

КРИСТАЛНА

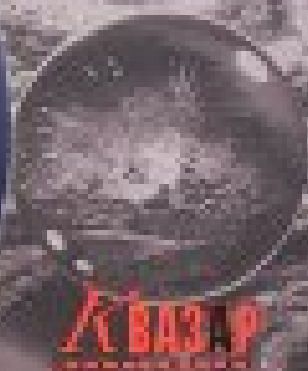
БИБЛИОТЕКА

ФАНТАСТИКА

ДЖЕЙМС УАЙТ

КОСМИЧЕСКИ
ЛЕЧИТЕЛИ

Брилянтно продължение
на „Космическа болница“

КВАЗАР

Джеймс Уайт

Космически лечители

На Джордж Л. Чартърс
по много причини

ПЪРВА ГЛАВА

Там далеч, на ръба на Галактиката, където звездните системи са нарядко и мракът е почти пълен, в пространството се носеше централната болница на Сектор 12. На нейните триста осемдесет и четири нива бяха възпроизведени условията за живот на всички разумни същества, познати на Галактическата федерация – биологичен спектър, вариращ от свръхохладените метанови форми на живот през по-обичайните кислород- и хлордишащи разновидности и стигащ до екзотични създания, които съществуват чрез пряко поглъщане на твърдо лъчение. Хилядите болнични обзорни люкове сияеха непрестанно – светлини в главозамайващи комбинации от цвят и интензивност, необходими за зрителните сетива на извънземните пациенти и медицинския персонал. За приближаващите се кораби огромната болница приличаше на гигантска цилиндрична коледна елха.

Галактическата болница представляваше двойно чудо на инженерната мисъл и психологията. Снабдяването и поддръжката се извършваха от Мониторния корпус – федеративното поделение за изпълнителна власт и законност – и той играеше ролята и на администрация, но тук не се забелязваше традиционната пропаст между военните и цивилните членове на персонала. Нито пък имаше някакви сериозни търкания между десетината хиляди същества от медицинския екип, съставен от над шестдесет различни форми на живот с шестдесет различни начина на поведение, телесни миризми и отношение към живота. Може би единственото общо помежду им беше нуждата на всички доктори, независимо от размерите, външния вид или броя им крайници, да лекуват болните.

Персоналът на Галактическата болница беше целеустремена, но не винаги сериозна група същества, фанатично толерантни към всички форми на разумния живот – ако не беше така, те не биха се намирали тук изобщо. Гордееха се, че за тях няма случай твърде тежък, незначителен или пък безнадежден. Съветите или съдействието им бяха търсени от медицински светила из цялата галактика. Пацифисти до един, те водеха постоянна, безкрайна война срещу страданията и болестите, били те индивидуални или засягащи цели планетарни популации.

Но има случаи, в които диагнозата и лечението на поразената междузвездна култура, включително хирургическото премахване на дълбоко вкоренени предразсъдъци или на налудничави етични представи,

предприети без съдействието на пациента или дори без знанието му, при все пацифизма на въвличените доктори, могат да доведат до разгаряне на война.

* * *

Подготовеният за преглед пациент в кабинета се оказа едър екземпляр – тежеше към хиляда паунда, прецени Конуей – и напомняше гигантска изправена круша. От стеснения горен край растяха пет дебели пипалоподобни израстъка, а тежката престилка мускули в основата му подсказваше за приплъзващ, макар и не задължително бавен начин на придвижване. Цялата телесна повърхност изглеждаше неравна и ошавена, все едно някой се е опитвал да смъкне кожата с груба телена четка.

Според Конуей нямаше нищо чак толкова необичайно във физическия вид на пациента или състоянието му, шестте години в галактическата болница го бяха приучили и към по-изумяващи гледки, тъй че той пристъпи напред, за да извърши първоначален преглед. Лейтенантът от Мониторния корпус, който беше придружавал количката с пациента до залата, също бързо пристъпи по-наблизо. Конуей се опита да пренебрегне усещането, че му дишат във врата, и се вгледа по-внимателно в болния.

Пет големи усти бяха разположени по една в основата на всяко пипало. Четири от тях бяха снабдени със зъби. Петата съдържаше говорния апарат. Краищата на самите пипала показваха висока степен на специализация – три от тях бяха просто манипулатори, едно беше снабдено със зрителните сетива на пациента, а последното завършваше с костен израстък, заострен като рог. Главата нямаше лице, представляваше просто костно образувание, което да защитава мозъка на съществуото.

Нямаше какво друго да се отбележи при повърхностното изследване. Конуей се обърна да вземе апаратурата за проби и настъпи офицеромонитор по крака.

– Някога да сте се замисляли, че медицината е сериозно нещо, лейтенант? – попита раздражено.

Лейтенантът се изчерви, лицето му неприятно контрастираше на фона на тъмнозелената яка на униформата му. Каза сковано:

– Този пациент е престъпник. Бил е открит при обстоятелства, които подсказват, че е убил и изял друг член от екипажа на кораба си. Беше в безсъзнание по време на пътуването до тук, но ми е наредено да го пазя – просто за всеки случай. Ще се опитам да не ви преча, докторе.

Конуей преглътна, погледът му се насочи към зловещия, заострен

пипалорог, с който, не се и съмняваше, онези от вида на пациента му са си пробили път към върха на еволюционното дърво. Каза сухо:

– Не се престаравайте, лейтенант.

Визуално и с помощта на преносим рентгенов скенер, Конуей изследва внимателно пациента и отвън, и отвътре. Взе няколко проби, включително от засегнатата кожа, и ги изпрати в Патологията заедно с три плътно изписани страници съпровождащи бележки. После се изправи и се почеса по главата.

Пациентът беше топлокръвен, аеробен организъм и имаше сравнително нормални изисквания към гравитацията и налягането, което, като се има предвид и външният вид на съществото, го слагаше във физиологичната класификация ЕПЛХ. Явно страдаше от добре развита и широко разпространила се епителома, симптомите бяха толкова явни, че Конуей всъщност би трябвало да започне лечението без да изчаква отговор от патолозите. Но заболяването от рак на кожата, по принцип, не докарва пациента до дълбоко безсъзнание.

Това можеше да е доказателство и за психологически усложнения, както знаеше, а в такъв случай би трябвало да извика специализирана помощ. Един от телепатичните му колеги би бил очевидният избор, ако не бе факт, че телепатите само в редки случаи можеха да работят със създания, които не са телепатични по същността си и по принцип – само със същества от собствения си вид. С изключение на много редки случаи, телепатията е била откривана в строго затворени системни форми на комуникация. Което свеждаше избора до приятеля му ЖЛНО, емпатът доктор Приликла...

Зад гърба му лейтенантът се изкашля меко и каза:

– Когато приключите с прегледа, докторе, О'Мара би искал да ви види.

Конуей кимна.

– Ще пратя някой да хвърля по едно око на пациента – каза и се ухили. – Пазете го така добре, както пазехте и мен.

Докато пресичаше главната зала, Конуей инструктира една земна сестра – много добре изглеждаща сестра-човек – да дежури в приемната. Би могъл да прати и някой от тралтаните ЕЖЛИ, които принадлежат към вид с шест крака и бяха толкова едри, че в сравнение с тях земният слон би изглеждал крехко, изящно създанийце, но му се струваше, че дължи на лейтенанта нещо в замяна на първоначалното си лошо отношение към него.

Двадесет минути по-късно, след като три пъти се наложи да сменя

защитни костюми и след преход през хлорна секция, коридор, принадлежащ на вододишащите АУГЛ и свръхохладена зала на метановите форми на живот, Конуей се представи в кабинета на майор О'Мара.

Като главен психолог на многовидовата болница, разположена в ледения мрак на галактическия ръб, той отговаряше за умственото добруване на екипа от десет хиляди същества, съставен от осемдесет и седем различни раси. О'Мара беше много важна личност в Галактическата болница. По свое собствено решение беше също и най-достъпният човек в цялата болница. Обичаше да казва, че не го е грижа кой го посещава и кога, но ако нашествениците нямат наистина добра причина да го занимават с глупавите си дребни проблеми, не бива и да очакват особено радушно посрещане. За О'Мара всички от персонала бяха пациенти, пък и се разпространяваше слух, че високото ниво на стабилност между разнообразните и доста често докачливи извънземни представители се дължи на това, че прекалено се страхуват от психолога, за да си позволят да полудяват.

Днес обаче майорът беше в почти радушно настроение.

– Това ще отнеме повече от пет минутки, тъй че по-добре седнете, докторе – каза кисело, когато Конуей спря пред бюрото му. – Значи вече сте видели нашия канибал, а?

Конуей кимна и седна. Накратко разказа за наблюденията си по отношение на пациента ЕПЛХ, включително подозрението си, че може да съществуват и усложнения от психологически характер. Накрая попита:

– Имате ли някаква друга информация за самия него, освен за канибализма му?

– Твърде малко – отвърна О'Мара. – Бил е открит от патрулен кораб на Мониторите в звездолет, който, макар и без повреди, е предавал аварийен сигнал. Очевидно се е разболял прекалено тежко, за да пилотира кораба си. Нямаło е други членове на екипажа, но понеже ЕПЛХ са били нова раса за спасителния екип, те са минали кораба му под лупа и са открили, че на борда би трябвало да има поне още едно същество. Открили са го както чрез нещо като личен дневник в корабната компютърна система, записан от ЕПЛХ на лента, така и чрез оглед на въздушните люкове и различните животоподдържащи механизми, подробностите около които не ни касаят в момента. Както и да е, всички факти сочели, че на борда на кораба е имало две същества, а дневникът свидетелства доста ясно, че едното е срещнало доста зловещ край в ръцете и между зъбите на вашия пациент.

О'Мара замлъкна, за да вдигне тънка пачка листи от скута си и

Конуей видя, че това е печатен запис на съответната секция на дневника. Времето му стигна само за да открие, че жертвата на ЕПЛХ е била корабният доктор, после психологът заговори отново.

– Не знаем нищо за родната му планета – каза мрачно, – освен че е някъде в другата галактика. Като се има предвид, че само четвърт от нашата собствена галактика е изследвана, шансовете ни да намерим родния му дом са пренебрежимо малки...

– Ами яните – попита Конуей, – дали не биха могли да помогнат?

Яните принадлежаха към култура, произхождаща от съседната галактика и бяха основали колония в същия сектор на родната им галактика, в който се намиреше болницата. Те бяха необикновен вид – класификация ЖКНМ – и минаваха през стадий на какавида при пълнолетие за да се преобразят от десетокраки бръмбари в прекрасна крилата форма на живот. Конуей беше имал един от тях за пациент преди около три месеца. Пациентът отдавна беше изписан, но двамата доктори ЖКНМ, които в началото бяха дошли да помогнат за случая, бяха останали в Галактическата болница да се учат и да обучават.

– Галактиката е обширно местенце – отвърна О'Мара с очевидна липса на ентузиазъм, – но ще ги препитаем все пак. Тъй или иначе, да се върнем на пациента. Явно най-големият му проблем ще започне след като го излекувате. Виждате ли, докторе, точно това същество е открито при обстоятелства, които водят до очевидно заключение, че е извършило нещо, което всяка позната нам разумна раса смята за престъпление. Като федеративна полицейска сила, освен всичко друго, от Мониторния корпус се очаква да предприема определени мерки спрямо престъпници като този тук. Такива се предполага да бъдат съдени и оправдани или пък наказвани, в зависимост от резултата на делото. Но как да осигурим на този индивид честен процес, като не знаем нищо за начина му на живот, поведение, което съвсем спокойно може да включва и някакви оневиняващи обстоятелства? В същото време не можем просто да го освободим...

– Защо не? – попита Конуей. – Защо не го насочим в посоката, откъдето е дошъл и да му осигурим правосъден ритник в задните части?

– Защо тогава да не оставим пациента да умре? – Отвърна ухилен О'Мара. – Така ще си спестим всички неприятности!

Конуей премълча. О'Мара използваше нечестен аргумент и те и двамата го знаеха, но знаеха също, че никой не би могъл да убеди Мониторната съдебна секция, че лекуването на болния и наказването на престъпника нямат еднаква важност за хода на нещата.

– Това, което искам от вас – продължи О'Мара – е да откриете всичко, каквото можете за болния и начина му на живот след като дойде на себе си и по време на лечението. Като знам какъв сте мекосърдечен – по-скоро мекоглав – очаквам да застанете на страната на пациента по време на лечението и да се самоначините за негов неофициален адвокат-защитник. Е, не възразявам, ако междуременно придобиете информация, която ще ни позволи да свикаме за съдебни заседатели собствените му хора. Разбрахте ли?

Конуей кимна.

О'Мара изчака точно десет секунди и каза:

– Ако нямате друга работа, освен да се излежавате в креслото...

Веднага след напускането на кабинета на О'Мара, Конуей влезе във връзка с Патологията и поиска докладът за ЕПЛХ да му бъде пратен преди обяд. После покани двамата янски ЖКНМ на обяд и си уреди консултация с Приликла, който да огледа пациента малко след това. С така направените уговорки се чувстваше свободен да започне обхода си.

По време на двата часа, които последваха, Конуей нямаше време да мисли за най-новия си пациент. На негово попечение в момента бяха оставени петдесет и трима болни плюс шестима лекари в различни етапи на обучението си и съответен екип сестри, а пациентите и медицинският екип съчетаваха единадесет различни физиологични типа. Имаше специални инструменти и процедури за преглед на тези извънземни болни, а когато беше съпровождан от практиканти, чиито изисквания за гравитация и налягане се различаваха и от тези на пациента, когото преглеждаха, и от неговите собствени, „рутината“ на обходите му можеше да се превърне в изумително сложна работа.

Но Конуей навести всичките си подопечни, дори онези, чието оздравяване беше силно напреднало или пък чието лечение можеше да се ръководи от някой подчинен. Беше съвсем наясно, че това е глупав навик и така само си създава куп ненужна работа, но в действителност повишението в Старши лекар все още беше прекалено пряно за него, за да е привикнал към широкомащабно разпределение на отговорностите. Глупаво се придържаше към желанието всичко да свърши лично.

След обхода имаше насрочена акушеро-гинекологична лекция в класа сестри ГБЛЕ. Те бяха рошави, многокраки същества, напомнящи по външен вид на гъсеници и бяха родом от планетата Келгия. Дишаха същата атмосферна смес като него, което означаваше, че няма да се нуждае от защитен костюм. Към това чисто физическо удобство се добавяше и фактът, че от него не се изискваше особена концентрация, за

да говори за подобни елементарни неща по причина, че келгианските женски зачеваха само веднъж в живота си и раждаха четири близначета, неизменно по две от всеки пол. По тези причини голяма част от съзнанието на Конуей оставаше свободно да се притеснява за тъй наречения канибал в неговата приемна.

ВТОРА ГЛАВА

Половин час по-късно се среща с двамата янски доктори в главната столова на болницата – онази, която беше предназначена за тралтани, келгианци, хора и различните други топлокръвни кислород-дишащи от персонала. Яните поръчаха неизбежната салата. Това само по себе си не притесняваше никак Конуей – всъщност, марулята си беше направо съблазнителен деликатес в сравнение с някои от нещата, които му се беше налагало да яде, когато се прави на домакин на други извънземни колеги, но не му се вярваше, че някога ще свикне с урагана, който яните вдигаха по време на обяд.

ЖКНМ от Ян бяха големи, изящни, крилати форми на живот, които донякъде приличаха на водни кончета. Към техните пръчкоподобни, но гъвкави тела бяха присъединени четири кльощави крачета, манипулатори, обичайните сензорни органи и три страховити комплекта крила. Техните маниери на хранене всъщност не бяха неприятни – проблемът беше, че те просто не сядат да се хранят, а пърхат наоколо. Очевидно храненето по време на полет подпомагаше храносмилането им, а вероятно им беше и нещо като вроден рефлекс.

Конуей постави на масата доклада от Патологията и го затисна със захарницата, за да го предпази от издухване. Каза:

– ...от онова, което ви прочетох, си личи, че случаят е съвсем простицък. Необичайното е, бих казал, че пациентът е изумително чист от болестотворни бактерии от какъвто и да е вид. Симптомите му подсказват, че страда от епителома, само това и нищо друго, което прави безсъзнанието му доста озадачаващо. Но може би малко информация за планетарната му околна среда, периодите на сън и тъй нататък, би изяснила положението, а точно за това исках да говоря с вас. Знаем, че пациентът идва от вашата галактика. Можете ли да ми кажете нещо за расата му?

ЖКНМ от дясната страна на Конуей изпърха няколко инча назад от масата и каза през транслатора си:

– Боя се, че още не съм усвоил тънкостите на вашата физиологична класификационна система, докторе. На какво точно прилича пациентът?

– Много се извинявам, пропуснах – каза Конуей. Канеше се да обясни подробно какво представлява ЕПЛХ, но вместо това започна да го рисува на гърба на доклада на патолозите Няколко минути по-късно

протегна рисунката си и каза:

– Прилича горе-долу на това.

И двамата яни паднаха на пода.

Конуей, който нямаше представа, че ЖКНМ могат да спрат да се хранят или пък да летят по време на храна, беше впечатлен от реакцията им, Каза:

– Май ги знаете, а?

ЖКНМ отдясно издаде звуци, които транслаторът на Конуей преведе като серия изджафквания, извънземният еквивалент на заекване. Накрая насекомоподобният обясни:

– Познаваме ги. Никога не сме виждали такива като тях и не знаем коя е родната им планета и преди настоящия момент не бяхме сигурни, че те действително имат физическо съответствие. Те... те са богове, докторе.

Още един ВИП! – помисли си Конуей и усети ледена буца в стомаха си. Опитът му с ВИП-пациентите подсказваше, че техните случаи никога не са прости.

Дори ако в състоянието на пациента няма нищо сериозно, усложненията са неизбежни и нито едно не е от медицинско естество.

– Колегата ми е прекалено емоционален! – намеси се другият ЖКНМ. Конуси така и не беше успял да забележи физически различия между двамата яни, но този някак си имаше излъчване на по-цинично и уморено от живота водно конче. – Може би мога да ви кажа малкото, което се знае и е доказано за тях, вместо да изброявам всичко онова, което не е...

Видът, към който пациентът принадлежеше, не бил многоброен, зае се да обясни янският доктор, но сферата им на влияние в съседната галактика била огромна. В обществените и психологически науки те бяха напреднали изумително, а индивидуално интелектът и умствените им способности бяха чудовищни. По известни само на тях причини, те не търсеха компанията на себеподобни особено често, никой не беше чувал повече от двама от тях да се намират на коя да е планета по едно и също време и за по-продължителен период.

Те винаги бяха върховни господари на световете, които заемаха. Понякога бяха добронамерени господари, понякога жестоки – но и жестокостта им, погледната от разстояние век или повече, обикновено се оказваше замаскирана добронамереност. Те използваша отделни хора, цели планетарни популации и дори интерпланетарни култури само като средство да разрешат проблемите, които сами си поставяха, а когато ги

разрешаваха, си заминаваха. Или поне такова впечатление оставяха у не съвсем обективните си наблюдатели.

С глас, лишен от емоционалност само поради процеса на превод, янът продължи:

– Легендите като че ли си приличат по това, че обикновено някой от тях каца на планетата само с един кораб и компаньон, който винаги е от друга раса. Като използват комбинация от защитна наука, психология и чисти бизнес-способности, те преодоляват местните предразсъдьци и започват да трупат богатство и власт. Преходът от местен владетел към абсолютно планетарно господство е постепенен, но пък и разполагат с достатъчно време. Те, разбира се, са безсмъртни.

Конуей едва-едва чу вилицата си да издрънчава на пода. Трябваше му няколко минути да успокои и ръцете, и ума си.

Имаше няколко извънземни вида във федерацията, които притежаваха изключително дълъг жизнен период, повечето от тях принадлежаха към силно напреднали в медицинско отношение култури – включително Земята – и бяха успели да удължат значително живота си чрез подмладителни процедури. Безсмъртието, обаче, беше нещо, което не притежаваха, нито пък някога бяха имали шанса да изучават същество, което е безсмъртно. Поне досега, де. Конуей вече имаше такъв пациент, за който да се грижи, да го лекува и, най-вече, да го изучава. Освен ако... не, ЖКНМ беше лекар, а лекарят няма да хвърля на вятъра думички като „безсмъртие“, ако иска да опише просто продължителен живот.

– Сигурен ли сте? – изхриптя Конуей. Отговорът на яна отне доста време, понеже включваше описание на доста много факти, теории и легенди по отношение на тези същества, които не се задоволявали с помалко от управлението на цяла планета. В края Конуей все още не беше сигурен, че пациентът му е безсмъртен, но всичко, което чу, явно го подсказваше.

Колебливо отбеляза:

– След казаното до момента вероятно не би трябвало да питам, но дали по ваше мнение тези същества са способни да осъществят акт на убийство и канибализъм...

– Не! – възкликна единият ян.

– Никога! – подкрепи го вторият.

В превода на транслатора нямаше и грам емоция, разбира се, но самата сила на гласовете им беше достатъчна да накара всички в столовата да вдигнат глави.

* * *

Няколко минути по-късно Конуей остана насаме. Яните бяха поискали разрешение да видят легендарния ЕПЛХ и после излетяха, пълни с изумление и нетърпение. Яните са приятен народ, помисли си Конуей, но в същото време негово твърдо убеждение беше, че марулята е подходяща само за зайци. Той решително избута поразрошената си салатата настрани и си поръча пържола с два пъти обичайната гарнитурата.

Денят обещавахе да бъде дълъг и тежък.

Когато се върна в приемната, яните си бяха тръгнали, а състоянието на пациента – непроменено. Лейтенантът все още пазеше дежурната сестра – отблизо – и беше започнал да се изчервява по неясна причина. Конуей кимна мрачно, освободи сестрата и тъкмо препрочитахе доклада от Патологията, когато пристигна доктор Приликла.

Той беше паякоподобно, крехко същество, привикнало с ниска гравитация, представител на класификацията ЖЛНО и трябваше постоянно да носи гравитационни занулители, за да не го премаже силата на тежестта, която повечето други раси смятаха за нормална. Но тъй като беше много компетентен лекар, Приликла беше и най-популярната личност в болницата поради емпатичните си способности, които правеха почти невъзможно дребничкото същество да стане неприятно някому. И, макар че също притежаваше комплект големи бляскави криле, той кацаше по време на хранене и ядеше спагетите с вилица. Конуей много харесваше Приликла.

Описа му накратко състоянието на ЕПЛХ и положението, както го виждаше, като заключи:

– Знам, че не може да измъкнеш кой знае какво от пациент в безсъзнание, но ще ми помогнеш, ако би могло да...

– В случая вероятно има някакво изменение, докторе – намеси се Приликла и това бяха вероятно най-силните думи, които би използвал, за да каже на някого, че греши. – Пациентът е в съзнание...

– Отдръпни се!

Предупреден не толкова от думите, а най-вече от емоционалното излъчване на Конуей при мисълта какво би могла да стори на крехкото като яйчена черупка телце на Приликла костена бухалка на пациента, дребничкият ЖЛНО буквално изхвърча далеч от обсега на съществото. Лейтенантът пристъпи напред, вперил очи във все още неподвижното пипало, което завършваше с въпросното чудовищно оръжие. Няколко секунди никой не помръдна и не проговори, а странно, самият пациент

остана безучастен. Накрая Конуей погледна Приликла. Не му се наложи дори да каже нещо.

ЖЛНО обясни:

– Засякох емоционално излъчване от тип, който е характерен само за будно съзнание, което възприема обстановката. Умственият процес сам по себе си изглежда бавен и, съобразно физическия размер на пациента, слаб. В подробности, излъчва се усещане за опасност, безпомощност и объркване. Има и показател за някаква всеобхватна целенасоченост.

Конуей въздъхна.

– Значи просто се преструва – промърмори мрачно лейтенантът, говореше по-скоро на себе си.

Фактът, че пациентът имитира безсъзнание, притесни Конуей по-малко, отколкото монитора. При все купищата диагностично оборудване, с които разполагаше, той твърдо се придържаше към вярването, че най-добрият водач на доктора относно всички болести е пациентът, който е в състояние да комуникира и съдейства. Но как човек да започне разговор със същество, което е почти бог...?

– Ние... ние смятаме да ти помогнем – каза предпазливо. – Разбираш ли какво казвам?

Пациентът остана неподвижен както преди. Приликла каза:

– Няма признаци, че те чува, докторе.

– Но ако е в съзнание... – започна Конуей и довърши изречението с безпомощно свиване на рамене.

Започна да събира инструментите си отново и с помощта на Приликла пак прегледа ЕПЛХ, като обърна специално внимание на слуховите и зрителни органи. Но нямаше физическа или емоционална реакция на провеждания преглед, при все проблясващите светлинки и немалкия брой неприятни проби. Конуей не виждаше доказателства за физически проблеми при който и да е от сензорните органи, но пациентът оставаше напълно безчувствен към всички външни дразнителни, физически беше в безсъзнание, невъзприемчив към това, което се случва около него, само дето Приликла настояваше, че не е.

Що за луд, откачен полубог, помисли си Конуей. Довери се на О'Мара и ще ти прати най-шантавите случаи. На глас каза:

– Единственото обяснение, което виждам за това странно състояние е, че съзнанието, което възприемаш, страда от блокаж на контактите със сензорния си апарат. Състоянието на пациента не е причина за това, следователно проблемът би трябвало да е от психологическо естество. Бих

казал, че чудовището спешно се нуждае от психиатрична намеса. При все това – заключи – в главата му ще се ровят по-успешно, ако пациентът е физически добре, следователно смятам, че първо трябва да се съсредоточим върху отстраняването на този кожен проблем...

В болницата се използваше специфична ваксина срещу епителомии от типа, засегнал пациента, и от Патологията вече бяха установили, че е подходяща за метаболизма на ЕПЛХ и не би трябвало да даде някакви странични ефекти. На Конуей му отне само няколко минути да измери пробната доза и да я инжектира подкожно. Приликла пристъпи бързо към него да види ефекта. Това, и двамата си знаеха, беше едно от редките, бързопроявяващи се медицински чудеса – ефектът му щеше да стане видим само след секунди, а не чак след часове или дни.

Десет минути по-късно все още нямаше промяна.

– Упорито приятелче – отбеляза Конуей и инжектира максимално допустимата доза.

Почти веднага кожата в тази област потъмня и изгуби сухия си напукан вид. Докато гледаха, тъмната област се разпространи значително, и едно от пипалата помръдна леко.

– Какво става в главата му? – попита Конуей.

– Горедолу същото както преди – отвърна Приликла, – но е налице нарастваща ярост след последната инжекция. Засичам усещания на ум, който се опитва да вземе решение... прави решение...

Приликла започна да трепери неудържимо, ясен знак, че емоционалното излъчване на болния се усилва. Конуей беше отворил уста да зададе въпрос, когато остър, разкъсващ звук привлече вниманието му обратно към пациента. ЕПЛХ се беше надигнал и се хвърляше срещу предпазната мрежа. Два от удържащите го ремъци вече бяха разкъсани и беше успял да освободи едното си пипало. Онова с бухалката...

Конуей се метна експлозивно и успя да избегне удара по главата си само на милиметри – почувства, как този инструмент за последно участие буквално му докосва косата. Но лейтенантът нямаше такъв късмет. Почти в края на замаха си костената бухалка се удари в рамото му, като го хвърли през малката зала толкова силно, че почти го размаза в стената. Приликла, който нямаше равен по страхливост като първичен инстинкт за самосъхранение, вече се беше заловил с вендузите на крачетата си за тавана – единственото сигурно място в стаята.

От позицията си долу на пода Конуей чу как другите ремъци се късат и още две пипала се освободиха. Той знаеше, че след няколко минути пациентът ще е напълно свободен от мрежата и ще е способен да се

движи из стаята без проблем. Бързо се изправи на колене и, присвит, се гмурна към полуделия ЕПЛХ. Докато висеше, сграбчил с ръце основата на пипалата, Конуей почти оглуша от серията джавкащи резове, идващи от говорителната мембрана точно до ухото му. Звукът се превеждаше като:

– Помогнете ми! Помогнете ми!

Същевременно видя пипалото с големия костен израстък да замахва надолу. Разнесе се удар и на пода се появи триинчова дупка точно там, където беше лежал преди малко.

Да дърпа пациента както беше направил, сигурно беше глупаво, но Конуей продължаваше да се опитва да опази главата си по повече от един начин. Здравно притиснат към тялото на ЕПЛХ под нивото на диво размахващите се пипала, Конуей си знаеше, че е на второто по безопасност място в стаята.

После видя лейтенанта...

Той се беше подпрял на стената, полулегнал, полуседнал. Едната му ръка висеше покрай хълбока, а с другата държеше оръжието си, като го стабилизираше с колене, едното му око беше затворено в дяволично намигане, а с другото се прицелваше по протежение на дулото. Конуей отчаяно му извика да почака, но шумът, идващ от пациента, го заглуши, Всеки миг очакваше проблясък и шока на експлодиращи куршуми. Беше парализиран от страх, не можеше дори да се пусне.

Внезапно всичко приключи. Пациентът се отпусна на хълбок, потръпна и отново замря. Като прибра в кобура неизползваното си оръжие, лейтенантът несигурно се изправи на крака. Конуей се освободи и Приликла слезе от тавана.

Конуей попита предпазливо;

– Ъ, предполагам, че не бихте стреляли както си висях там?

Лейтенантът поклати глава:

– Аз съм добър стрелец, докторе. Можех да го улуча и без да ви засегна. Но то продължаваше да крещи: „Помогнете ми!“ през цялото време. Такива неща просто му бъркат на човек в душата...

ТРЕТА ГЛАВА

Приликла отпрати лейтенанта да му оправят счупената ключица. На Конуей и ЖЛНО-то им отне двадесетина минути да пристегнат пациента с доста поздрава мрежа и едва тогава те забелязаха, че тъмната ивица – признак за оздравяване на кожата, липсва. Състоянието на пациента им отново беше съвсем същото, както и преди приложеното лечение. Очевидно употребената от Конуей ваксина беше оказала само моментен ефект и това определено беше странно. На практика изглеждаше свършено невъзможно.

От момента, в който емпатичните способности на Приликла бяха привлечени в случая, Конуей беше сигурен, че проблемът в корена си е психологичен. Знаеше също, че един добре трениран, но разстроен разум може да нанесе големи поражения на тялото, което го приютява. Ставаше дума обаче за поражения от чисто физическо естество и методите на поправка – лечението, развито и доказвано много пъти от патологията – бяха също така сигурни и на физическо равнище. Нито един разум, без значение силата му или степента на разстройство, не би могъл да пренебрегне, напълно да отхвърли един физически факт. Във Вселената, в крайна сметка, си имаше някои твърди закони.

Поне както му се струваше на Конуей, възможните обяснения бяха само две. Или законите бяха пренебрегнати, понеже Разумът, който ги беше сътворил, има правото да ги отхвърля, или пък по някакъв начин нещо, някой – или комбинация от обстоятелства или зле възприети данни – им играеше номера.

Конуей определено предпочиташе втората теория, понеже първата беше твърде разтърсваща, за да я възприема насериозно. Отчаяно му се искаше да мисли за своя пациент с малко „П“...

При все това, след като напусна приемната, той навести офиса на капитан Брайсън, свещеник от мониторинния корпус, и се консултира с този офицер донякъде на полупрофесионално ниво – Конуей явяваше в презастраховките. Следващото му посещение беше при полковник Скемптън, отговорният офицер от Снабдяване, Поддръжка и Комуникации в болницата. Там си поръча пълно копие от дневника на пациента – не просто секцията относно убийството – заедно с всички други налични данни по случая, които да му бъдат пратени в стаята. Накрая отиде в отделението АУГЛ да демонстрира оперативни техники на подводните

форми на живот и преди вечеря успя да поработи два часа в отдела по Патология, където откри доста подробности относно „безсмъртието“ на пациента.

Когато се върна в стаята си, на бюрото го чакаше купчина разпечатки, дебела близо два инча. Конуей изстена, като си мислеше за шестчасовия си период за почивка и начина, по който се канеше да го прекара. Това му напомни как всъщност би искал да го прекара, като изведе пред очите му твърде жив образ на много способната и невероятно красива сестра Мърчисън, с която напоследък се срещаше редовно. Е, Мърчисън в момента беше в родилната секция на ЕЖЛИ и техните периоди за почивка нямаше да съвпадат още цели две седмици.

При настоящите обстоятелства може би не е чак толкова зле, помисли си Конуей и се настани удобно за продължително четене.

* * *

Мониторите, проучвали кораба на пациента, не бяха успели да преизчислят времеизмервателните единици на ЕПЛХ по земната човешка скала с голяма точност, но поне бяха установили, че много от записите в дневника са по на няколко века, а известен брой от тях са датирани отпреди повече от две хиляди години и назад. Конуей започна от най-старите и внимателно ги прехвърли, докато стигне до по-скорошните. Откри почти веднага, че не става дума толкова за личен дневник – споменаванията на лични събития бяха относително редки – колкото за каталог от бележки, повечето от които изцяло от техническо естество и съставени от сухи указания. Данните относно убийството, които изучи накрая, бяха много по-драматични.

„Докторът ми ме разболява – пишеше в последния запис – убива ме. Трябва да направя нещо. Това е лош доктор, щом позволява да се разболея. Някак трябва да се отърва от него...“

Конуей върна последния лист върху купчината, въздъхна и се приготви да заеме поза, по-подходяща за съзидателно мислене: тоест, с наклонено далеч назад кресло, крака на бюрото и на практика облегат на основата на врата си.

Каква бъркотия, помисли си той.

Отделните парченца от пзела – или повечето от тях във всеки случай – му бяха вече достъпни и изискваха само да бъдат подредени. Ето състоянието на пациента, не е чак толкова сериозно, що се отнася до болницата, но определено смъртоносно, ако не се лекува. Ето ги и данните, съобщени от двамата яни относно тази богоподобна, жадна за

власт, но в същността си добронамерена раса и за компаньоните ѝ – никога от същия вид – които винаги пътуват или живеят с тях. Тези компаньони подлежах на замяна, понеже остаряваха и умираха, докато с ЕПЛХ не ставаше така. Ето ги също и докладите на Патологията – и първия, който беше получил преди обяд, и другия – устен – с който се беше снабдил през двата часа, прекарани с Торнастър, диагностът ЕЖЛИ, който завеждаше Патологията. Според личното мнение на Торнастър, пациентът ЕПЛХ в действителност не беше безсмъртен, а Личното мнение на Диагностик е толкова близо по абсолютната сигурност, колкото изобщо е възможно. Но макар безсмъртието да беше изключено поради най-разнообразни физиологични причини, тестовете бяха доказали голяма продължителност на живота или редовно прилагани подмладяващи процедури.

Накрая, ето ги и емоционалните прочити, подсигурени от Приликла преди и по време на приложеното от тях лечение на кожата проблем на пациента. Приликла беше доказал стабилно излъчване на объркване, раздразнение и безпомощност. Но когато ЕПЛХ беше получил втората инжекция, той полудя и взривът на неговите емоции, по собствените думи на Приликла, за малко не опържи мозъка на мъничкия емпат със силата на излъчването си. ЖЛНО не беше способен да състави подробен прочит на подобно яростно емоционално изригване, най-вече защото преди е бил настроен към по-ранното и по-ниско ниво, на което излъчваше пациентът, но беше съгласен, че има доказателства за нестабилност от шизоиден тип.

Конуей се намести по-удобно в креслото, затвори очи и остави парченцата от пъзела леко да се плъзнат по местата си.

Всичко започнало на планетата, където ЕПЛХ са били доминантна форма на живот. С течение на времето те са постигнали цивилизация, която включвала междузвездни полети и напредничава медицинска наука. Техният жизнен цикъл, и без друго продължителен поначало, е бил изкуствено удължен дотолкова, че на относително краткоживеещите видове като яните им е простено да ги мислят за безсмъртни.

Но цената, която трябва да се заплати за такъв дълъг живот е висока: репродукцията на вида, нормалният стремеж към безсмъртие на расата при смъртните индивиди, е първото нещо, което изчезва; след това цивилизацията вероятно се е разтворила – била е насилствено разпръсната, по-скоро – до група пътуващи между звездите заклетни индивидуалисти и накрая се стига до психологическото загиване, което се появява, когато рискът от чисто физическо разлагане изчезва.

Бедните полубогове, помисли си Конуей.

Те избягваха компанията на себеподобните си поради простата причина, че вече бяха й се наситили – векове и векове едно и също поведение, начин на говорене, мнения и простото, изключително отегчение да гледаш все същите лица. Те са си поставили амбициозни социологични задачи – да се заемат с изостанали или изкривени планетарни култури и да ги извлечат нагоре на гърба си, и всякакви подобни широкомащабни филантропии – просто защото притежават изумителни умове, разполагат с повече от достатъчно време и постоянно се борят със скуката, и защото поначало сигурно са били приятна нация. Цената на толкова дълъг живот е непрестанно нарастващият страх от смъртта, затова са им трябвали лични лекари – без съмнение най-способните представители на медицинската наука, известни им понастоящем – които постоянно да им съдействат.

Само едно парченце от пъзела отказваше да си пасне на мястото си и това беше странният начин, по който ЕПЛХ беше реагирал на опитите за лечение, но Конуей не се съмняваше, че това е физиологичен детайл, който също скоро ще се изясни. Важното беше, че сега знаеше как да действа.

Не всяко клинично състояние реагира на лекарството, при все клетвите на Торнастър в обратното, тъй че беше очевидно, че в случая с ЕПЛХ е наложителна хирургическа инвазия, само дето цялата работа се усложняваше с разсъждения кой или какво е пациентът и как се предполага да се извърши операцията. Всъщност фактът, че на масата ще лежи едно почти божество, убиец и като цяло същество, с което не трябва да си правиш майтап, не би трябвало да го занимава като лекар.

Конуей въздъхна и спусна крака на пода. Започваше да се чувства толкова удобно, че реши, че е най-добре да си легне преди да е заспал.

Веднага след закуска на следващия ден, започна подготовката за операцията на ЕПЛХ. Поръча необходимите инструменти, надлежно стерилизирани – предполагаше се, че пациентът вече е убил един лекар, задето го е разболял и ще изглежда зле, ако и друг стане причина да прихване нещо ново поради неправилна асептизация – и по отношение на фината работа помоли за съдействие тралтански хирург. После половин час преди началото Конуей повика О'Мара.

Главният психолог изслуша доклада му за плана на операцията, без да коментира, докато лекарят не приключи, след което каза:

– Конуей, осъзнаваш ли какво ще стане с тази болница, ако

чудовището ти се изплъзне? И не само във физическо отношение, имам предвид. То е сериозно разстроено умствено, казваш, даже е направо полудяло. В момента е в безсъзнание, но ако си прав, то познанията му върху психологическите науки са такива, че би могло да ни накара да му изядем болничните превръзки само като ни поговори. Притеснявам се какво би могло да се случи, когато се събуди.

За пръв път Конуей чуваше О'Мара да признава притеснение за каквото и да е. Преди няколко години, когато един изгубил управление космически кораб се разби в болницата, сеейки разрушение и объркване на шестнадесет нива, се твърдеше, че майор О'Мара изразил леката си загриженост за случая, но...

– Опитвам се да не мисля за това – призна откровено Конуей. – Иначе само усложняваме ситуацията.

О'Мара дълбоко си пое дъх и бавно издиша през носа си, навик, с който съумяваше да изрази над двадесет унищожителни смисъла. Каза студено:

– Някой трябва да мисли и за тези неща, докторе. Вярвам, че нямаш възражения аз да наблюдавам настоящата операция...?

На така облечената в любезни думи заповед нямаше друг възможен отговор, освен също толкова любезното:

– Ще се радвам да присъствате, сър.

Когато пристигнаха в операционната, „леглото“ на пациента вече беше повдигнато до удобно за опериране ниво и самият ЕПЛХ беше здраво завързан в необходимото положение. Тралтанът беше заел мястото си до записващото и анестезиращо оборудване и с едното си око наблюдаваше пациента. Други две беше насочил към Приликла, с когото обсъждаше особено сочна скандална клюка, която беше излязла на бял свят предишния ден. Тъй като двете засегнати същества бяха хлордишащи ПХТЙ, аферата им беше само от академичен интерес за тях двамата, но очевидно академичните им интереси бяха сериозни. При вида на О'Мара обаче предъвкването на скандала моментално прекъсна. Конуей даде сигнал за започване.

Упойката беше една от няколкото, препоръчани от Патологията за съответната ЕПЛХ-форма на живот, и докато я въвеждаха, Конуей откри, че съзнанието му се изплъзва в посока на тралтанския асистент.

Хирурзите от този вид всъщност представляваха две същества вместо едно, симбиотична комбинация между ЕЖЛИ и ОУТБ. Притиснатото към сбръчкания гръб на изгърбения, слоноподобен тралтан стоеше нежно и почти безсъзнателно същество, което живееше в симбиоза с

него. На пръв поглед ОУТБ изглеждаше като рошава топка с дълга увиснала конска опашка, но по-внимателният оглед разкриваше, че опашката се състои от множество фини манипулатори, повечето от които снабдени с чувствителни зрителни органи, Поради връзката, която съществуваше между тралтана и симбионта му, комбинациите ЕЖЛИ – ОУТБ бяха най-изкусните хирурзи в галактиката. Не всички тралтани решаваха да се свържат със симбионт, но медиците ЕЖЛИ ги носеха като знак за положението си.

Внезапно ОУТБ се стрелна по гърба на гостоприемника си и се намести върху куполоподобната глава, между очните му стебълца, опашката му се провеси надолу към пациента и сковано се разтвори. Тралтанът беше готов да започне.

– Ще откриете, че това е само повърхностно състояние – каза Конуей заради записващото устройство – и че цялата засегната кожна покривка изглежда мъртва, изсъхнала и готова да се обели. По време на вземането на първите кожни проби не срещнахме особени трудности, но обектът се съпротивляваше на изземането в определена степен, а причината, която открихме, бяха тънки коренчета, приблизително четвърт инч дълги и невидими с просто око. Поне с моето невъоръжено око. Така че е ясно, че заболяването започва да навлиза в нова фаза. Заразата навлиза навътре вместо да си остане на повърхността и колкото по-бързо действате, толкова по-добре.

Конуей даде справочните номера на докладите от Патологията и собствените си предварителни бележки по случая и продължи:

– ...що се отнася до пациента, по причини, които в момента са неясни, той не реагира на лечението и аз предложих хирургическо отстраняване на засегнатата тъкан, хидратиране, почистване и замяна с изкуствена кожа. За да сме сигурни, че и коренчетата са отстранени, ще бъде използван направляван от тралтан ОУТБ. Като се изключи, че засегнатият район е голям и операцията ще бъде продължителна, процедурата е елементарна...

– Извинете, докторе – намеси се Приликла, – но пациентът още е в съзнание.

Между малкия емпат и тралтана незабавно избухна спор, любезен поне що се отнася до Приликла. Той твърдеше, че ЕПЛХ е в състояние да мисли и излъчва емоции, а противникът му възразяваше, че в системата е въведена достатъчно упойка, за да повали в пълно безсъзнание каквато и да е форма на живот поне за шест часа. Конуей се намеси тъкмо когато спорът стигна до личностно ниво.

– Същия проблем имахме и преди – каза раздразнено, – пациентът беше физически без съзнание, с изключение на няколко минути вчера, още от самото си пристигане; но Приликла засичаше присъствие на рационални мисловни процеси. Сега същият ефект се проявява и под упойка. Не знам как да обясня това, вероятно се изисква хирургическо изследване на мозъчната структура за да разберем, но това засега ще почака. Важното в момента е, че той е физически неспособен да се движи и да чувства болка. Ще започваме ли? – На Приликла подхвърли. – Вслушвай се, за всеки случай...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Двадесетина минути работиха в пълно мълчание, макар че операцията не беше чак толкова тежка. Приличаше по-скоро на плевене на градина, само че всичко, което растеше там, беше плевел и растенията трябваше да се премахват едно по едно. Конуей обелваше назад засегнатата кожна област, ОУТБ с твичките си като косъмче пипалца проучваше, подготвяше и отстраняваше коренчетата. Следваше реда на нов мъничък участък от кожата. Старши лекарят предвкушаваше най-скучната операция в кариерата си...

Приликла възкликна:

– Засичам нарастващо раздразнение, свързано и със засилващо се чувство за нужда от действие. Раздразнението става преобладаващо...

Конуей изсумтя. Не се сещаше какъв друг коментар може да направи.

Пет минути по-късно тралтанът се обади:

– Ще трябва да забавим, докторе. Сега сме в участък, където корените са много по-дълбоко...

Още две минути по-късно и Конуей възкликна:

– Та аз ги виждам! Колко дълбоко са сега?

– Четири инча – отвърна тралтанът. – И, докторе, те видимо се удължават докато работим!

– Невъзможно е! – избухна старши лекарят и въздъхна. – Да се преместим на друг участък.

Чувстваше как потта започва да щипе, докато се стича по челото му, а сегментираното крехко телце на Приликла – стоеше точно до него – се разтрепери, но не от мислите на пациента. Собственото емоционално излъчване на Конуей точно в момента не беше никак приятно, понеже и новият участък, където се преместиха, а и двата избрани наслуки след това, даваха същия резултат. Корените на отлющващите се парчета кожа се заравяха още по-дълбоко буквално веднага.

– Прекратяваме операцията! – нареди Конуей сурово. – Затваряме.

Дълго време никой не се осмели да заговори. Приликла трепереше, като че ли в операционната се беше развихрила буря. Тралтанът се туткаше с оборудването си и беше втренчил и четирите си очи върху едно и също маловажно копче. О'Мара гледаше настойчиво Конуей и в твърдите му сиви очи се разчитаха пресметливост и голяма доза симпатия.

Симпатията идваше от съзнанието, че негов колега е попаднал в абсурдна ситуация, а пресметливостта беше следствие от опитите му да проумее дали възникналият проблем е по вина на хирурга или не.

– Какво стана, докторе? – попита меко. Конуей гневно поклати глава:

– Не знам. Вчера пациентът не реагира на лекарството, сега пък не иска да реагира на операцията. Реакциите му към всичко, което опитваме, са налудничави, невъзможни! Ето, опитът ни да облекчим заболяването му по хирургичен път стартира, ами, нещо, което прати тези коренчета достатъчно дълбоко, за да увреди жизненоважни органи за броени минути, ако растежът продължи със същите темпове, знаете какво означава това...

– Раздразнението на пациента се успокоява – обади се Приликла. – Но все още мисли за действия.

Тралтанът също се обади.

– Забелязах нещо странно по повод тези кореноподобни израстъци, които съединяват поразената кожа с тялото. Симбионтът ми има извънредно чувствително зрение, нали разбирате, и докладва, че израстъците са вкоренени и в двата края, тъй че е невъзможно да се каже дали те атакуват тялото откъм тумора или пък тялото отчаяно се опитва да си го задържи.

Конуей объркано поклати глава. Случаят беше пълен с налудничави противоречия и съвсем буквални идиотщини. Като се започне с пациента, все едно колко умствено разстроен, той беше получил лекарство, достатъчно силно да го доведе до пълно излекуване за няма и половин час, а съумя да преодолее ефекта му за броени минути. Според естествения ред на нещата създаването и без друго би трябвало да отлоспи увредената кожа и да я замени с нова тъкан, а не да я стиска здраво на всяка цена. Случаят беше озадачаваш, безнадежден.

При това пациентът беше пристигнал с наглед съвсем лек случай – Конуей се беше загрижил повече за това какво се е случило с повереното му същество, а не за самото заболяване, чието лечение беше сметнал за обикновена рутина. Някъде през това време обаче беше пропуснал нещо, просто го чувстваше, и поради тази негова грешка пациентът вероятно щеше да умре през следващите няколко часа. Може би беше поставил диагнозата твърде набързо, бил е прекалено сигурен в себе си, престъпно небрежен...

Твърде ужасяващо беше да изгубиш пациент по което и да е време, а в Галактическата болница загубата на пациент беше извънредно рядък

случай. Но ако стане, поне да изгубиш такъв, чието състояние в болниците къде да е из цивилизованата галактика биха сметнали за сериозно... Конуей изруга, но спря, понеже не беше в състояние да намери достатъчно силни думи, за да се самоопише.

– По-кратко, синко.

Това беше О'Мара, който го стисна за рамото и му заговори бащински. По принцип О'Мара беше злонравен, груб и недостъпен тиранин, който, ако човек отиде при него да потърси помощ, прави саркастични забележки докато засегнатата личност не се стресне и засрамено не разреши собствените си проблеми. Настоящото му нетипично поведение е показателно, помисли си Конуей горчиво. Доказва, че докторът има проблем, който не би могъл да разреши самостоятелно.

Но в изражението на О'Мара се четеше нещо повече от загриженост за Конуей и вероятно дълбоко в душата си психологът даже малко се радваше, че събитията са се развили по този начин. И не бе въпрос на злоба от страна на О'Мара, понеже Конуей знаеше, че ако майорът беше на неговото място, щеше да се опитва също толкова упорито, ако не и повече, да излекува пациента и щеше да се чувства също толкова зле при провал.

Но в същото време главният психолог вероятно ужасно се притесняваше за възможността същество, владеещо огромни и непознати сили, при това умствено нестабилно, да се озове на свобода в болницата. Освен това О'Мара сигурно се чудеше дали в сравнение с живия ЕПЛХ в съзнание, не би изглеждал като малко недообучено хлапе...

– Нека опитаме да започнем отначало – каза О'Мара, прекъсвайки мислите му. – Има ли нещо, което сте открили в сведенията за пациента и то да посочва, че той би искал да се саморазруши?

– Не! – отрече Конуей трескаво. – Напротив! Отчаяно би искал да живее. Провеждал е общи подмладяващи процедури, което означава, че пълната му телесна структура е била регенерирана периодично. Тъй като процесът на съхранение на паметта е продукт от състаряването на мозъчните клетки, това практически е изтривало съзнанието му след всяко лечение...

– За това и записите в дневника му приличат на технически бележки – съгласи се О'Мара. – Те са си точно това. Не, определено предпочитам собствените ни методи на подмладяване. Макар и да не живеем толкова дълго, възстановяваме само увредените органи и позволяваме на мозъка да остане недокоснат...

– Знам – намеси се Конуей, чудейки се защо по принцип

затвореният психолог е станал толкова разговорлив. Дали се опитваше да опрости проблема като го накара да го формулира с непрофесионални термини? – Но ефектът от продължителното лечение за удължаване на живота, както сам знаете, придава на подложения на него пациент страх от смъртта. При все самотата, отегчението и този неестествен начин на съществуване, с времето страхът нараства прогресивно. Ето защо той винаги е пътувал със собствен личен доктор, отчаяно се е боял от заболяване или травма, която може да му се случи между процедурите и точно затова до определена степен симпатизирам на усещанията му, когато докторът, който е трябвало да го поддържа в добро състояние, е допуснал да се разболе, макар че тази работа с изяждането му впоследствие...

– Значи ти си на негова страна – сухо заключи О'Мара.

– Това не е никак лоша защитна теза – отвърна Конуей. – Но исках да кажа просто, че ужасно се е страхувал от смъртта, така че постоянно се е опитвал да си намери по-добър, по-ефикасен доктор и... О!

– Какво „о“? – полюбопитства О'Мара.

Тъкмо Приликла, какъвто беше чувствителен към емоции, отвърна.

– Доктор Конуей има идея.

– И каква е тя, паленце? Няма нужда да си толкова дяволски потанен...! – Бащинските нотки изчезнаха от гласа на О'Мара и в очите му се беше появил блясък, подсказващ, че е доволен заедно мекотата вече не е необходима. – Какво не му е наред на болния?

Доволен, възбуден и същевременно крайно несигурен в себе си, Конуей се запъти към интеркома и поръча определено твърде необичайно оборудване, провери отново пациента, който беше толкова щателно овързан, че би бил неспособен да помръдне и мускул и накрая каза:

– Подозирам, че пациентът е напълно нормален и досега сме се самозаблуждавали с очевидните му психологически проблеми. По принцип, проблемът му е в нещо, което е изял.

– Знаех си, че ще кажеш това по някое време! – коментира О'Мара. Изглеждаше разочарован.

Оборудването пристигна – дебел, заострен дървен кол и механизъм, който щеше да го насочва надолу под необходимия ъгъл и с контролируема скорост. С помощта на тралтана Конуей го нагласи и постави в позиция. Избра част от тялото на пациента, която съдържаше няколко жизненоважни органа, но все пак беше защитена от почти шест инча мускулатура и тлъстини, после задвижи кола. Той просто щеше да опира в кожата и да натиска надолу със скорост от приблизително два инча

на час.

– Какво, по дяволите, става? – нахвърли му се О'Мара. – Мислиш, че пациентът е вампир или нещо подобно?

– Не, разбира се – отвърна Конуей. – Използвам дървен кол, за да дам на пациента по-добър шанс да се защити. Не бихте очаквали от него да спре стоманен, нали? – насочи тралтана напред и те заедно се взряха в мястото, където колът навлизаше в тялото на ЕПЛХ. На всеки няколко минути Приликла докладваше за емоционалното излъчване. О'Мара крачеше нагоре-надолу из помещението, като си мърмореше от време на време под носа.

Върхът беше проникнал на почти четвърт инч, когато Конуей забеляза първото загрубяване и надебеляване на кожата. То се образуваше в грубо казано кръгла област, около четири инча в диаметър, чийто център беше раната, причинена от кола. Скенерът показва фиброзна гъбеста маса, която се образува под кожата на дълбочина половин инч. Тази тъкан видимо се удебеляваше и ставаше непрозрачна за скенера при настоящата му настройка, а след десетина минути се превърна в твърда костна плоча. Колът започна да се огъва зловещо и беше готов да се счупи.

– Бих казал, че сега защитата е концентрирана в една точка – заяви Конуей, като се опитваше да запази тона си безизразен, – тъй че можем да я извадим.

Конуей и тралтанът бързо отвориха кожата и изрязаха новооформената костна тъкан, която незабавно беше прехвърлена в стерилна затворена мензура. Пригответки бързо спринцовката – по-малко от максималната доза, която беше опитал вчера – Конуей я инжектира в епителомата и се върна да помогне на тралтана със затварянето на раната. Това си беше рутинна работа и им отне около петнадесет минути, а когато приключиха, не можеше да има съмнение, че този път пациентът реагира отлично на лечението.

Между поздравленията на тралтана и ужасните клетви на О'Мара – главният психолог искаше да му се отговори на някои въпроси – Приликла каза:

– Лечението е успешно, докторе, но нивото на раздразнение на пациента е забележимо увеличено. Направо е бесен.

Конуей поклати ухилен глава:

– Пациентът е силно упоен и нищо не може да почувства. Обаче съм съгласен, че в настоящия момент... – кимна към стерилния контейнер. – ...личният му лекар сигурно се чувства твърде зле.

В контейнера отстранената плочка беше започнала да омеква и да се превръща в леко червеникава течност. Течността се вълнуваше и плискаше меко на дъното на контейнера, сякаш си имаше собствено съзнание. Което, всъщност, си беше точно така...

* * *

Конуей беше в кабинета на О'Мара и приключваше доклада си по ЕПЛХ, а майорът дори му беше изказал поздравления за добрата работа с език, който на моменти правеше комплимента неотличим от обида. Но старши лекарят започваше да осъзнава, че О'Мара просто си е такъв и че главният психолог биваше любезен и преливащ от симпатия, само когато е професионално загрижен за някого.

Все още задаваше въпроси:

– ...интелигентна амебоподобна форма на живот, организиран сбор от субмикроскопични, вирусopodobни клетки, би била възможно най-ефикасният лекар за всеки – каза Конуей в отговор на един от тях. – Ще обитава тялото на пациента и при наличие на нужните данни ще контролира всякакви заболявания или дисфункции на органите отвътре. За същество, което патологично се страхува от смъртта това сигурно е идеалният вариант. И си е така, понеже възникналият проблем в крайна сметка не е по вина на доктора. Причината всъщност е, че пациентът не познава добре собствената си физиология. Предполагам, че е приемал подмладяващите си процедури в ранния етап на биологичния си живот. Тоест, не е изчаквал до средната възраст или по-нататък, преди да се регенерира. Но в този случай, или защото е забравил или пък е бил прекалено безгрижен, или пък е работел върху проблем, който му е отнел повече време от обичайното, се е състарил повече от предишните пъти и в резултат се е появил кожният му проблем. Патологията казва, че това вероятно е често срещано заболяване сред тази раса и в нормалния случай ЕПЛХ обелва засегнатата кожа и си продължава по нормалния път. Но нашият пациент, понеже типът на подмладяващите му процедури предизвиква увреждане на паметта, не го е знаел, тъй че и личният му лекар не е знаел за това.

Конуей се покашля и продължи:

– Така, във, личният доктор-резидент е знаел твърде малко за медицинското минало на тялото на домакина си, нашия пациент, но мотото му сигурно е било да поддържа status quo на всяка цена. Когато парчета от тялото на пациента са тръгнали да се отделят, той ги е стискал яростно, без да осъзнава, че това може да е съвсем нормален процес, като да

ти падне косъм или както влечугите периодично си сменят кожата, особено ако господарят му е настоявал, че това не му се е случвало досега. Сигурно между телесните процеси на пациента и неговия лекар се е развихрила доста яростна битка, щом и съзнанието на гостоприемника също се е настроило срещу него. Именно поради това докторът е въвел пациента в безсъзнание – за да прави спокойно това, което е смятал за правилно. Когато въведохме пробната доза, лекарят я неутрализира. Лекарството беше чужда субстанция, въведена в тялото на пациента, нали разбирате. И знаете какво стана, когато опитахме хирургическо отстраняване. Само когато с онзи кол заплашихме с нараняване жизненоважни органи, насилвайки доктора да защити пациента си в конкретна точка...

– Когато тръгнахте да поръчвате дървен кол – обади се сухо О'Мара, – си помислих дали на вас да не надяна усмирителна мрежа.

Конуей се ухили:

– Препоръчвам ЕПЛХ да си получи лекаря обратно. Сега, след като Патологията го снабди с пълноценни познания за медицинската и физиологична история на пациента му, той би трябвало да стане най-добрият личен доктор и ЕПЛХ е достатъчно умен да го разбере.

О'Мара му се усмихна в отговор:

– А аз се притеснявах какво може да стане, когато дойде в съзнание. Но се оказа, че е много приятелски настроен и добродушен. Доста очарователен, всъщност.

Когато Конуей се надигна и се обърна да си тръгне, той добави дяволито:

– Така е, понеже той е много добър психолог. Любезен е с хората през цялото време...

Успя да затвори вратата зад гърба си точно преди да последва експлозията.

ПЕТА ГЛАВА

С времето пациентът ЕПЛХ, казваше се Лонвелин, беше изписан и безкрайната поредица от поверявани на грижите му извънземни постепенно изтри спомена за него от паметта на Конуей. Не знаеше дали ЕПЛХ се е върнал в родната си галактика или все още обикаля из тази в търсене на благородни подвизи за извършване, пък и беше прекалено зает, за да се интересува от това поначало. Но както се оказа, не беше приключил все още с този ЕПЛХ.

Или, по-точно, Лонвелин не беше приключил с него...

– Какво ще кажете да се измъкнете за няколко месеца от болницата, докторе? – попита О'Мара, когато Конуей докладва в кабинета на главния психолог в отговор на спешно повикване по болничната система. – Ще е един вид почивка... почти.

Докторът усети как първоначалното му притеснение бързо прераства в паника. Имаше спешни лични причини да не напуска болницата за няколко месеца. Опита се да извърти:

– Ами...

Психологът вдигна глава и фиксира Конуей с непроницаемите си сиви очи, които виждаха толкова много и се отваряха към ум, тъй дълбоко аналитичен, че буквално придаваха на О'Мара телепатични способности. Сухо заяви:

– Не се затруднявайте да ми благодарите, ваш собствен проблем е, че лекувате такива могъщи, влиятелни пациенти – и продължи енергично. – Това е голяма задача, докторе, но става дума предимно за чиновническа работа. По принцип бихме пратили някой от диагностиците, но този ЕПЛХ, Лонвелин, работи на планета, за която казва, че спешно се нуждае от медицинска помощ. Поискал е подкрепа от мониторите, а също и болничното съдействие по този случай и специално е настоял вие да ръководите медицинската част на проекта. Очевидно за работата не се изисква голям интелект, а просто човек с по-особено виждане за нещата...

– Много сте любезен, сър – отбеляза Конуей. Ухилен, О'Мара продължи:

– Казвал съм го и преди, тук съм да изпускам въздуха, не да го помпя в главите на колегите. А сега, ето ви доклад за ситуацията към момента... – той плъзна по бюрото папката, която четеше, и се изправи. –

...Можете да се запознаете със съдържанието когато се качите на кораб. Бъдете на док 16 за настаняване на „Веспасиан“ в 21.30, а междувременно очаквам да си оправите нещата тук. И, Конуей, постарайте се да не изглеждате така, сякаш всичките ви роднини са починали внезапно. Твърде е вероятно да ви изчака. Ако не стане така, все още разполагате с двеста и седемнадесет женски ГБГЖ, с които да се занимавате. Довиждане и късмет, докторе.

Пред кабинета на О'Мара Конуей се опита да измисли как да си „оправи работите“ за шестте часа, които му оставаха до времето за качване. Предвиждаше се да прекара група практиканти през лекция по основна ориентация след десет минути, а пък беше прекалено късно да прехвърли тази задача другиму. Това щеше да ликвидира три от шестте му часа, четири, ако няма късмет – а днес не се чувстваше късметлия. После му трябваше около час да вкара инструкциите по отношение на по-сериозно болните си пациенти, и предстоеше вечерята. Можеше и да се справи. Конуей се забърза към док 7 на сто и осмо ниво.

Пристигна в операторската на дока точно навреме – вътрешният люк вече се отваряше – и докато си поемаше дъх, започна наум да проверява практикантите, които минаваха покрай него. Двама келгианци ГБЛЕ, които пълзяха като гигантски среброкосмести гъсеници; един ПХТЙ от Иленса, очертанятията на кокалестото му мембранесто тяло бяха полуприкрити от хлорната атмосфера в защитната му обвивка; вододиащ крепелиански октопод с класификация АМСЛ, чийто костюм издаваше бълбукащи звуци. Следваха ги петима ААЦП – раса, чиито древни предци са били нещо като подвижни зеленчуци. Движеха се бавно, но СО2 бутилките, които носеха, изглеждаха единствената им необходима защита. Още един келгианец...

Когато всички влязоха и шлюзът се затвори зад тях, Конуей им се представи. Доста ненужно и просто за да разчупи първоначалния лед, той попита:

– Всички ли са тук?

Неизбежно беше да му отвърнат в един глас и транслаторът му избухна в нечленоразделен вой. Той с въздишка започна обичайната процедура на представянето си и пожеланията за добре дошли на новите колеги. Едва в края на тези любезни формалности той вметна внимателна забележка относно принципите на действие на транслатора и че е желателно да говорят един по един, за да не го претоварват...

На техните родни светове те са били твърде важни личности – в медицинско отношение. Само че тук, в Галактическата болница, щяха да

бъдат новаци, а за някои от тях преходът от медицинско светило към чирак-практикант щеше да е труден, тъй че беше нужен много такт, за да ги овладее човек на този етап. По-късно обаче, когато започнеха да се успокояват, щяха да ги кастрят за грешките им както всеки друг.

– Предлагам да започнем обзорната си обиколка от Рецепцията – продължи Конуей, – където се занимават с проблемите по приемане и определяне на необходимото първоначално лечение. После, като се уверим, че околната среда не изисква сериозни защитни мерки за нас и състоянието на пациента не е критично, ще посетим съседните зали, за да проследим как биват преглеждани новопристигналите. Ако някой има въпроси, чувствайте се свободни да ги задавате по всяко време. По пътя към рецепцията – продължи, – ще използваме коридори, които може да се окажат доста пренаселени. Има усложнена система от правила, които управляват отношенията между младшите и старши чинове в медицинския екип, система, която с времето ще изучите. Но в момента има само едно важно правило, което да запомните. Ако срещу вас идва същество с по-големи от собствените ви размери, махнете се от пътя му.

Канеше се да добави, че в Галактическата болница няма доктор, който съзнателно да настъпи колега до смърт, но се отказа. Мнозина извънземни няхаха чувство за хумор и подобна безобидна забележка, приета буквално, би довела до безброй усложнения. Вместо това каза:

– Последвайте ме, ако обичате.

Конуси ги подреди така, че петимата ААЦП, които бяха и най-бавнодвижещите се от групата, да го следват и да определят темпото на останалите. След тях идваха двамата келгианци, чиято гърчеща се походка беше съвсем малко по-бърза от тази на предхождащите ги растителни форми на живот. Хлордишаният вървеше след тях, а крепелианският октопод се влачеше най-отзад, бълбукащият звук от костюма му подсказваше ясно на Конуей, че петдесетярдовата му опашка е цяла и невредима.

Както се бяха разтеглили назад, нямаше смисъл да се опитва да им говори, тъй че първата част от пътешествието им премина в мълчание – три възходящи рампи и към няколкостотин ярда прави и криви коридори. Единственият, който срещнаха да идва от противоположната посока, беше нидианин с превръзка на ръката, маркирана със знака на двегодишна интернистка практика. Нидианите средно бяха четири фута високи, тъй че никой не беше в опасност да го стъпчат до смърт. Стигнаха вътрешния шлюз, който даваше достъп през секцията на вододишашите.

В предхождащата зала за преобличане Конуей надзираваше двамата

келгианци, докато се напъхат в костюмите си, после и сам се намъкна в един лек защитен костюм. ААЦП-тата казаха, че техният растителен метаболизъм им позволява да прекарват под вода доста продължителен период без защита. Иленсианецът и без друго си носеше костюм заради външната кислородна атмосфера, тъй че също толкова отровната за него вода не го притесняваше. Но крепелианецът беше вододишащ и искаше да свали костюма си – имаше осем крака, които ужасно се нуждаели от раздвижване. Конуей обаче му забрани – щяха да прекарат само петнадесетина минути във водата – в най-лошия случай, според него.

Шлюзът се отвори към главния коридор на АУГЛ, огромен сенчест басейн с топла зеленикава вода, двеста фута дълбок и петстотин фута дълъг. Конуей бързо откри, че придвижването на практикантите от шлюза към входния коридор в другия край е като да се опитваш да прекараш триизмерно стадо крави през зелено желе. С изключение на крепелианеца, те до един губеха усещането си за посока във водата още през първите няколко минути. Конуей безкрай трябваше да плува напред-назад, да жестикулира и да крещи указания, а при все охлаждащите и подсушаващи елементи в костюма му, вътрешността скоро се превърна в пренагрята турска баня. Няколко пъти си изтърваше нервите и препращаше подчинените си към място, несвързано с входния коридор.

А по време на един особено хаотичен момент пациент АУГЛ – един от четиридесетфутовите, рибоподобни аборигени на Чалдърскол II – доплува тромаво до тях. Приблужи на около четири ярда, предизвиквайки паника сред ААЦП-тата, изсумтя: „Студенти!“ и отново си отиде. Чалдърите си бяха извънредно необщителни по природа, но инцидентът с нищо не помогна на ядосания Конуей.

Доста повече от петнадесет минути по-късно те най-сетне се събраха в коридора в другия край на басейна. Старши лекарят им каза:

– Триста ярда по-нататък се намира преходният люк към кислородната секция на рецепцията, който е и най-доброто място да видите какво става там. Тези от вас, които носят защита срещу водата, само да си свалят костюмите, останалите минавайте направо...

Докато плуваше заедно с тях към шлюза, крепелианецът каза на единия ААЦП:

– При нас се предполага да е пълен с пренагрята пара, но ти сигурно си сторил нещо ужасно, за да те пратят тук.

На което ААЦП отвърна:

– И в нашия Ад е горещо, но там въобще няма течности...

Конуей се канеше да се извини, задето си е изгървал нервите там в басейна, боеше се, че може и да е наранил някое по-нежно извънземно чувство, но те очевидно не бяха приели думите му особено насериозно.

ШЕСТА ГЛАВА

През прозрачната стена на наблюдателната ѝ галерия Рецепцията се виждаше като на длан – голяма сумрачна зала с три големи приемни бюра, само едно от които в момента работеше. Настаненото на него същество беше нидианин, дребен хуманоид със седемпръсти ръце и изцяло покрит с гъста, къдрава червена козина. Индикаторните светлини на бюрото подсказваха, че току-що е осъществил контакт с приближаващ към болницата кораб.

Конуей се обърна към групата практиканти:

– Слушайте внимателно!

– Идентифицирайте се, моля! – Каза червеното плюшено мече на накъсания си лаещ език, който транслаторът на Конуей филтрира като равен, беземоционален английски, а в тези на другите се разнесе като също толкова лишен от емоции келгиански, иленскиански и тъй натаък. – Пациент, посетител или медик и от какъв вид?

– Пилот, с един пътник-пациент на борда – върна се отговорът. – И двамата сме човечи.

Последва кратка пауза, после нидианецът уточни:

– Дайте си физиологическата класификация, моля, или включете на пълен визуален контакт – той съвсем по земно-човешки смигна на наблюдателите в галерията. – Всички разумни раси наричат собствените си видове хора и смятат другите за не-хора. Как се самонаричат няма никакво значение, що се отнася до подготовката на приемната за пациента...

Конуей заглуши интеркома, който предаваше разговора между кораба и рецепциониста в галерията и каза:

– Това е подходящ момент да ви обясня нашата физиологическа класификационна система. Накратко поне, тъй като по-късно ще преминете специални лекции по темата. – Прочисти си гърлото и поде. – В четирибуквената класификационна система първата буква подсказва нивото на физическа еволюция, втората описва типа и разпределението на ставите и органите за възприятие, а другите две – комбинацията на метаболизъм, изисквания за гравитация и налягане, което пък на свой ред дава физическата маса и формата на защитните покривки, които съществото притежава. Трябва да се отбележи – в случай, че може да се почувствате потиснати по повод класификацията си – че нивото на

физическо развитие няма нищо общо с нивото на интелекта... Видовете с първа буква А, Б или В, – продължи обяснението, – са вододишащи. На повечето светове животът произлиза от морето и тези същества са развили висок интелект без да го напускат. Д и Е са топлокръвни кислорододишащи, в която група попадат повечето от интелигентните раси в галактиката, а Ж до К са също типове кислорододишащи, но са насекоподобни. От Л и М са крилати същества от светове с ниска гравитация. Хлордишащите форми на живот са включени в групите Н до П, а след тях идват по-екзотични и по-сложно развити физически та до направо странни типове. Например поглъщащи радиация, студенокръвни или кристалинни същества, и такива, които умеят да променят физическата си структура по собствено желание. Онези, които притежават екстрасензорни възприятия, достатъчно добре развити, за да направят израсъците за ходене или манипулации излишни, получават префикс Х без значение вида или размера си.

Конуей пропусна аномалиите в системата, но за тях можеше да бъде обвинена липсата на въображение у съставителите. Един от видовете, присъстващи в наблюдателната галерия беше точно такъв случай – типът ААЦП с растителен метаболизъм. По принцип префикс А описваше вододишащи и в системата липсваше степен по-първична от рибоподобните форми на живот. Но ААЦП бяха растения, а те са преди рибите във веригата.

– Голямо внимание се обръща на важноста от бързо и точно класифициране на пристигащите пациенти, които твърде често не са в състояние да ни снабдят лично с нужната информация – продължи Конуей. – В идеалния случай би трябвало да достигнете етап на ефективност, който позволява да определите класификацията след трисекунден оглед на крайник на извънземно или секция от кожата му покривка. И... вижте – посочи.

На приемното бюро три екрана бяха оживели и съседните индикатори добавяха допълнителна информация към онази, съдържаща се в образите. Първият показваше вътрешността на док 3, където се намираща двама земно-човешки ординатори и голяма болнична количка. Ординаторите носеха тежки защитни костюми и антигравитационни колани, което не изненада Конуей, понеже док 3 и прилежащите му нива бяха предназначени за гравитация от 50 със съответното й налягане. Друг екран показваше външната част на дока с насочващите сервомеханизми и корабът, който се канеше да се стикова, а третият екран предаваше от вътрешността на кораба и показваше пациента.

Конуей каза:

– Можете да видите, че става дума за тежка, масивна форма на живот с шест израстъка, които служат и като ръце, и като крака. Кожата е дебела, много здрава и цялата в пори, а на места е покрита и със суха, кафеникава субстанция, която понякога се бели, когато пациентът се движи. Обърнете специално внимание на тази субстанция, както и на онова, което като че ли липсва на тялото. Индикаторите показват топлокръвно с кислородобазирани метаболити, адаптирани към гравитация 4G. Някой от вас ще се опита ли да класифицира?

Последва продължително мълчание, после крепелианинът АМСЛ помръдна едно пипало и каза:

– ЕРОВ. сър.

– Доста близо – съгласи се Конуей. – Все пак обаче случайно знам, че атмосферата на това същество е гъста, почти непрозрачна супа и сходството със супа се усилва от факта, че долните й пластове са наситени с малки летящи организми, с които този се храни. Пропуснахте факта, че няма уста, а поглъща храна директно чрез всмукването ѝ в кожата. Когато пътува в космоса обаче, храната трябва да бъде пръскана върху него, от тук и кафеникавата коричка...

– ЕСОВ – поправи се бързо крепелианинът.

– Точно така.

Конуей се чудеше дали този АМСЛ е малко по-умен от останалите или е просто по-малко притеснителен. Отбеляза си наум да следи тази конкретна групичка практиканти. Би могъл да използва един умен асистент в собствената си зала.

Накрая се сбогува с рошавия рецепционист, събра практикантите си и се насочи към секцията за ЕЖЛИ пет нива по-надолу. Впоследствие минаха и през други секции, докато Конуей реши, че е време да запознае подопечните си с онзи сложен, самостоятелен отдел на конструкцията, без който не би била възможна съвместната и ефикасна работа на огромния екип на Галактическата болница и безбройното множество пациенти, лекари и поддържащ персонал не биха могли да оцелеят.

С други думи, старши лекарят беше огладнял и реши, че е време да покаже на практикантите си къде се намират столовите.

ААЦП не се хранеха по нормалния начин, а се вкореняваха по време на сънния си период в специално приготвена почва и по този начин приемаха нужните вещества. След като ги настани, той изпрати ПХТЙ в мрачните, шумни дълбини на залата, където обядваха хлордишащите и така му остана да уреди само двамата ГБЛЕ и октоподът АМСЛ.

Най-голямата столова на болницата, отделена за кислорододишащите, беше наблизко. Конуей настани двамата келгиани с група от собствения им вид, погледна с лаком копнеж секцията за старши лекарите и отново се забърза навън за да се погрижи за крепелианина.

За да се стигне столовата за вододишащите трябваха петнадесетина минути по някои от най-претъпканите коридори на болницата. Съществва от всички форми и размери плъокаха, гърчеха се и понякога вървяха покрай тях. Конуей пострада леко, понеже го блъсна слоноподобен тралтан, сетне трябваше внимателно да заобиколи едно крехко, изящно ЛТХО, но крепелианинът се държеше като брониран октопод, който върви по яйца – в някои случаи буквално се страхуваше да помръдне. Бълбукащите звуци от костюма му също се бяха усилили значително.

Конуей се постара да го отпусне, като го накара да говори за досегашния си болничен опит, но не постигна голям успех. После рязко завиха зад ъгъла, от страничен коридор насреща им се зададе безобидният насекомоподобен Приликла и...

АМСЛ изпищя:

– Олеле! – и трескаво размаха и осемте си крайника, опитвайки се да хукне назад. Едно от пипалата му удари силно Конуей под коленете и го подкоси. Октоподът се понесе назад по коридора, все още пищейки.

– Какво, по дяволите...! – Възкликна старши лекарят с тон, който в последствие оцени като доста сдържан.

– Вината е изцяло моя, аз го изплаших – каза Приликла и забърза към него. – Удари ли се, докторе?

– Ти си го изплашил...!

Нежното, паякоподобно същество от Цинрус се извини:

– Да, боя се, че е така. Комбинацията от изненада и това, което ми прилича на дълбоко вкоренена ксенофобична невроза, предизвикаха реакция на паника. Много е изплашен, но не си е изтървал напълно нервите. Удари ли се, докторе?

– Пострада само достойнството ми – изръмжа Конуей и се изправи на крака, за да хукне след крепелианина-беглец, който вече беше извън полезрението му и вероятно не би могъл и да го чуе.

По следите на АМСЛ напредваше в бърз зиг-заг, полуспринт и полутанц. На по-висшите от него се обаждаше: „Извинете!“ , на равните и по-нисши изръмжаваше: „Марш от пътя ми!“ . Почти веднага взе да догонва октопода, като доказа за пореден път колко по-ефикасно е придвижването на два крака вместо на десет и вече го настигаше, когато съществото бързешком хлътна в един склад за чаршафи. Конуей успя да

спре пред все още отворената врата, влезе вътре и я тръшна зад гърба си.

Задъхан, но колкото се може по-спокойно, той попита:

– Защо избягахте?

АМСЛ буквално го заля с думи. Транслаторът филтрираше всякакви емоционални следи, но от самата скорост на речта му ставаше ясно, че крепелианинът е изпаднал в истерия и докато слушаше, Конуей се убеди, че емоционалният прочит на Приликла е бил правилен. Ксенофобична невроза без съмнение.

О'Мара ще те унищожи, ако не внимаваш, помисли си мрачно.

Дори и при местните високи нива на толерантност и уважение към останалите, в болницата все пак понякога се проявяваха междурасови проблеми. Потенциално опасни ситуации възникваха в случаи на пренебрежение към другите или неправилното им разбиране, или когато някое същество развиваше ксенофобия дотолкова, че тя да повлияе на професионалната му ефективност, умственото състояние или и двете. Един лекар, земен човек, например, с подсъзнателен страх от паяци не би могъл да се насили да работи с пациент от Цинрус и да се сближи с него в необходимата степен, за да проведе правилно лечение. А ако на някой от цинрусийците, например Приликла, му се наложеше да лекува подобен човек-земянин...

Работа на О'Мара като главен психолог беше да открива и изкоренява такива проблеми – или, ако всичко друго пропадне, да отстранява потенциално опасните индивиди – преди подобни търкания да прераснат в открит конфликт. Конуей не знаеше как О'Мара би реагирал на могъщия грамадански АМСЛ, който бяга в паника от подобно крехко същество като Приликла.

Когато крепелианинът започна да се успокоява, Конуей вдигна ръка, за да го призове към внимание и каза:

– Сега осъзнавам, че доктор Приликла има физическа прилика с вид дребен хищник амфибия, който обитава родния ви свят и че в младостта си сте преживели особено неприятен инцидент с тези животни. Но доктор Приликла не е животно и сходството е чисто визуално. Той не представлява заплаха за вас, напротив, бихте могли да го убиете ако го докоснете невнимателно. Като знаете това – заключи сериозно, – ще се изплашите и ще избягате ли, ако срещнете това същество отново?

– Не знам – отвърна АМСЛ. – Нищо чудно.

Конуей въздъхна. Не можеше да не си припомни първите си седмици в Галактическата болница и ужасните, кошмарни същества, които

преследваха съня му. Това, което правеше кошмарите особено страховити беше фактът, че те не са плод на въображението му, а действителни, съвсем реални и в много случаи се намираха недалеч от него.

Никога не беше бягал от тези кошмари, които по-късно му станаха учители, колеги и в крайна сметка приятели. Но, ако трябваше да е честен към себе си, това не беше толкова поради някаква вътрешна твърдост, колкото защото под въздействие на силен уплах Конуей обикновено се парализираше, вместо да хукне да се спасява.

– Мисля, че ще ви трябва психотрично съдействие, докторе – каза меко на крепелианина, – и главният психолог на болницата ще ви помогне. Но бих ви посъветвал да не се консултирате веднага с него. Нека минат седмица-две докато се опитвате да се адаптирате към ситуацията, преди да го посетите. Ще откриете, че ще има по-високо мнение за вас, ако постъпите по този начин...

...и е по-малко вероятно, – добави наум, – да те прати да си събиращ багажа като неподходящ за работа в мултирасова болница.

Крепелианинът напусна склада с доста по-голяма охота, след като Конуей му каза, че Приликла е единственият ЖЛНО в болницата в момента и че пътищата им едва ли ще се пресичат по-често от два пъти дневно. Десет минути по-късно АМСЛ беше настанен в басейна за хранене и Конуей най-сетне се насочи към собствената си вечеря по най-краткия възможен път.

СЕДМА ГЛАВА

Имаше късмет да забележи доктор Манън на иначе празна маса в сектора за старши персонал. Конуей беше работил в отделението му преди време. Манън беше земен човек, отдавна вече старши лекар и беше доста напреднал по пътя към статуса на Диагностик. Точно в момента му беше позволено да държи по три информационни касети едновременно – една на тралтански специалист в микрохирургията и две, снети от нискогравитационни ЛТХО и МТХК видове – но при все това реакциите му бяха доста човешки. В момента поглъщаше салатата, обърна поглед към Небесата и тавана на столовата в опит да не гледа онова, което яде. Конуей седна срещу него и издаде симпатизиращ, утвърдителен звук.

– Имам тралтан и ЛТХО в списъка този следобед, и двете продължителни работи – каза Манън сърдито. – Знаете как е, прекалено мисля като тях. Ако можеше само тралтаните да не са вегетарианци или на ЛТХО да не им призлява от самия вид на нещо, дете не прилича на храна за птички... Вие себе си ли сте днес?

Конуей кимна:

– Само себе си. Нещо против да си взема пържола?

– Не, само не ми говорете за нея.

– Няма.

Конуей чудесно беше запознат с объркването, умствено раздвоеното зрение и тежките емоционални разстройства, които вървяха ръка за ръка с информационните касети, които са се запечатали дълбоко в съзнанието на лекувания лекар. Спомняше си как преди три месеца той безнадеждно – ама безнадеждно! – се беше влюбил в един от групата специалисти от Мелф IV. Мелфианците бяха ЕЛИТ – шесткраки амфибии, смъртно напомнящи раци – и докато половината от съзнанието му настояваше, че цялата тази работа е пълна лудост, другата половина с любов си мислеше за онази ми ти прекрасно нашарена коруба и като цяло беше готов да вие срещу луната.

Информационните касети бяха определено опасна благословия, но употребата им се налагаше поради факта, че няма същество, което да съумее да съхрани в съзнанието си всички физиологични данни, нужни за лечението на пациентите в мултирасова болница. Огромното количество необходими знания се доставяше чрез въпросните

информационни касети, които представляваха просто записи на съзнанието на големи медицински светила от различни раси. Ако човек-земянин би трябвало да лекува келгиански пациент, взимаше си касета по физиология на ДБЛФ докато лечението приключи, след което я изтриваше. Но на Старши лекарите с лекторски задачи често им се налагаше да задържат тези касети за продължителни периоди, което не беше особено забавно.

Единственото хубаво нещо от тяхна гледна точка беше, че са къде-къде по-добре от Диагностиците.

Те представляваха елитът на болницата. Диагностикът беше едно от онези редки същества, чието съзнание е сметнато за достатъчно стабилно да задържа постоянно до десет физиологически касети едновременно. Претърпканите им с данни мозъци се занимаваха с оригинални изследвания в областта на ксеномедицината, както и с диагностициране и лечение на нови заболявания на досега неизвестни форми на живот. В болницата имаше популярна поговорка – казваха, че самият О'Мара я измислил – че всеки достатъчно нормален, поискал да бъде диагностик, със сигурност е луд.

Проблемът беше, че в касетите са записани не само медицински сведения за даден вид, а цялата памет и личност на съществото, което притежава съответните познания и те се отпечатваха и в мозъка-приемник. В резултат на това Диагностиците се подлагаха доброволно на драстичната форма на многостранна шизофрения, при която чужди личности делят съзнанието им и са толкова изначално различни, че в много случаи дори нямат и общи елементи в логическите си системи.

Конуей се откъсна от медицински размисли, понеже Манън го беше заговорил.

– Забавното относно вкуса на салатата – каза колегата му, все тъй втрещен в тавана, докато се хранеше, – е че нито едно от моите алтер его не възразява срещу него. Видът ѝ – да, но не и вкусът. Не я харесват особено, нали, но пък и не им е крайно неприятна. В същото време има видове, които проявяват изключителна страст към нея. И, като говорим за изключителни страсти, как върви между вас с Мърчисън?

На Конуей му се стори, че направо чува скърцащи предавки, толкова бързо Манън смени темата.

– Ще се видя с нея довечера, ако остане време – отвърна предпазливо, – Но ние сме просто добри приятели.

– Аха – кимна многозначително Манън. Конуей извърши също толкова мигновена смяна на темите, като избърза да съобщи новината за

новото си назначение. Манън беше изключителен специалист в областта на клюките и беше способен да убеди цялата болница, че са ти присадили перки например. При все това Конуей съумя да поддържа разговора далеч от Мърчисън до края на вечерята.

Веднага щом се разделиха с Манън, той отиде до интеркома и замени няколко думи с докторите от различни видове, които щяха да поемат грижата за практикантите, а след това погледна часовника си. Оставаше му близо час до определеното за качване на борда на „Веспасиан“ време. Тръгна по коридорите малко по-бързо, отколкото се полагаше на старши доктор...

Знакът над входа означаваше: „Възстановително ниво, видове ГБГЖ, ГБЛЕ, ЕЛНТ, ЖКНМ и ЕЖЛИ“, Конуей влезе, смени престилката си с шорти и се зае да търси Мърчисън.

Умелото осветяване и някои наистина гениални пейзажни техники бяха придали на възстановителното ниво илюзия за огромно пространство. Беше се получил малък тропически плаж, ограден от две страни от скали и отворен към морето, което стигаше чак до замъгления от омара хоризонт. Небето беше синьо и безоблачно – реалистичен ефект на облаци трудно се постигал, беше пояснил инженерът по поддръжка – и водата в залива беше в тъмнотюркоазена отсянка. Тя се плискаше по златистия, плавно наклонен бряг, чийто пясък беше почти непоносимо горещ за краката. Само изкуственото слънце, което беше прекалено червеникаво за вкуса на Конуей, а и чуждопланетните растения, прорасли по плажа и скалите, пречеха мястото да се възприема като истински тропически залив някъде на Земята.

Но пък пространството в Галактическата болница беше ценно и от хората, които работеха заедно, се очакваше заедно и да се забавляват.

Най-ефективният, макар и напълно незабележим ефект на това ниво беше фактът, че тук се поддържа половината от нормалната гравитация. Половин G означава, че уморените хора могат да се отпуснат удобно, а онези, които са в настроение, ще се почувстват още по-жизнени, помисли си сърдито Конуей, когато ниска, бавна вълна връхлетя плажа и се разби в коленете му. Турбуленцията в залива не се произвеждаше изкуствено, а варираше в съответствие с размера, броя и ентузиазма на къпещите се.

На една от скалите бяха монтирани няколко трамплина, свързани с вградени тунели. Конуей се покатери на най-високия, петдесетфутов трамплин и от тази наблюдателница се постара да открие женската ГБГЖ в бял бански и на име Мърчисън.

Не беше в ресторанта на отсрещната скала или в плитчините близо до плажа, или в тъмнозелената вода под трамплините. Пясъкът беше гъсто осеян с почиващи жизнени форми – големи, малки, кожести, люспести и космати – но Конуей нямаше проблем да различи земните женски ГБГЖ от общата маса, понеже бяха единствената разумна форма на живот във федерацията с табу към нудизма. Тъй че можеше да бъде сигурен, че всеки един с облекло, все едно какво, щеше да е от вид, който той наричаше човешки същества.

Внезапно забеляза бяло петно, което беше частично оградено от две ивици зелено и една в жълто, застанали наблизко. Това трябваше да е Мърчисън, точно така. Той бързо се обърна и се спусна по стълбичката.

Когато Конуей приближи групичката около белия бански, двамата монитори и интернистът от осемдесет и седмо ниво се оттеглиха с очевидно недоволство. Не успя да овладее изтънелия си от напрежение глас и се ядоса сам на себе си като се чу да казва:

– Здравсти. Извинявай за закъснението.

Мърчисън прикри с длан очите си, за да го погледне.

– Самата аз току-що пристигам – отвърна с усмивка. – Защо не легнеш?

Конуей се отпусна на пясъка, но остана надигнат на лакът и загледан в нея.

Мърчисън притежаваше комбинация от физически черти, които правеха невъзможно за който и да е земно-човешки мъжки екземпляр от екипа да я наблюдава с клиничен интерес, а редовното излагане на изкуствените, но богати на ултравиолет лъчи на слънцето ѝ беше придало разкошен тен, обогатяван още повече от главозамайващия контраст с белия ѝ бански. Тъмната кестенява коса струеше лениво под изкуствения бриз, очите ѝ отново бяха затворени, устните – леко откряхнати. Дишаше бавно и дълбоко, като човек който е напълно отпуснат или спи, а това, което движението на гърдите ѝ причиняваше на банския, причиняваше разни неща и на Конуей. Той внезапно си помисли, че ако тя е телепат, в този момент сигурно би скочила и би хукнала да спасява скъпоценния си живот...

– Изглеждаш – каза тя, като отвори едното си око, – като някой, на когото му се иска да нададе басово ръмжене и да започне да се бие по яките, гладко избръснати гърди...

– Не са гладко избръснати – възрази Конуей, – просто по природа не съм космат. Но бих искал за малко да ми обърнеш внимание. Трябва да поговорим, насаме, имам предвид...

– Хич не ме е грижа за разни гърди – каза тя успокоително, – тъй че и ти не трябва да се притесняваш от това...

– Не се притеснявам – каза Конуей и после помоли. – Не може ли да напуснем тази менажерия и... Олеле, нашествие!

Той бързо посегна и закри очите ѝ с ръка, а с другата прикри своите.

Двама тралтани с общо дванадесет слонски крака изгърчаха на няколко ярда от тях и се хвърлиха във водата, разпръсквайки пясък и вода в радиус от близо петдесет ярда. Местната G позволяваше на по принцип бавните и тежки ЕЖЛИ да подскочат като агънца, но и задържаше за по-продължително време във въздуха вдигнатия от тях пясък. Когато Конуей се убеди, че и последните песъчинки са паднали, дръпна длан от очите на Мърчисън. Но не напълно.

Колективно, малко сковано, той прокара пръсти по мекия топъл контур на бузата ѝ, докато не обгърна ръба на челюстта ѝ с длан. После нежно погали меките къдри зад ухото ѝ. Почувства я как се стяга, после отново се отпусна.

– Тъ, виждаш какво имам предвид, – каза с пресъхнала уста, – освен ако не ти харесва половинтонни бичета да ритат пясък в лицето ти...

– Ще останем насаме по-късно – отвърна със смях Мърчисън, – когато ме изпратиш до нас.

– И само какво става след това! – промърмори Конуей с отвращение. – Същото като предишния път. Ще се промъкнем до вратата ти, като много внимаваме да не събудим съквартирантката ти, която е рано на дежурство и онзи проклет серво ще се довлече да мрънка... – Той ядосано започна да имитира записаният глас на робота. – „Засичам че сте две същества от класификация ГБГЖ и сте от различни полове, а забелязвам и че се намирате в положение на близост от период с продължителност две минути и четиридесет и осем секунди. При тези обстоятелства съм задължен да ви напомня за Правило 21, алинея 3 относно допускането на посетители в квартирите на сестрите ГБГЖ...“

Почти задавена от кикот, Мърчисън се обади:

– Съжалявам, сигурно е било много разочароващо за теб.

Конуей кисело си помисли, че изразеното съжаление е доста съмнително предвид подтиснатия смях, който го беше предшествовал. Наведе се по-близо и нежно я хвана за рамото. Каза:

– Беше и все още е. Искам да говоря с теб и няма да имаме време да се видим довечера. Но не искам да говорим тук, защото винаги скачаш

във водата, когато те притесня. Е, искам да те завра в ъгъла, и буквално, и в преносен смисъл, и да ти задам някои сериозни въпроси. Това да сме просто приятели ме убива...

Мърчисън поклати глава. Тя свали ръката му от рамото си, стисна я и заяви:

– Да поплуваме!

Секунди по-късно, докато я преследваше през плитчините, той се зачуди дали все пак тя не си падаше малко телепат. Определено тичаше достатъчно бързо.

При половин G плуването беше изумително усещане. Вълните бяха високи и стръмни, и най-малките пръски се задържаха във въздуха със секунди, като всяка капчица сияеше в червено и кехлибарено в лъчите на слънцето. Зле насочено гмуркане от страна на една от по-тежките форми на живот – ЕЖЛИ например притежаваха огромни коремни с които да се плюсват тежко – можеше да предизвика наистина главозамайващи ефекти. Конуей бясно гребеше след Мърчисън на гребена на точно такава титанична вълна, когато един високоговорител на скалите оживя.

– Доктор Конуей – изрева той. – Ще се яви ли доктор Конуей на док 16 за отлитане, моля...

Те бързо вървяха нагоре по плажа, когато Мърчисън каза, твърде сериозно за нейния стил:

– Не знаех, че заминаваш. Ще се преоблека и ще те изпратя.

В преходния шлюз на люка стоеше офицер от мониторинния корпус. Когато видя, че Конуей има компания, каза:

– Доктор Конуей? Излитаме след петнадесет минути, сър – и изчезна тактично.

Конуей спря пред преходния ръкав и Мърчисън застана до него. Тя го погледна, но на лицето ѝ не беше изписано особено изражение, беше си просто прекрасно и много желано. Конуей се помъчи да ѝ разкаже за важното си ново назначение, макар че в момента не му се говореше за това. Нарещаше бързо и нервно, докато не чу офицера-монитор да се връща по ръкава, после притисна здраво Мърчисън към себе си и я целуна силно.

Не можеше да каже отвърна ли му тя. Беше толкова внезапно, толкова не-нежно...

– Ще ме няма около три месеца – каза с тон, с който се опитваше да обясни и да се извини едновременно. После с насилена лекота допълни. – И на сутринта никак няма да съжалявам!

ОСМА ГЛАВА

Офицер с медицински жезъл на пагона се представи на Конуей като майор Стилман и го изпрати до каютата му. Майорът говореше кротко и любезно, но докторът остана с впечатлението, че няма начин този човек да бъде сплашен от някого или нещо. Каза, че Капитанът щял да се радва да се види с важния им гост в контролната зала след като извършат първия скок, за да го приветства лично с добре дошъл на борда.

Така че малко по-късно Конуей се срещна с полковник Уилямсън, корабният капитан, който му разреши да обикаля свободно из кораба. Това беше достатъчно рядка любезност на правителствен кораб и старши лекарят наистина остана впечатлен, но скоро откри, че макар никой за нищо не му се сърди, той все се оказва на пътя на някого в контролната зала и два пъти успя да се загуби, докато изследваше вътрешността на кораба. Тежкия кръстосвач на Мониторния корпус „Веспасиан“ беше много по-голям, отколкото докторът би могъл да си представи. След като за пореден път му се наложи да се прибира с помощта на добродушен монитор с твърде безизразно лице, той реши, че ще прекара по-голямата част от пътуването в каютата си, като се запознава с новото си назначение.

Полковник Уилямсън му беше дал копия с по-подробната и прясна информация, пристигнала по каналите на Мониторния корпус, но той започна с файла, получен от О'Мара.

Създанието Лонвелин се е било запътило към свят, за който било чуло доста неприятни слухове, в практически неизучена област на Малкия Магеланов облак. Междувременно се разболяло и го доставили в Галактическата болница. Малко след като го обявили за клинично здрав, той продължил пътуването си и няколко седмици по-късно се свързал с Мониторния корпус. Настоял, че условията на света, който е открил, са едновременно социологически сложни и варварски в медицинско отношение, и че се нуждае от съвет по медицинската част, преди да започне да действа успешно срещу множеството социални заболявания, от които страдала тази наистина объркана планета. Помолил също, ако е възможно, за събирачи на информация да бъдат пратени същества от физиологичната класификация ГБГЖ, понеже местните са от същата класификация и са изключително негостоприемни към всички други извънземни форми на живот – факт, който сериозно пречел на дейността

на Лонвелин.

Самият факт, че „полубогът“ моли за помощ от какъвто и да е род, беше достатъчно изненадващ предвид огромния интелект и опит на неговия род при разрешаване на социологически проблеми. Но в този случай положението ужасяващо се беше влошило и Лонвелин беше твърде зает да използва защитните си средства, за да се занимава с каквото и да е друго...

Съобразно доклада му, той беше започнал с планетарно наблюдение от космоса в продължение на доста обиколки, като следял радиопредаванията чрез трансатора си и беше записал бележка колко ниско е нивото на индустриализация, което толкова странно контрастирало с единствения все още функциониращ космопорт. Когато всичката смятана от него за необходима информация била събрана и оценена, той си избрал място, което сметнал за подходящо за приземяване.

От наличните доказателства Лонвелин преценил, че този свят – местните го наричали Етла – преди време е бил просперираща колония, която поради икономически причини е регресирала и сега има съвсем слаби контакти с външния свят. Но все пак имала такива, което означавало, че първата и обикновено най-трудна работа на Лонвелин – падането от небето – щяла необичайно да се опрости. Тези хора трябвало да знаят за извънземните. Така че влязъл в ролята на бедно, изплашено и доста тъпичко извънземно, на което му се е наложило да се приземи, за да ремонтира кораба си. За целта щял да поиска разнообразни странни и напълно безполезни парчета метал или камъни и щял да се постарее да направи максимално трудно за етланците да разберат от какво точно се нуждае. Но срещу тези парчета боклук без стойност би могъл да обмени много ценни предмети и скоро по-инициативните местни щели да научат за това.

На този етап Лонвелин очаквал да бъде експлоатиран безсрамно, но нямал нищо против. Постепенно положението щяло да се промени. Вместо да дава ценни предмети, щял да предложи да изпълнява още по-ценни услуги. Щял да даде да се разбере, че сега корабът му очевидно е невъзможно да бъде поправен и постепенно на Етла щели да го приемат като постоянен жител. След това щяло да е само въпрос на време, а времето било нещо, от което Лонвелин притежавал изключително добри запаси.

Приземил се близо до път, който свързвал две малки градчета и скоро имал възможност да се разкрие на един местен. Местният, при все внимателно осъществения контакт на Лонвелин и множеството

уверения през транслатора, офейкал. Няколко часа по-късно малки, груби ракети с химически бойни глави започнали да падат върху кораба му и целия район, който бил гъсто залесен, бил отровен с ужасни химикали и подпален.

Лонвелин бил неспособен да действа, без да знае защо тази раса с опит в междузвездните пътувания би могла да е толкова сляпо негостоприемна към външни раси и понеже не бил в състояние сам да зададе въпросите си, повикал на помощ земни човеци. Малко по-късно специалистите от Извънземни контакти на Мониторния корпус пристигнали, взели ситуацията в свои ръце и предприели активни действия.

Доста открито, както се оказало.

Те открили, че местните се ужасяват от извънземните, понеже смятат, че те са носители на зарази. Още по-странното в случая било, че не се боят от извънпланетни посетители от собствените си раси или много сходни такива, членове на които би било по-вероятно да са преносители на заболявания: понеже всеизвестен медицински факт е, че болести, от които страдат извънземни, не могат да се предават на членове на други планетарни видове. Всяка раса с познания в междузвездното пътуване би трябвало да знае за това, помисли си Конуей. То е първото нещо, което една пътуваща между звездите култура научава.

Опитваше се да извлече някакъв смисъл от това странно противоречие, като използваше уморения си мозък и някои дебели справочници по федеративната колонизационна програма, когато майор Стилман пристигна и за негова радост прекъсна заниманията му.

– Пристигаме след три дни, докторе – започна майорът, – и мисля, че е време да преминете малък курс по облекло и оръжие. Тоест, имах предвид, да се научите да носите етлански дрехи. Костюмът е доста симпатичен, макар че лично аз просто нямам колене за килт¹...

Стилман обясни, че корпусът се е свързал с Етла на две нива. В единия случай са се приземили тайно, използвали местния език и дрехи, никакви други прикрития не са били необходими поради извънредно близките физиологически сходства. По-голямата част от последващата информация била събрана по този начин и поне досега нито един агент не е бил заловен. На второто ниво мониторите разкрили извънземния си произход, разговаряли през транслатори и тяхната история била, че са научили за местното население и са дошли да предложат медицинска помощ. Етланците приели тази версия, като освен това споменали, че и

1. Шотландска мъжка карирана пола. – Бел.ред.

преди са им правени подобни оферти за помощ, а на всеки десет години пристига имперски кораб, натоварен с най-новите лекарства, но при все това медицинската ситуация продължава да се влошава. Мониторите били добре дошли да опитат да разрешат проблема, ако съумеят. Очевидно обаче според етланците пришълците били просто още една групичка добронамерени некадърници.

Естествено, когато се стигнало до въпроса за приземяването на Лонвелин, мониторите се престорили, че нямат ни най-малка представа за това и изразили мнение, близко до местното средностатистическо.

Проблемът се оказал много сложен, каза Стилман, и продължавал да се усложнява с всеки доклад, пратен от агентите под прикритие. Но Лонвелин имал прекрасен протичък план за разчистване на цялата бъркотия. Когато Конуей чу за него, внезапно му се прииска да не се беше опитвал да впечатли Лонвелин с лекарските си умения. Тогава щеше да си е все още в болницата. Това същество го правеше отговорен за организирането на лечебен процес за цяла планетарна популация и самата идея му носеше много неприятно присвиване в чревната област...

Етла беше обхваната от толкова болести и страдания и ограничено, суеверно мислене, че реакцията им към Лонвелин беше шокираща илюстрация на нетолерантността им към видове, които не напомнят тях самите. Първите две условия усилваха третото, което пък на свой ред подсилваше първите две. Лонвелин се надяваше да прекъсне този омагьосан кръг като предизвика съществено подобрение в здравословното състояние на населението, такова, че да е очевидно за дори най-слабо интеллигентните и тесногръди местни. Едва след това мониторите щяха открито да признаят, че през цялото време са действали по поръчение на Лонвелин, поради което мразещите извънземни аборигени биха се почувствали поне малко засрамени от себе си. После, по време на вероятно временното нарастване на толерантността им към външните, което щеше да последва, Лонвелин щеше да се постарее да завоюва доверието им и евентуално да се върне към първоначалния си дългосрочен план за превръщането им отново в нормална, щастлива и процъфтяваща култура.

Конуей каза на Стилман, че не е експерт по тези въпроси, но планът му се струва доста добър.

Майорът отвърна:

– Аз пък съм експерт и той е добър. Стига да проработи.

В деня преди да пристигнат, капитанът попита Конуей дали би искал да се качи в контролната зала за няколко минути. Там изчисляваха

позицията си в подготовка за извършването на последния скок и корабът беше излязъл сравнително близо до двойна система, едната от двете звезди в която беше късопериодична променлива.

Очарован, Конуей си помисли, че подобен спектакъл, който кара хората да се чувстват дребни и самотни, ги кара да усетят и нуждата да се скупчат заедно и да си поговорят, за да си възвърнат жалкото самочувствие пред лицето на цялото това великолепие. Разговорните бариери бяха паднали и като че изведнъж капитан Уилямсън заговори с тон, който подсказваше на слушащия го Конуей три неща – че капитанът в крайна сметка може и да е човек, че има коса и че се кани да я поприглади малко.

– Тъ, доктор Конуей, – започна извинително, – не искам да ви се стори, че критикувам Лонвелин. Особено понеже е бил ваш пациент и сигурно сте се сприятелили. Нито пък искам да си помислите, че съм раздразнен, понеже федеративен кръстосвач и всякакви по-дребни единици хвърчат да му изпълняват заповедите. Не е така...

Уилямсън си свали фуражката и приглади с палец една гънка на ширита над козирката. Конуей успя да мерне оредяващата му сива коса и чело с дълбоко впечатани бръчки, прикривани иначе от фуражката. После капитанът отново си я сложи и пак се превърна в спокойния, ефикасен старши офицер.

– ...да си го кажем правичката, докторе – продължи, – Лонвелин е, както бих го нарекъл, надарен аматьор. Такива хора като че ли винаги забъркват в неприятности нас, професионалистите, провалят графици и тъй нататък. Но и това не ме притеснява, понеже ситуацията, която Лонвелин е открил, съвсем определено се нуждае от нашата помощ. Това, което се опитвам да кажа е, че, поне що се отнася до нашите разузнавателни, колонизационни и прочие задължения, имаме голям опит в разplitането на такива социологически възли като този тук, макар че в същото време признавам, корпусът не разполага с отделни личности със способностите на Лонвелин. Нито пък можем да предложим в момента план, който да е по-добър от неговия...

Конуей започна да се чуди дали капитанът му обяснява нещо или просто си изпуска парата. Уилямсън не му беше направил впечатление на някакъв плачльо.

– ...като човек с най-голямата отговорност по този проект след Лонвелин, – завърши набързо капитанът, – ще е редно да знаете точно какво мислим, както и какво се каним да правим. Долу на Етла работят поне два пъти повече хора, отколкото Лонвелин знае и ще пристигат

още. Лично аз много уважавам нашия дългоживеещ приятел, но определено имам усещането, че ситуацията е по-сложна, отколкото дори той я приема.

Конуей помълча малко и накрая кимна:

– Чудех се защо кораб като „Веспасиан“ е бил изпратен на мисия, в основата си културно-изследователска. Мислите ли, че тази ситуация е и по-опасна?

– Да – отвърна капитанът.

В същия момент изумителната двойна звездна система, показана на екраните, се разтвори и мястото ѝ беше заето от обикновено слънце спектрален тип G, разположено на десетина милиона мили, виждаше се и мъничкия сърповиден силует на планетата, която представляваше крайната им цел. Преди Конуей да зададе някой от въпросите, които внезапно му бяха дошли наум, капитанът го осведоми, че са изпълнили последния си скок и отсега нататък до кацането ще бъде ужасно зает, и приключи като любезно го изхвърли от контролната зала със съвета да се постарее да си навакса колкото може повече със съня преди кацането.

Вече в каютата си, Конуей замислено се съблече почти автоматично, част от съзнанието му с удоволствие отбеляза този факт. И Стилман, и той през последните няколко дни носеха етлански дрехи – блуза, килт и пояс с джобчета, барета и дълго театрално наметало, което се използваше на открито – и вече се чувстваше удобно в това облекло дори когато се хранеше с офицерите от „Веспасиан“. В момента обаче неудобството му бе причинено изцяло от последните забележки на капитана, изказани в контролната зала.

Уилямсън мислеше, че ситуацията на Етла е достатъчно опасна, за да се нуждае от подсигуряване чрез един от най-големите кораби за поддръжка на закона, притежавани от Мониторния корпус. Защо? Каква беше опасността?

До сега поне на Етла не беше забелязвано нищо, напомнящо военна заплаха, Най-лошото, което етланците можеха да употребят, вече беше употребено върху кораба на Лонвелин и то беше наранило само достойнството на обитателя му, нищо друго. Което означаваше, че опасността би дошла някъде отвън.

Внезапно Конуей осъзна от какво се притеснява капитанът. Империята...

Някои от докладите съдържаха бележки за Империята. До момента тя представляваше едно голямо неизвестно. Разузнавателните кораби на Мониторния корпус не бяха осъществили контакт с нея, което не беше

изненадващо, понеже този сектор от галактиката е бил насрочен за картографиране чак за след петдесетина години и никой не би навлязъл тук, ако не беше изникнал проектът на Лонвелин. Всичко, което се знаеше за Империята беше, че Етла е част от нея и че оттам ѝ пращат медицинска помощ през продължителни интервали.

Според Конуей качеството на тази помощ и интервалите между снабдяването ѝ подсказваха ужасно много за хората, отговорни за изпращането ѝ. Те очевидно не бяха напреднали в медицинско отношение, реши той, иначе лекарствата, които доставяха, щяха да овладяват поне временно някои от епидемиите, заливащи Етла през цялото време. И почти със сигурност бяха зле откъм кораби, иначе щяха да я посещават по-често. Конуей не би бил изненадан, ако загадъчната Империя се оказеше свят-майка с няколко загиващи колонии като Етла. Но най-важното от всичко беше, че Империя, която редовно праща помощ на страдащата си колония, независимо дали е голяма, средна или малка, каквито биват империите, не изглеждаше на Конуей особено зла или опасна организация. Напротив, по наличните данни той я оценяваше доста високо.

Капитан Уилямсън, помисли си, докато се настаняваше в леглото, явно е склонен да преувеличава притесненията си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Веспасиан“ кацна. На главния екран в комуникационната зала Конуей видя напукана бяла ивица бетон, която се простираше до отстоящата на половин миля периферия, където в омарата се губеха дребните детайли на растенията и архитектурата, които биха превърнали сцената в чужда. Прах и сухи листа обсипваха бетона, а по твърде земеподобното небе бяха разпилени множество дрипави облачета. Единственият друг кораб на пистата беше мониторен куриерски звездолет, приземен близо до групата неизползвани сгради, които бяха преотстъпени от етланските власти за наземна база на посетителите.

Капитанът се обади зад гърба на Конуей:

– Нали знаете, докторе, че Лонвелин не е в състояние да напуска кораба си и че всякакъв физически контакт между нас на този етап би разрушил настоящите ни добри отношения с местните. Но за сметка на това имаме голям екран. Само минутка...

Чу се щракване и Конуей вече гледаше към контролната зала на кораба на Лонвелин, а изображение на самия ЕПЛХ в цял ръст се беше разпростряло върху по-голямата част от екрана.

– Поздравления, приятелю Конуей – разнесе се гласът на Лонвелин от високоговорителите. – Голямо удоволствие е да се видим отново.

– Радвам се, че съм тук, сър – отвърна Конуей, – вярвам, че сте добре със здравето...?

Това питане не беше само чиста любезност. Конуей искаше да знае дали е имало и други „неразбирателства“ на клетъчно ниво между Лонвелин и личния му доктор, разумна колония вируси, които обитаваха тялото на пациента-гостоприемник. Докторът на Лонвелин беше предизвикал сериозна бъркотия в Галактическата болница и там все още спореха като лекар ли трябва да го класифицират или като зараза...

– Здравето ми е прекрасно, докторе – отвърна Лонвелин, после решително мина на основната тема. Конуей побърза да насочи съзнанието си към настоящето и да се концентрира върху онова, което ЕПЛХ му казва.

Инструкциите към Конуей бяха възможно най-общи. Трябваше да координира работата на събиращите данни медицински офицери от Корпуса тук на Етла, а тъй като социологическите и медицински аспекти на проблема бяха толкова плътно свързани, беше посъветван да се

осведомява и за напредъка извън собствената си област. След пристигането на последните доклади социологическият проблем изглежда беше станал още по-объркващ и Лонвелин се надяваше, че ум като неговия, свикнал с усложненията в една многовидова болница, би могъл да установи смислена връзка между целия набор противоречиви факти. Доктор Конуей без съмнение би оценил спешността на въпроса и би пожелал незабавно да се захване за работа...

– ...и бих искал данни за земянина-човек Кларк, който работи в Тридесет и пети район – продължи без забележима пауза Лонвелин, – за да мога правилно да оценя докладите на това същество...

Докато капитан Уилямсън даваше изискваната информация, Стилман потупа Конуей по рамото и му кимна да си тръгват. Двадесет минути по-късно вече бяха в каросерията на затворен камион на път към периметъра. Главата на Конуей и едното му ухо бяха здраво бинтовани и той се чувстваше несигурен и малко глупаво.

– Ще останем скрити докато напуснем космопорта – каза успокоително Стилман. – после ще седнем при шофьора. Мнозина етланци пътуват с наши хора напоследък, но може да събудим съмнения, ако ни видят да идваме откъм кораба. А и се насочваме право към града, вместо първо да се регистрираме в наземната база. Мисля, че трябва да видите някои от пациентите си колкото се може по-скоро.

Конуей най-сериозно отвърна:

– Знам, че симптомите са чисто психосоматични, но ми се струва, че и двата ми крака са в напреднал етап на измръзване...

Стилман се засмя.

– Не се притеснявайте, докторе – каза. – Транслаторът, превързан към ухото ви ще ви осведомява за всичко, което става наоколо, а няма да ви се наложи да говорите, понеже ще обясня, че нараняването на главата ви временно е засегнало речевите ви центрове. По-късно обаче, когато започнете да усвоявате по малко езика, добър съвет е да си изработите заекване. С дефект от този тип се маскира факта, че страдащият не знае местните идиоми или акцент, така големите му проблеми се прикриват за сметка на малките... Не всички от нашите под прикритие са напреднали с езика – допълни, – и такива мерки са наложителни. Но най-важното е да запомните да не оставате на едно място достатъчно време, за да бъдат забелязани определените странности в поведението ви...

В този момент шофьорът вметна, че приближават блондинка, с която с радост би прекарал целия остатък от живота си. Стилман продължи:

– При все грубата забележка на монитор Бригс, тук вероятно най-добрата ни защита е в умствената ни настройка към работата, фактът, че нашите намерения към тези хора са напълно почтени. Ако бяхме враждебни агенти с цел саботаж, или разузнаване, което трупа данни за бъдеща война, щеше да е много по-вероятно да ни хванат. Би трябвало да сме прекалено напрегнати, твърде силно да се опитваме да сме като местните, да сме подозрителни и поради това – по-склонни към грешки.

Конуей сухо отвърна:

– Правите го да изглежда лесно – но при все това се чувстваше спокойно.

Камионът ги остави в центъра на града и те започнаха обиколката си. Първото, което Конуей забеляза беше, че има много малко големи или нови на вид сгради, но дори и най-старите са добре поддържани, а етланците имаха много привлекателен стил на декорация на външната част на домовете си с цветя. Видя хора – мъже и жени, които се трудеха, пазаруваха или пък бяха тръгнали по работа, каква точно в настоящия момент не беше в състояние дори да си представи. Трябваше да мисли за тях като за мъже и жени, множество „той“ и „тя“, а не някакви бездушни извънземни „то“-та.

Видя изкривени крайници, гърбици, белязани от зарази лица. Аналитичното му око отбелязваше и изолираше болестите, преодолени сред населението на Федерацията преди повече от век. И навсякъде видя знак, познат на всеки, който някога е бил в болница или е работил там – как по-малко болни пациенти свободно и всеотдайно помагат, колкото могат на онези, чието състояние е по-лошо от тяхното собствено.

Внезапното осъзнаване, че не се намира в болничен двор, за който подобни признаци са приятно-нормални, а наред градска улица, накара Конуей физически и умствено да замре на място.

– Това, което ме изумява – каза, когато успя да си възвърне гласа, – е че толкова много от тези болести са лечими. Може би всичките. Не сме имали случай на епилепсия от сто и петдесет години...

– И се чувствате готов да хукнете със спринцовка в ръка – вметна мрачно Стилман, – и да инжектирате всичко и на всеки според показанията. Само че не забравяйте – цялата планета е в същото състояние и излекуването на малцина не би помогнало с нищо. Натоварен сте с огромна отговорност, докторе.

– Четох докладите – отвърна Конуей сухо. – Само дето напечатаните букви не ме подготвиха точно за тази действителност...

Прекъсна изречението си на средата. Спряха на натоварено

кръстовище и докторът забеляза, че и пешеходците, и автомобилният трафик или забавят, или спират. После видя и причината.

По улицата се задаваше голям фургон. Боядисан и драпиран в червено, за разлика от всички останали превозни средства наоколо, той беше без двигател. По протежение на двете му страни на равни разстояния бяха разположени къси дръжки и всяка една от тях я държеше по един етланец, който ходейки, куцукайки или влачейки се, го буташе напред. Още преди Стилман да си свали шапката и Конуей да последва примера му, вече знаеше, че вижда погребение.

– Сега ще посетим местната болница – каза Стилман, когато катафалката ги отмина. – Ако някой пита, версията ни е, че търсим болен роднина на име Меномер, който е бил приет миналата седмица. На Етла това име е нещо като нашето Смит. Но едва ли ще ни разпитват, понеже практически всички полагат доброволен болничен труд и персоналът е свикнал такива почасови помощници да идват и да си отиват през цялото време. А ако се натъкнем на мониторен медицински офицер – напълно е възможно – няма да го разпознаем. А в случай, че се притеснявате да не би етланските ви колеги да поработят под бинтовете ви, – допълни Стилман все едно можеше да чете мислите на Конуей, – те са прекалено заети за да се интересуват от вече третираны наранявания...

Прекараха в болницата над два часа, без нито веднъж да им се наложи да разказват историята си за Меномер. Още от самото начало си личеше, че Стилман знае всичко за това място и сигурно е работил тук. Но наоколо имаше прекалено много етланци и Конуси не посмя да попита дали той е бил просто наблюдател от Корпуса или почасов санитар под прикритие. Веднъж забеляза медик от Корпуса да наблюдава как етлански лекар освобождава от течности плеврална кухина и изражението му подсказваше, че с огромна радост би си навил тъмнозелените ръкави и би се хванал лично за тази дейност.

Хирургите носеха яркочълто вместо бяло, някои от прилаганите оперативни техники бяха ужасно варварски и концепцията за изолационни зали или поне разделно лечение явно не им беше идвала наум – или и да им беше хрумвала, помисли си Конуей в опит да бъде честен, направо изумителното количество прииждащи пациенти го правеше невъзможно. Като се има предвид средствата на тяхно разположение и гигантският проблем, с който се занимаваха, това явно беше много добра болница. Конуей я оцени и, като съдеше по онова, което беше видял от екипа, оцени също така и техните способности.

– Те са чудесен народ – каза доста не на място. – Не разбирам защо

са се нахвърлили върху Лонвелин така, някак си просто не ми се струва присъщо за тях.

– Да, но са го направили – отвърна мрачно Стилман. – Всичко, което няма две очи, две уши, две ръце и два крака или пък не са на правилните места, му се нахвърлят. Това е нещо, което им отпечатват в съзнанието още в най-ранна възраст, заедно с АБВ-то, буквално. Ще ми се да знам защо.

Конуей премълча. Мислеше си, че причината да намира тук е да организира медицинска помощ за тази планета и мотаенето по странни дрехи из една малка частичка от пъзела не би го подредило целия. Време беше да се заеме със сериозна работа.

Все едно отново четеше мислите му, Стилман каза:

– Мисля, че вече е време да се връщаме. Кабинет в сградата ли предпочитате за работа, докторе, или да е на борда на кораба?

От Стилман, помисли си Конуей, би станал прекрасен секретар. На глас заяви:

– Кабинет в сградата, моля. Прекалено лесно се губя на кораба.

И тъй, той бе настанен в малък кабинет с голямо бюро, копче за повикване на Стилман и някои по-малко важни елементи на комуникационно оборудване. След първия си обяд в офицерската столова, започна да се храни изцяло в кабинета си заедно с майора. Понякога спеше на дивана, а понякога изобщо не си лягаше. Дните отминаваха и от продължителното четене на доклади и още доклади, той започна да чувства очите си като горещи, грапави камъчета, напъхани в главата му. Стилман непрекъснато носеше нови и нови папки с книга. Конуей реорганизира медицинското разузнаване, като покани някои от лекарите от Корпуса на разговор или отлетя да посети онези, които по различни причини не можеха да дойдат.

Голям брой от докладите бяха извън областта му, просто копия от информацията, пратена от хората на Уилямсън по социологическите въпроси. Той ги четеше с тихата надежда да помогнат за разрешаването на собствения му проблем и множество от тях помагаша, но обикновено само като добавяха по още нещо към озадачаващия го пъзел.

Започнаха да пристигат кръвни проби, биопсии, изследвания от всякакъв вид. Незабавно ги товареха в куриерски кораб – Корпусът вече разполагаше с три такива – и ги пращаша на отговорния Диагностик в Патологията в Галактическата болница. Резултатите бяха препращани по суб-радиото обратно на „Веспасиан“ и распечатките се трупаха на бюрото на Конуей само след няколко дни. Главният компютър на

кораба или по-скоро онази негова част, която не участваше в трансляторната връзка, също му беше предоставена на разположение и постепенно от потока свързани и несвързани факти като че ли започна да се очертава някакъв смътен мотив. Но този мотив не изглеждаше смислен никому, особено пък на Конуей. Той вече приключваше петата си седмица на Етла и все още имаше твърде твърде малък напредък, за който да докладва на извънземния си шеф.

Е, и Лонвелин не го натискаше за резултати. Той беше много търпеливо същество и разполагаше с всичкото време на света. Понякога Конуей откриваше, че се чуди дали и Мърчисън ще е така търпелива като Лонвелин.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В отговор на повикването му майор Стилман се препъна на прага и тежко се просна на стола. Очите му бяха зачервени, а обикновено безукорната униформа – съвсем мъничко измачкана. Двамата си размениха прозјавки и Конуей заговори.

– До няколко дни ще разполагам с разчетите за снабдяване и разпределение, които трябва, за да се заемем с лечението на тази планета – каза. – Всяко сериозно заболяване е било отразено заедно с информация за възрастта, пола и географското местоположение на пациента, количествата лекарства са пресметнати. Но преди да дам разрешение за заливане на планетата с медицински препарати, ще ми олекне много ако можех да знам как въобще е възникнала тази ситуация. Честно казано, притеснявам се – продължи, – да не се заемем с подмяна на стъкларията докато бикът още е в стъklarския магазин.

Стилман кимна, но Конуей не би могъл да каже дали защото е съгласен или от изтощение.

Планетата представляваше жив развъдник на зарази. Защо тогава децата бяха в цветущо здраве, а смъртта, предизвикана от усложнения или инфекции по време на раждане – толкова ниска? Защо съществува ясна тенденция децата да са здрави, а възрастните – хронично болни? Немалък процент от поколението се раждаха слепи или бяха физически увредени по наследство, но много малко от тях умираха млади. Те пренасяха деформациите и недъзите си до късна средна възраст, когато според статистиката мнозина приключваха живота си.

Имаше и свидетелства, че етланците упражняват масов екхибиционизъм при все заболяванията си. Широко бяха разпространени неприятни кожни болести, както и заболявания, които с времето предизвикват деформации на крайниците и, допълнително, някои извънредно кошмарни комбинации от двете. А костюмите на местните по никакъв начин не скриваха уврежданията им. Напротив, Конуей имаше чувството, че понякога се държат досущ като гордите малки момченца, които едно на друго си показват наранените коленца...

Той осъзна, че мисли на глас, когато Стилман го прекъсна внезапно.

– Грешите, докторе – каза с неприсъщо остър тон. – Тези хора не са мазохисти. Каквото и да е тръгнало на зле поначало, те се опитват да го

оправят. Стараят се, с много малка чужда помощ, повече от век и губят през цялото време. Изненадва ме, че въобще са успели да запазят цивилизацията си. А носят подобни разгопени костюми понеже вярват, че чистият въздух и слънчевата светлина са добри за заболяванията им, и в повечето случаи не грешат. Тази вяра им се набива в главите още в ранна възраст – продължи Стилман, тонът му постепенно омекваше, – както омразата към извънземните и убеждението, че изолирането на инфекциозните заболявания е ненужно. Опасно е обаче, понеже те вярват, че причинителите на една болест се бият с причинителите на друга и така и двете отслабват...

Той потръпна при тази мисъл и млъкна.

– Нямах предвид да се подигравам на пациентите ни, майоре – оправда се Конуей. – Просто нямам смислени отговори за тези неща и съзнанието ми подхвърля глупави. Но ето, споменахте липсата на съдействие, каквото етланците получават от тяхната Империя. Бих искал да получа повече подробности по това, особено как се разпределя медицинската помощ. Нещо повече, бих искал да разпитам имперския представител на Етла по въпроса. Вече успяхте ли да го намерите?

Стилман поклати глава и каза сухо:

– Тази помощ не пристига във вид на готови пакети. Има и лекарства, разбира се, но повечето от тях са под формата на последните медицински издания, свързани с условията тук. Как достига до хората е въпрос, който все още изясняваме...

На всеки десет години каца имперски кораб и го посреща имперският представител, продължи с обяснението майорът, и след като разтоварят и връчат нещо, което очевидно се явява запечатани заповеди, корабът напуска за броещи часове. Очевидно гражданите на Империята не искат да остават на Етла и секунда повече отколкото е необходимо, това е разбираемо. После имперският представител, личност на име Телтрен, се заема с разпределянето на медицинската помощ.

Само че вместо да използва масови средства за разпространение и да осведоми местните власти за тези нови методи, и да даде на докторите време да се запознаят с теорията и процедурите преди лекарството да пристигне, Телтрен се намърдва върху тази информация като кокошка в полага си, докато не дойде време да нанесе лична визита. Тогава връчва всичко като един вид личен дар от техния славен Император, не иска за себе си и късче слава, понеже бил само куриер и данните, които биха могли да бъдат в ръцете на всеки лекар на планетата за три месеца, ги достигат частично в период от около шест години...

– Шест години! – възкликна Конуей изумен.

– Телтрен, поне доколкото сме открили до момента, не е особено енергичен човек – обобщил Стилман. – Това, което влошава положението е, че на Етла се правят съвсем малко или почти никакви оригинални медицински изследвания поради липсата на най-жизненоважното оръдие на изследователя, микроскопите. Етла не може да произвежда прецизно оптично оборудване и очевидно на имперският кораб не са и помисляли да доставят такова. Така че всичко се свежда до факта – заключи мрачно майорът, – че Империята извършва всичките клинични изследвания на Етла вместо нея и доказателствата сочат, че в медицинско отношение Империята хич я няма.

Конуей каза твърдо:

– Бих искал да видя дали има връзка между пристигането на тази помощ и възникванията на зарази непосредствено след това. Ще можете ли да ми помогнете?

– Има един пресен доклад, който може да свърши работа – отвърна Стилман. – Става дума за записи от болница на Северния континент, които стигат назад чак до последното посещение на Телтрен при тях. Записите показват, че в този случай е донесъл някои полезни данни за акушерството и ваксина за заболяването, което ние наричаме Б-18. Случаите на Б-18 там бързо намалели само за няколко седмици, но общият брой заболели останал същият, понеже горе-долу по същото време започнали да се появяват случаи на Ф-21...

Б-18 беше аналог на тежък грип, фатален за децата и младежите в четири случая от десет, Ф-21 представляваше по-мека, несмъртоносна треска, траеща три до четири седмици, по време на която по цялото лице, крайниците и тялото се появяваха големи, сърпообразни язви. Когато треската преминаваше, белезите потъмняваха до тъмнопурпурно и оставаха такива през остатъка от живота на пациента. Конуей гневно поклати глава:

– Едно от нещата, които определено не са наред на Етла, е тъкмо имперският представител!

Стилман се изправи:

– И ние бихме искали да му зададем няколко въпросчета. Толкова широко сме разпространили това по радиото и печата, че вече сме почти сигурни, че Телтрен се крие от нас много внимателно. Вероятно причината е в това, че изпитва вина по повод лошото си справяне с длъжността тук. Но за Лонвелин сме изготвили психопрофил на базата на доказателства от втора ръка, които сме успели да му съберем. Ще помоля от

кораба да ви пратят едно копие.

– Благодаря.

Стилман кимна, прозя се и си тръгна. Конуей почовърка превключателя на комуникатора си, свърза се с „Веспасиан“ и помоли за аудиовръзка с отстоящия на петдесетина мили Лонвелин. Все още се притесняваше и искаше да се отърве от този камък на плещите си, само дето не знаеше дори какъв точно камък е това.

– ...много добре сте се справил, приятелю Конуей – каза Лонвелин, след като изслуша отчета, – с изпълнението на вашата част от проекта тъй бързо. Аз наистина имам голям късмет с качествата и енергичността на асистентите си. Досега сме завоювали доверието на етланските доктори в повечето области и скоро ще имаме възможност да започнем пълноценен инструктаж по най-последните ви лечебни техники. Следователно ще можете да се върнете в болницата си след няколко дни, а аз настоявам да не си тръгвате с усещането, че не сте изпълнили възложената ви задача по възможно най-задоволителния начин. Тези съмнения, които споменавате, са безпочвени.

Предложението ви Телтрен да бъде изваден от преориентирувчната програма или поне преместен, е разумно – продължи Лонвелин настойчиво, – и аз вече имах нещо подобно предвид. Допълнителна причина за свалянето му от поста е твърде добре документирианият факт, че той до голяма степен е отговорен за поддържането на това широко разпространено недоверие към извънпланетните форми на живот. Другото ви предположение, че тези опасни идеи може да произхождат не пряко от Телтрен, а от самата Империя, може да е, а може и да не е вярно. Това обаче не налага незабавно издирване и разследване на Империята, за каквото настоявате.

Транслираният говор на Лонвелин беше бавен и по необходимост лишен от емоции, но Конуей май започна да долавя охлаждане в тона му, когато той продължи:

– Аз възприемам Етла като изолиран свят, държан в карантина. Проблемът следователно може да бъде разрешен без отчитане на имперските влияния и без напълно да разбираме различните несъвпадения, които ни озадачават и двамата. Това ще се изясни, след като бъде приложено лечението и отговорите, които търсим, са от вторична важност за всепланетното облекчение на страданията. Хипотезата ви, че посещенията на имперския кораб – продължи той, – които се правят на всеки десет години и траят само няколко часа, са важна част от този проблем, е неправилно. Готов съм да предположа дори, че е възможно

подсъзнателно да отдавате прекалено много значение на този факт, поради желанието да задоволите любопитството си по отношение на тази империя.

Толкова си прав, помисли си Конуей. Но преди да може да отвърне, ЕПЛХ продължи:

– Бих искал да третирам Етла като отделен проблем. Въвеждането на Империята, която сама по себе си може да се нуждае от медицинска помощ, а може и да не се нуждае, само би разширило обхвата на тази операция извън границите на достъпните ни ресурси. При все това обаче, само за да премахна очевидното ви недоволство, – додаде Лонвелин, – може да кажете на съществото Уилямсън, че има разрешението ми да потърси тази империя и да докладва за условията около нея. В случай, че бъде открита, обаче, не трябва да се споменава какво правим тук на Етла, докато операцията не приключи.

– Разбрано, сър – каза Конуей и прекъсна връзката. Според него беше определено странно, че първо Лонвелин го накастри за прекомерно любопитство и почти веднага след това му разреши да го задоволи. Дали извънземният се притесняваше за имперското влияние тук повече, отколкото беше готов да признае или пък големият звяр просто бе омекнал с напредването на възрастта?

Повика капитан Уилямсън.

Капитанът изхъмка няколко пъти, когато Конуей приключи с обясненията си и в гласа му определено прозвуча определена притеснена нотка, когато отговори на свой ред:

– Доста наши офицери, и медици, и от културния контакт, търсят Империята през последните два месеца, докторе. Един от тях е успял и ни е пратил първоначален доклад. Откривателят е медицински офицер, който не е взимал участие в етланския проект и поради това не знае почти нищо за положението тук, тъй че може и да не ни е толкова полезен, колкото бихте искали. Ще ви пратя доклада му заедно с материала по Телтрен – като се изкашля учтиво, Уилямсън завърши. – Лонвелин също ще бъде информиран за това, естествено, но ще оставя на вашата дискретност кога да му кажете.

Внезапно Конуей се разсмя сърдечно.

– Не се притеснявайте, полковник, ще поприкроя информацията още малко. Но ако вие бъдете разкрит, винаги можете да напомните на Лонвелин, че функциите на добрия слуга са да отгатва предварително какво би желал господарят му.

Продължи да се смее и след като Уилямсън прекъсна връзката,

после изведнъж верижната реакция се задейства.

Конуей не се беше смял особено много след пристигането си на Етла. И не ставаше въпрос за самоидентифициране с пациентите му – нито един шо-годе приличен доктор с добро отношение към отговорностите си не би извършил такова престъпление. Просто на Етла никой не се смееше кой знае колко. В самата атмосфера сякаш имаше нещо, което предизвикваше усещания и за спешност, и за безнадеждност, които като че ли се усилваха с всеки изминал ден. Беше донякъде като атмосферата в операционна, където пациентът е на умирање, помисли си Конуей, само че дори и при тези обстоятелства хората намираха време да разпукат леда и да се отпуснат за по няколко минути между кризите...

Започваше да му липсва Галактическата болница. Радваше се, че след няколко дни ще се прибере, при все усещането за недоволство по отношение на всичките възли, които оставаха неразвързани. Замисли се за Мърчисън.

И това беше нещо, което не му се беше случвало често на Етла. Два пъти ѝ беше пращал съобщения заедно с етлански проби. Знаеше, че Торнастър от Патологията ще ги види, макар че Торнастър беше ЕЖЛИ с наистина слаб и мимолетен интерес към емоционалните увлечения на хората-земляни ГБГЖ. Но Мърчисън не беше от най-откритите хора. Сигурно беше сметнала, че ще го окуражи прекалено, ако му драсне поне едно редче в отговор, или пък онази целувка и раздялата им в шлюза окончателно я бяха отвратили от него. Беше особено момиче. Прекалено сериозно настроена, извънредно целеустремена и изобщо нямаше време за мъже.

Първият път, когато се съгласи да се срещнат с Конуей, беше по случай повишението ѝ и тя искаше да празнуват, защото преди това бяха работили заедно по един случай, без той да опита да ѝ пуска ръце. Оттогава насам се бяха срещали с Мърчисън редовно и той беше станал обект на завистта на всички мъжки ГБГЖ-та в болницата. Единственият проблем беше, че няма за какво всъщност да му завиждат...

Мрачният влак на мислите му беше прекъснат от пристигането на монитор, който постави на бюрото му една папка и каза:

– Това са материалите за Телтрен, докторе. Другият доклад е лично за полковник Уилямсън и ще трябва да се копира на неговата Машина. Ще ви го донесем след петнадесет минути.

– Благодаря – каза Конуей. Мониторът си тръгна и той се задълбочи в четене.

Като колониален свят, който не е имал възможност да се развие по

естествен път, Етла нямаше национални граници или въоръжени сили, които вървят в комплект с тях, но полицията, която налагаше закона на планетата, всъщност представляваше войници на императора под командването на Телтрэн. Именно силите на тези полицаи-войници бяха атакували и все още атакуваха кораба на Лонвелин. На пръв поглед, твърдеше се в доклада, наблюденията показват, че Телтрэн е алчна за власт и много горда личност, но обикновено характерната за подобни хора жестокост не беше налице. При връзките си с местното население – имперският представител не беше роден на Етла – Телтрэн показваше честност и добросъвестност. Беше явно, че гледа отвисоко на местните – много отвисоко, почти все едно са членове на по-нисшестояща раса. Но не ги презираше, поне открито, и никога не беше жесток с тях.

Конуей захвърли доклада; това беше още едно глупаво парче от и без друго безсмисления пъзел и просто изведнъж му призля от цялата история. Изправи се и се намъкна във външния кабинет, като трясна вратата в стената. Стилман леко трепна и вдигна глава.

– Зарежи всичките хартии до сутринта! – нареди Конуей. – Тази вечер безсрамно ще се наслаждаваме на удоволствията на плътта. Ще посим в собствените си каюти...

– Сън? – попита Стилман и се ухили широко. – Какво беше това?

– Не знам – каза Конуей. – Мислех, че може ти да си спомниш. Чувал съм, че било ново усещане, истинска благословия и към него бързо се привиквало. Е, ще пробваме ли тази опасност?

– След вас – каза Стилман.

Нощта извън сградата беше приятно прохладна. На хоризонта се виждаше раздърпан облак, но над него нагъсто се надвесваха звездите – ярки и студени. Това беше пренаселена част от космоса – факт, доказван и от метеоритите, които на всеки няколко минути оставяха ярки драскотини по небето. Гледката като цяло беше вдъхновяваща и успокоителна, но Конуей не можеше да се отърси от притесненията си. Беше убеден, че пропуска нещо и раздражението му се усилваше под открито небе повече, отколкото когато и да е в кабинета.

Внезапно му се прииска да прегледа онзи доклад за Империята колкото се може по-бързо.

На Стилман каза:

– Да си си помислял някога за нещо и после да си се почувствал ужасно засрамен, задето имаш такова мръсно съзнание, което ти подхвърля подобни мисли?

Стилман изсумтя, разглеждайки въпроса като риторичен. Те

продължиха към кораба. Внезапно застинаха.

Над южния хоризонт сякаш изгряваше слънцето. Небето беше станало розово, яркосиньо и нагоре преливаше в тюркоазено и черно, контурите на далечните облаци сияеха в розово и златно. После, преди дори да се осъзнаят или да реагират на този величествен, сбъркан изгрев, той угасна в яростно-червено сияние на хоризонта. Усетиха слаба ударна вълна да разтърсва земята под краката им и малко по-късно чуха тътен като от далечна гръмотевица.

– Корабът на Лонвелин! – прошепна Стилман.

Затичаха се.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Комуникационната зала на „Веспасиан“ приличаше на буен водовъртеж с капитана в ролята на спокойния му и целенасочен център. Когато Конуей и Стилман пристигнаха, тъкмо се даваше заповед към куриерския кораб и всички налични хеликоптери да натоварят обеззаразяващо и спасително оборудване и да се насочат към поразения район за оказване на всякаква възможна помощ. Разбира се, за етланските нападатели, обкръжили кораба на Лонвелин, нямаше надежда, но наоколо се намираха изолирани ферми, а на ръба на засегнатата зона имаше и малко селце. Спасителите сякаш да имат работа и с паника, и с лъчева болест, а понеже етланците няхаха опит с атомни взривове, те почти сигурно сякаш да се противопоставят на евакуацията.

Там навън, когато Конуей видя кораба на Лонвелин да избухва и осъзна какво означава това, му беше призляло физически. А сега, докато слушаше Уилямсън да дава спешни, но обмислени заповеди, почувства по челото и гърба да се стича ледена пот. Облиза устни и отбеляза:

– Капитане, искам да направя важно предположение...

Не говореше високо, но в гласа му имаше нещо, което накара Уилямсън да се обърне незабавно.

– Този случай с Лонвелин означава, че вие сте начело на проекта, докторе – каза нетърпеливо. – Няма нужда от такава стеснителност.

– В такъв случай – продължи Конуей с нисък, напрегнат глас, – имам заповед за вас. Прекратете всички спасителни операции и наредете на хората да се върнат на кораба. Излитайте, преди и нас да са бомбардирани...

Конуей знаеше, че всички гледат побелялото му потно лице и ужасените му очи, и явно стигат до погрешни заключения. Уилямсън в продължение на няколко секунди остана ядосан, притеснен и напълно объркан, после изражението му се стегна. Обърна се към най-близкия офицер, изръмжа някаква заповед и пак се завъртя с лице към Конуей.

– Докторе – започна сковано, – току-що вдигнах втория ни метеоритен щит. Всеки твърд обект по-голям от един инч в диаметър, приближаващ от която и да е посока, ще бъде засечен на дистанция от сто мили и автоматично отблъснат от пресите. Тъй че мога да ви уверя, докторе, че не сме в опасност от каквато и да е хипотетична атака с атомни ракети. Самата идея за атомна бомбардировка тук е смешна обаче. На Етла

няма ядрени бойни глави, никакви. Имаме инструменти, които... трябва да прочетете доклада. Моето предположение, – продължи Капитанът с точно същия тон, какъвто използваше и за младшия навигатор, направил промяна в курса, – е, че трябва да хвърлим всички възможни сили на помощ на оцелелите от взрива, предизвикан вероятно от повреда в хранването на Лонвелин...

– Лонвелин не би допуснал повреда в хранването! – възрази рязко Конуей. – Като множество дългоживеещи същества и той страдаше от постоянен страх от смъртта и той нарастваше, колкото по-дълго живее. Имаше най-добрия възможен лекар, за да не допусне болести да съкращават и без друго титаничната продължителност на живота му, а на практика е невероятно да застраши себе си като използва кораб с какъвто и да е механичен дефект. Лонвелин е бил убит – продължи мрачно, – и причината те първи да ударят неговия кораб вероятно е в това, че ужасно мразят извънземните. Успокоява ме мисълта, че можете да защитите кораба, но ако напуснем сега, те може и да не изстрелят втора атомна глава, тъй че да не се наложи нашите хора навън и много повече етланци да умират...

Няма смисъл, помисли си Конуей отвратено. Уилямсън изглеждаше ядосан и смутен, и се инатеше – ядосан, задето му дават очевидно безсмислени заповеди, притеснен защото му се струваше, че Конуей се държи като изплашена стара бабичка, а се запъваше, понеже мислеше, че не докторът, а той е прав в случая.

– Свали си розовите очила, идиот безподобен! – промърмори гневно под носа си Конуей. Не би могъл да се обърне с подобна реплика към полковник монитор, обкръжен от младши офицери, още повече, че Уилямсън в никой случай не беше глупак. Бе разумен, интелигентен, много компетентен офицер. Само дето просто не беше имал възможност да събере в едно наличните факти. Нямаше медицинско обучение, нито пък гнусен, подозрителен ум като на Конуей...

– Вие имате доклада за империята – каза накрая. – Може ли да го прочета?

Очите на Уилямсън се стрелнаха към батареята екрани, които ги ображдаха. Всички до една показваха сцени на бясна дейност – един хеликоптер се подготвяше за полет, друг се клатушкаше над пистата очевидно опасно претоварен, а през люка на куриерския кораб се стичаше поток хора и обеззаразяващо оборудване. Промърмори:

– Сега ли искате да го четете?

– Да – отвърна Конуей и бързо тръсна глава, понеже му дойде нова

идея. Отчаяно се опитваше да накара Уилямсън веднага да излети и да изостави обясненията за после, когато щеше да има време да ги дава, но беше явно, че ще се наложи да обяснява веднага и то бързо. Каза:

– Имам теория, която обяснява какво става и докладът би трябвало да я потвърди. Но ако мога да ви кажа какво според мен има в доклада преди да го чета, ще се доверите ли достатъчно на теорията ми, за да се махнем от тук незабавно?

Там отвън край кораба и двата хеликоптера се издигаха в нощното небе, куриерският кораб затваряше люка си и цял набор наземен транспорт, и етлански, и на Мониторите, се насочваше към границите на периметъра. Повече от половината екипаж на кораба е навън, помисли си Конуей, заедно с всички базирани на повърхността монитори, които могат да бъдат привикани – и те се насочват към мястото на взрива, като с всяка изминала секунда увеличават разстоянието между себе си и „Веспасиан“.

Без да дочака отговора на Уилямсън, Конуей се впусна напред:

– Моето предположение е, че това е империя в истинския смисъл на думата, не свободна федерация като нашата. Това означава изключително силна военна организация, която да я държи заедно и да налага законите на императора на правителства на отделните светове, които също са в основата си военни. Всички граждани са ГБГЖ като етланците и нас самите, и като цяло са си най-обикновени хора с изключение на антипатията им към извънземните видове, с които до момента са имали много малка възможност да се срещат.

Дълбоко си пое дъх и продължи:

– Живеят в условия и технологично ниво, които сигурно са близки до нашите. Данъците вероятно са високи, но това не би трябвало да фигурира в предаванията на контролираните от правителството медийни средства. Предполагам, че тази империя е постигнала сравнително голямо разпространение; да речем четиридесет-петдесет обитаеми системи...

– Четиридесет и три – изумено го поправи Уилямсън.

– ...и бих предположил, че всеки от тях знае за Етла и симпатизира на страданията ѝ. Те биха обявили този свят под постоянна карантина, но ще праят всичко възможно да му помогнат...

– Разбира се, че е така! – намеси се капитанът. – Нашият човек е бил на една от външните планети на империята само два дни и после е бил изпратен на Централния свят за аудиенция при голямата клечка. Но е имал достатъчно време да види какво хората мислят за Етла. Има

снимки на страдащи етланци практически навсякъде, където надникнал. На места били повече от рекламните пана и това е благотворителен проект, на който имперското правителство дава пълна подкрепа! Те ми се струват като много приятни хора, докторе.

– Сигурен съм, че са такива, капитане – каза буйно Конуей. – Но не мислите ли, че е много странно съвместните благотворителни усилия на четиридесет и три свята да стигат само до там, че да се праща по един кораб на всеки десет години?

Уилямсън отвори уста, затвори я и се замисли. Цялата зала притихна, с изключение на приглушените входящи съобщения. После, внезапно зад гърба на Конуей Стилман изруга и каза напрегнато:

– Виждам какво има предвид, сър. Трябва да излетим веднага!

Уилямсън премести поглед от Конуей към Стилман и пак обратно. Промърмори:

– Един може и да се е побъркал временно, но двама вече са доказателство...

Три секунди по-късно към целия персонал бяха отправени противоположни заповеди, а спешността им беше подчертана от сирени за обща тревога. Когато всяко нареждане, издадено преди минути беше отменено, Уилямсън отново се обърна към Конуей.

– Продължавайте, докторе – каза мрачно. – Мисля че и аз започвам да го виждам.

Конуей въздъхна с благодарност и продължи да говори.

Етла е била нормален колониален свят, с един космопорт за приземяване на първоначалното оборудване и колонистите, после според разпределението на местните ресурси започнали да се строят градове и планетарното население нараствало. Но сигурно след това ги е ударила епидемия или поредица епидемии, които са заплашвали да ги изтребят до крак. Като чули за мъките им, гражданите на империята са се обединили, както хората правят за приятелите си в опасност, и скоро започнали да пристигат помощи.

Трябва да е започнало като слаба струйка, но се е разраснало бързо щом новината за страдащата колония се е разнесла. Но поне що се отнасяло до етланците, помощта си останала малка.

Събрани доброволно, дарените пари на цяла планетарна популация правели значителна сума и когато куп светове внасят такава лепта, това не може да остане незабелязано от имперското правителство или от самия император. Още повече, че дори в онези дни Империята сигурно е израснала прекалено голяма и неизбежното загиване вече е било

залегнало в корените ѝ. Все повече и повече средства са отивали за издръжка на имперския държавен апарат и/или самия император и двора му в лукс, на който те се чувствали в правото си. Било естествено да си кажат, че благотворителността започва от родния дом и да усвоят голяма част от тези средства за собствена употреба. После, постепенно, с публикуването и рекламирането на кампанията за етланска благотворителност, тези средства станали основна част от административния приход.

Така започнало.

Етла била поставена под сурова карантина, макар че и без друго никой със здрав разум не би поискал да отиде там. Но после благополучието се разклатило, понеже етланците сигурно са започнали да се самолечат при все, че усилията им не били подпомагани. Изглеждало, че чудесният източник на средства пресъхва. Нещо трябвало да бъде сторено и то бързо.

Вероятно имперската администрация си е казала, че не е голяма крачката от задържането на помощта, която би ги излекувала, до това да се поддържат етланците постоянно болни като им се вкарват по няколко сравнително безобидни заболявания от време на време. Болестите би трябвало да са фотогенични, разбира се, за да имат максимален ефект върху добросърдечните граждани – обезобразяващи болести, най-вече, или пък такива, след които страдащият остава увреден или деформиран. Трябвало да се предприемат и стъпки запасът страдащи местни да не се изчерпи, тъй че гинекологичните техники и детската медицина на Етла били развивани добре.

Още на сравнително ранен етап на поста имперски представител бил назначен човек с подходящ психологически профил, който да се уверява, че здравното ниво на планетата ще бъде поддържано на желаното ниво. Ето как етланците престанали да бъдат просто хора и се превърнали в ценни болни животни, точно както имперският представител е навикнал да гледа на тях.

Конуей замълча. И на капитана, и на Стилман изглежда им е зле, помисли си. Точно по същия начин се беше чувствал и той, откакто беше разрушен корабът на Лонвелин и всички парченца от пъзела си дойдоха на мястото. Продължи:

– Местни военни сили, способни да разкарат или унищожат случайни посетители, са винаги на разположение на Телтрен. Поради карантината е силно вероятно всички посетители да са извънземни, тъй че местните са научени да мразят извънземни независимо от вида, броя или намеренията им...

– Но как биха могли да са... толкова... толкова хладнокръвни? – попита Уилямсън ужасен.

– Вероятно е започнало като просто отклоняване на средства – уморено поясни Конуей. – Но после постепенно е излязло от контрол. Сега обаче ние с нашата намеса заплашваме да разрушим най-печелившия имперски бизнес. Тъй че Империята се опитва да премахне нас.

Преди Уилямсън да може да отговори, главният комуникационен офицер докладва, че и двата екипажа на хеликоптерите са вече на борда, а също и персоналът, който е бил на разстояние да чуе сирената, с други думи – всички от града. Останалите не биха могли да се доберат до „Веспасиан“ поне в следващите няколко часа и им е било наредено да минат в нелегалност, докато по-късно се промъкне разузнавателен кораб да ги прибере. Малко преди офицерът да приключи с доклада, капитанът изръмжа:

– Вдигаме кораба! – и Конуей почувства леко главозамайване, когато антигравитационните мрежи компенсираха рязкото аварийно излитане. „Веспасиан“ бясно се насочи към открития космос, а куриерският кораб се движеше само на десет секунди след него.

– Сигурно сте ме помислили за голям глупак... – започна Уилямсън, но го прекъснаха доклади от завърналите се членове на екипажа. Единият от хеликоптерите е бил нападнат; хората от града са били спрени там от местната полиция. Заповедите идвали пряко от имперския представител, с инструкции да убиват всеки, който се опита да избяга. Но местните полици и мониторите се били опознали доста добре и етланците се целели над главите им...

– Положението се вгорчава с всяка минута – каза внезапно Стилман. – Знаете ли, мисля, че ще ни обвинят за това, което става около кораба на Лонвелин, за всички заболявания в района. Всичко, което сме направили тук, ще бъде така изкривено, че ние да излезем негодниците. И се обзалагам, че веднага след като напуснем, ще бъдат вкарани цял куп нови болести, за което ще обвинят нас! – Стилман изруга и продължи. – Знаете какво мислят хората от Империята за тази планета. Етла е тяхната бедна, слаба, уродлива сестра, а ние ще сме мръсните извънземни, които хладнокръвно са я обидили...

Докато майорът говореше, Конуей започна да се поти отново. Неговите изводи относно отношението на империята към Етла бяха от медицинска гледна точка и тъкмо медицинският аспект най-много го вълнуваше, тъй че по-широките последствия от случилото се още не му бяха станали ясни. Внезапно избухна:

– Но това може да означава война!

– Да, така е – каза Стилман буйно, – и точно това е, което имперското правителство най-вероятно желае. Разраснало се е прекалено и е изгнило в основата си, ако съдим по онова, което се случва тук. След няколко десетилетия сигурно ще се разпадне по естествен начин и това ще е добре. Но няма нищо по-добро от една хубава война, кауза за която всички да се заловят здраво и така отново да съберат разпадащите се късчета на Империята. Ако си изиграят козовете както трябва, тази война ще ги подкрепи за поне стотина години.

Конуей вдървено поклати глава:

– Трябваше по-рано да забележа какво става. Ако имахме време да кажем истината на етланците...

– Ти го видя преди всички – остро се намеси капитанът, – пък и да бяхме казали на местните, нямаше да помогне, ако не се каже и на обикновените хорица в Империята. Нямах причина да се обвиняваш за...

– Дежурният артилерийски офицер на линия – обади се глас откъм двадесетината говорителя в залата. – Имаме следа на Зелено 12–31, която пускам на дублиращ екран пет при вас. Според радарните данни вероятно става дума за ракетна атака, във всеки случай е сигурно, че нещото е с мръсни намерения и е по-малко от нас. Инструкции, сър?

Уилямсън погледна към дублажния екран.

– Нищо не правете, докато не атакува – каза, после се обърна отново към Стилман и Конуей. Когато заговори, гласът му беше успокоителният, уверяващо-вдъхновяващ тон на старши офицер, който носи и приема пълна отговорност, тон, който предполагаше, че те не трябва да се притесняват, понеже неговата работа е да се тревожи вместо тях.

– Не се плашете толкова, господа. Тази ситуация, тази заплаха от междузвездна война, все някога щеше да възникне и са разработени съответстващи схеми за справяне с нея. За щастие имаме достатъчно време да вкараме тези планове в действие. Като цяло Империята е малка, плътна асоциация светове – продължи убедително, – иначе не бихме могли да осъществим контакт с тях толкова бързо, федерацията обаче е разпръснатата нашироко из галактиката. На нас ни се налага да претърсим един звезден куп, където всяка пета звезда притежава обитаема планета. Техният проблем далеч не е така прост. Ако имат голям късмет, може и да ни открият до три години, но собствената ми преценка е някъде около двадесет. Тъй че виждате, имаме достатъчно време.

Конуей съвсем не се чувстваше убеден и сигурно му личеше,

понеже капитанът се опита да разбие възраженията му преди още да ги е повдигнал.

– Агентът, който даде рапорта, може и да им помогне – продължи бързо Уилямсън. – Доброволно, понеже още не знае истината за Империята, би могъл да им даде информация за федерацията, организацията и силите на Мониторния корпус. Но понеже е лекар, тази информация вероятно ще бъде непълна и неточна, практически безполезна, докато Империята не научи къде се намираме. Те няма да ни открият, докато не заловят навигатор или кораб с непокътнати карти, и това е съвпадение, срещу което ще се вземат изключителни предпазни мерки отсега нататък. Агентите ни са обучени лингвисти, лекари или обществени работници, – завърши уверено Уилямсън. – Техните знания по междузвездна навигация са кръгла нула. Разузнавателният кораб, който ги приземява, се връща незабавно на базата, това е стандартна предпазна мярка при операции от този род. Тъй че, виждате, имаме сериозен проблем, но той не е прекомерно спешен.

– Така ли? – попита Конуей.

Видя Уилямсън и Стилман да го гледат – напрегнато и предпазливо, все едно имаше в себе си бомби и беше взривил едната преди около половин час, а втората се канеше да пусне в момента. Донякъде съжаляваше, че наистина разполага с бомба и ще ги накара да споделят страха и ужасното, потискащо безпокойство, които до момента беше изпитвал самичък. Облиза устни и се опита да им поднесе новината колкото се може по-внимателно.

– Що се отнася до мен, – каза тихо, – нямам ни най-малка представа какви са координатите на Тралта, Иленса или Земята, или дори на земната колония, където съм роден. Но има едни координати, които знам, както и всеки друг лекар в звездните служби на този Сектор ги е зазубрил наизуст. Координатите на Галактическата болница. Не мисля, че разполагаме с каквото и да е време.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единственото конструктивно нещо, което Конуей свърши по време на пътуването обратно към Галактическата болница, беше да си навакса със съня, но твърде често сънуваше такива ужасни кошмари за надвисналата война, че далеч по-приятно беше да остава буден; времето си прекарваше в дискусии с Уилямсън, Стилман и другите старши офицери на „Веспасиан“. След като направо се беше провалил през последния половин час на Етла, Уилямсън изглежда приемаше всякакви идеи, които хрумнат на лекаря, макар че тънкостите на шпионажа, логистиката и флотските маневри бяха далеч извън специалността му.

Дискусиите бяха интересни, информативни и, също като сънищата на Конуей, доста неприятни.

Според полковник Уилямсън междузвездната война за завладяване беше логистично невъзможна, но една проста война за изстребление би могъл да подеме всеки с достатъчно налични сили и здрав стомах, който да не се бунтува при представата за изколване на цяла планета други интелигентни същества. Империята имаше повече от достатъчно сила и издръжливостта на колективния ѝ стомах зависеше от фактори, върху които Мониторният корпус нямаше контрол... засега.

Ако разполагаха с достатъчно време, агентите на корпуса биха могли да се инфилтрират в Империята. Те вече знаеха позицията на един от обитаемите ѝ светове и, тъй като съществуваше трафик между отделните планети в Империята, скоро щяха да научат позицията и на другите. Първата крачка беше събиране на информация и евентуално... Е, корпусът без съмнение също беше умел пропагандист и в ситуация като тази врагът щеше да базира кампанията си на серия Големи лъжи, тъй че можеха да бъдат приложени някои методи за натиск върху това слабо място. Корпусът бе преди всичко полицейска организация – сила, предназначена не толкова да разгаря война, колкото да поддържа мира. И като всяка добра полицейска сила, действията му бяха лишени от странични ефекти върху невинни наблюдатели – в този случай жителите на Империята, както и населението на федерацията.

Ето по тази причина щеше да бъде задействан план за подкопаване на Империята, макар че най-вероятно не би могъл да доведе до сериозен ефект преди първия сблъсък. Най-голямата надежда на Уилямсън – или молитвата му към боговете, което би било по-точния израз – беше

мониторът, намиращ се в момента в ръцете на империята, да не знае и съответно да не е в състояние да съобщи координатите на Галактическата болница. Полковникът беше реалист и съзнаваше, че ако агентът знае каквото и да е, врагът ще го измъкне от него по един или друг начин. Но ако това идеално положение се провалеше, Болницата щеше да бъде защитавана по такъв начин, че да остане единствената федеративна позиция, която врагът да знае – освен ако не насочат голяма част от силите си в прахосващото време занятието да претърсват основната част от галактиката, на което корпусът би се зарадвал от все сърце.

Конуей се постара да не мисли за това какво ще стане, ако цялата космическа сила на Империята се съсредоточи върху Галактическата болница...

Няколко часа преди пристигането получиха друг доклад от агента си, който вече беше стигнал на централния свят на империята. На първия рапорт му беше отнело девет дни да го предадат на Етла, вторият беше прехвърлен с приоритетно кодиране само за осемнадесет часа.

В доклада се казваше, че Централният свят не изглежда толкова негостоприемен към извънземните като Етла и другите планети в Империята. Хората са по-космополитни и от време на време по улиците се забелязват извънземни. Налице били обаче косвени признаци, че тези същества са с дипломатически статус и произхождат от светове, за които Империята е направила постъпки да бъдат държани заедно настрана, докато не дойде време да ги анексира поотделно. Поне доколкото това касаеше лично агента, отношението към него е било повече от любезно и след няколко дни му предстояла аудиенция при самия император. При все това започвал да се чувства неудобно.

Не беше нещо, което той да може да анализира – беше просто лекар, който е измъкнат от „Проучвания и деколонизация“, напомняше им, а не от големите клечки от „Културни контакти“. Но му останало впечатление, че при определени обстоятелства и пред определени хора всякакво споменаване на целите и конституцията на федерацията е неуместно, а в други случаи, обикновено когато присъстват само няколко души, го окуражават да говори продължително за това. Друга причина за притесненията му бил фактът, че нито един от медийните канали не споменал за пристигането му. Ако положението било обратното и гражданин на Империята би осъществил контакт с Федерацията, събитието щяло да бъде водеща новина в продължение на седмици.

Понякога се чудел дали не приказва прекалено много и му се искало субкосмическият приемник да бъдел достатъчно малък като

предавателя, та да може да поиска инструкции през него...

Това беше последното, което чува за този агент. Завръщането на Конуей в Галактическата болница не беше толкова приятно, колкото си беше представял преди няколко седмици. Тогава беше очаквал да се завърне почти като герой, успешно изпълнил най-голямата задача в кариерата си, аплодисментите на колегите да му проглушат ушите и Мърчисън да го чака с отворени обятия. Вероятността за последното беше твърде малка, разбира се, но Конуей обичаше да мечтае от време на време. Вместо това се завръщаше от задача, която по най-ужасяващ начин му беше изгърмяла в лицето и се надяваше, че колегите му няма да го спрат запитат как или какво е правил, а Мърчисън ще си стои в шлюза с приятелска усмивка на лицето и надлежно прибрани край хълбоците ръце.

Да те посрещнат след дълго отсъствие, кисело си помисли Конуей, е нещо, което приятелите правят един за друг – нищо по-присъщо на човека от това. Тя беше казала, че е чудесно да го види отново и той беше казал, че се радва дето се е върнал, а когато тя започна да задава въпроси, той каза, че точно в момента има ужасно много работа, но ще ѝ се обади по-късно и се усмихна, сякаш да я предизвика да му определи среща е най-важното нещо в главата му. Но усмивката му доста пострада от липса на практика и тя сигурно беше видяла нещо особено лъжливо в нея. Моментално възприе отношение сестра – доктор, каза, че разбира се той имал по-важни неща за вършене и бързо си тръгна.

Мърчисън изглеждаше прекрасна и желана както винаги и той без съмнение ѝ беше наранил чувствата, но точно в момента това изобщо не вълнуваше Конуей. Съзнанието му отказваше да се насочи към каквото и да е друго, освен предстоящата среща с О'Мара. И когато се яви в кабинета на главния психолог малко по-късно, му се струваше, че и най-лошите му опасения ще се сбъднат.

– Седнете, докторе – започна О'Мара. – Значи най-сетне успяхте да ни вкарате в междузвездна война, а?

– Това не е смешно – отвърна Конуей.

О'Мара го изгледа продължително и твърдо. Беше поглед, който не само отчете изражението на лицето на лекаря, но и всички други фактори като позата му в креслото и позицията и движенията на ръцете му. Психологът не държеше особено на официалните обръщения, но фактът, че Конуей пропусна да каже „сър“, също беше отбелязан като допълнителна точка и поставен където трябва за последващ анализ на ситуацията. Процесът отне около две минути и през това време главният

психолог дори не трепна с клепачи. О'Мара нямаше дразнещи навици; силните му масивни ръце никога не мърдаха, не си играеха с нищо, и когато искаше, чертите му можеха да бъдат изразителни колкото каменен блок.

В този случай той остави лицето си да се отпусне в изражение на почти благо неодобрение и най-сетне каза:

– Съгласен съм, че това никак не е смешно. Но знаете не по-зле от мен, че винаги има шанс някой доктор с добри намерения на място като това да забърка широкомащабни неприятности. Често сме вкарвали разни странни чудовища от досега неизвестни раси, които обаче изискват незабавно лечение и няма време да търсим приятелите им или да проучваме дали предложеното лечение е правилната процедура при тези обстоятелства. Чудесен случай е янската какавида, с която се занимавахте преди няколко месеца. Това стана преди да осъществим контакт с яните и, ако не бяхте диагностицирали правилно състоянието на пациента като развиваща се какавида вместо злокачествено образуване, което се нуждае от спешна намеса, процедура, която щеше да убие пациента, щяхме да сме се забъркали в сериозни неприятности с яните.

– Да, сър – кимна Конуей.

О'Мара продължи:

– Забележката ми беше ласкателство и е донякъде уместна предвид скорошният ви опит с онзи ян. Може би беше признак на съмнителен вкус, но ако смятате, че ще се извиня, вероятно вярвате в чудеса. Сега ми разкажете за Етла. И, – добави бързо, преди Конуей да заговори, – бюрото и кошчето ми са претърпани с мъгливи доклади относно вероятните лоши последствия от етланската задача. Това, което искам да знам, е как сте се справили със задачата както ви беше поставена първоначално.

Колкото успя по-кратко Конуей разказа каквото можеше. Докато говореше, усети как започва да се отпуска. Все още някъде назад в съзнанието му се въртеше обърканата и много ужасяваща картина какво ще означава войната за безброй милиони живи същества, за болницата и самия него, но вече нямаше усещането, че лично е отговорен за предизвикването ѝ. О'Мара беше започнал разговора точно с това обвинение, за което се чувстваше виновен и после, без да го каже с кой знае колко думи, го накара да види колко глупав е бил да смята така. Но когато наближи до момента с взривяването на кораба на Лонвелин, усещането се завърна отново с пълна сила. Ако по-бързо беше събрал парченцата, ЕПЛХ щеше да е жив...

О'Мара трябва да беше забелязал промяната в усещанията му, но му позволи да завърши, преди да каже:

– Изненадва ме, че Лонвелин не го е видял преди вас, като се има предвид, че той беше главният мозък на операцията. И като става въпрос за мозъци, вашият собствен май е изцяло разстроен от грижите за голям брой хора, изискващи различни форми на лечение. Тъй че имам друга задача за вас. По-малка е от етланското назначение, няма да се наложи да напускате болницата и с малко късмет няма да й изгървете края. Искам да организирате евакуацията на Галактическата болница.

Конуей преглътна, после още веднъж.

– Престанете да се държите така, сякаш някой ви е ударил с торба пясък по главата! – грубо нареди О'Мара. – Иначе наистина ще ви удари с нещо. Сигурно сте премисляли достатъчно, за да осъзнаете, че не можем да държим пациентите наоколо, когато имперските сили пристигнат. Или пък немедицинския персонал, който не остане доброволно. Или който и да е, независимо от позицията и ранга му, който има в главата си подробна информация за местонахождението на коя да е федеративна планета. И определено, щом идеята да казвате на по-висшестоящите какво да правят не ви плаши, не и след като сте разкарвали напред-назад полковник от корпуса...

Конуей почувства, че вратът му пламва. Направи се, че не е чул забележката за Уилямсън и каза:

– Мисля, че би трябвало да изпразним болницата...

– Не – отвърна О'Мара. – Тя е прекалено ценна от сантиментално, парично и стратегическо естество. Надяваме се да задържим няколко нива в действие за лечение на травмите, получени от защитните сили. Полковник Скемптън вече работи по евакуационния проблем и ще ви помогне колкото му е по силите. Колко е часът по ваше време, докторе?

Конуей му каза, че е напуснал „Веспасиан“ два часа след закуска.

– Добре – кимна О'Мара. – Можете да се свържете със Скемптън и незабавно да се заемете с работа. Според мен доста отдавна мина време за лягане, но ще спя тук в случай, че на полковника му потрябва нещо. Лека нощ, докторе.

С тези думи той свали и сгъна престилката си, свали си обувките и легна. След секунди дишането му стана дълбоко и равномерно. Конуей внезапно се размя.

– Да видиш главния психолог проснат на собствената си кушетка – каза през пристъпите на смеха, – е доста травматизиращо изживяване. Много се съмнявам, сър, че отношенията ни някога ще бъдат същите...

Докато той си тръгваше, О'Мара промърмори сънено:

– Радвам се. За момент си помислих, че цял живот ще ви гледам погребалната физиономия...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седем часа по-късно Конуей огледа уморено, но с определена триумфална нотка претрупаното си бюро, потри очи и се взря в бюрото срещу неговото. За момент си представи, че се е върнал на Етла и майор Стилман със зачервени очи ще вдигне глава и ще го пита какво иска.

Само че този път отсреща седеше полковник Скемптън и го стрелна с кървясал поглед.

– Разписанието за евакуация на пациентите е готово – каза уморено Конуей. – Те са разпределени първо по видове, което показва броя на необходимите за преместването им кораби и условията на живот, които трябва да са възпроизведени на превозващия ги съд. При някои от по-странните видове се налагат структурни изменения в корабите, което ще отнеме време. На свой ред всеки вид е описан според сериозността на състоянието на пациента, което пък определя реда на заминаване...

Освен в случаите, помисли си кисело Конуей, когато състоянието е такова, че преместването би застрашило живота на пациента. Налагаше се да евакуират тези болни последни вместо първи, с цел лечението да бъде удължено колкото се може повече, което пък означаваше, че и медиците-специалисти, които би трябвало да са евакуирани по това време, ще се задържат да го лекуват, а дотогава животът му може вече да е застрашен по-скоро от ракетите на имперските кораби. Вече нищо не вървеше подредено и последователно!

– ...после на отдела на О'Мара ще им отнеме няколко дни да прегледат медицинския персонал и онези от поддръжката, – продължи Конуей, – при все че им се налага само да им зададат няколко въпроса под детектор на лъжата. Когато пристигнах, очаквах болницата вече да е атакувана. В момента не знам дали да планирам паническа евакуация в рамките на четиридесет и осем часа, което е абсолютно минималното възможно време за това и вероятно ще убие повече пациенти, отколкото ще се спасят, или да отделя време и да планирам просто бърза евакуация.

– Не бих могъл да събера кораби за четиридесет и осем часа – отвърна късо Скемптън и отново сведе глава. Като завеждащ поддръжката и болничното снабдяване, мониторът се занимаваше с подбора, модификациите и пренасочването на предоставените му транспортни средства, и също си имаше ужасно много работа.

– Това, което се опитвам да изясня – настоя Конуей, – е с колко време разполагаме!

Полковникът отново вдигна глава.

– Съжалявам, докторе! Имам тук предварителна оценка, която дойде преди няколко часа... – той повдигна една от най-горните купчини хартия от бюрото си и я зачете.

Като внимателно се анализират всички известни фактори, твърдеше се в доклада, изглеждаше вероятно да остане малък времеви период между момента, в който Империята е открила точното местоположение на Галактическата болница и времето, когато ще предприемат първите си действия. Най-вероятно първоначално ще пристъпят към разузнаване, предприето от един кораб или малка разузнавателна флотилия. Разположените в момента около болницата мониторни единици ще се постараят да разрушат тези разузнавачи. Независимо дали успеят или не, следващият ход на империята ще е по-решителен, вероятно широкомащабно нападение, което ще изисква доста дни подготовка. По това време допълнителните единици на мониторинния корпус ще са достигнали този район...

– ...да речем осем дни – заключи Скемптън, – или три седмици, ако имаме късмет. Но не мисля, че ще сме късметлии.

– Благодаря – каза Конуей и се върна към работата си.

Първо приготви обобщение на ситуацията за разпределението на медицинските екипи през следващите шест часа. В него максимално наблегна на необходимостта от бърза, стройна евакуация, без да се пресилват нещата дотам, че да се предизвика паника и препоръча пациентите да бъдат информирани чрез лекарите им, така че стресът да е минимален. В случаите на сериозни заболявания докторите трябваше по собствена преценка да решат дали да съобщят на пациента или да го евакуират под упойка. Допълни, че в момента неизвестен брой медицински лица ще бъдат евакуирани с пациентите и всеки трябва да е готов да напусне болницата с неколкочасово предизвестие. Този документ изпрати в „Публикации“ да го копират и разпечатат така, че всеки да може да получи нужната информация горе-долу по едно и също време.

Или поне така беше на теория, помисли си Конуей сухо. Но доколкото познаваше клюкарницата на болницата, важните данни щяха да циркулират десетина минути след като са напуснали бюрото му.

След това изготви по-подробни инструкции по отношение на пациентите. Топлокръвните кислорододишащи форми на живот можеха да напускат през което и да е от няколкото си нива, но привикналите към

силна гравитация и високо налягане видове представляваха специален проблем, да не споменаваме за нискогравитационните МТХК и ЛТХО. Гигантските воднодишащи АФЖЛ, свръхохладените раси и няколко дузини същества от ниво 31, които дишаха пренагрята пара. Конуей планираше операцията, да отнеме пет дни за пациентите и два допълнителни за медиците, а за такова бързо разчистване на залите трябваше да изпрати хората до точките за евакуация през нива, които не са им привични. Имаше опасност от кислородно заразяване на хлорния сектор, опасност от просмукване на хлор в басейните АФЖЛ, или пък водата да залее всичко останало. Трябваше да се вземат предпазни мерки срещу повреди в охладителите на метановите форми на живот, повреди в антигравитационното оборудване на крехките птицеподобни ЛТХО и разкъсвания на иленсианските защитни костюми.

Заразяването беше най-голямата опасност в болница с множество жизнени среди – заразяване с кислород, хлор, метан, вода, студ, горещина или радиация. По време на евакуацията обичайно действащите предпазни средства – херметични врати, двойни вътрешни шлюзове на нивата, различни детектори и алармени системи – щяха да бъдат пренебрегвани в интереса на бързото преминаване.

После екипът щеше да бъде насочен към детайлна инспекция на транспортните единици, за да се увери, че пътническите им места точно пресъздават околната среда на пациентите, които ще пренасят...

Изведнъж съзнанието на Конуей отказа да работи повече. Той затвори очи, отпусна глава на длани и проследи остатъчния образ от повърхността на бюрото бавно да избледнява в червенина. Беше му писнало от бюрокрация: доклади, обобщения, графики, инструкции. Беше лекар, който в момента планира сложна операция, но такава, изпълнявана по-скоро от високопоставен чиновник, а не от хирург. Конуей не беше прекарал по-голямата част от живота си в обучение, за да става чиновник.

Изправи се, дрезгаво се извини на полковника и напусна кабинета. Без въобще да осъзнава накъде се е насочил, той потегли към своето отделение.

Тъкмо застъпваше новата смяна и по разписанието на пациентите беше около половин час преди първото хранене за деня – доста необичайно време старши лекарят да извършва обход. Тихата паника, която той предизвика, при други обстоятелства щеше да бъде забавна. Конуей любезно приветства дежурния интернист, остана леко изненадан да види, че това беше крепелианският октопод, с когото се беше срещнал

като практикант преди няколко месеца, после се раздразни, задето АМСЛ настояваше да го следва наоколо на почетно разстояние. Това беше правилната процедура за младши интернист, но в този момент Конуей предпочиташе да остане насаме с пациентите и мислите си.

А най-силно от всичко го притискаше нуждата да се види и да поговори с понякога странните и винаги прекрасни извънземни пациенти, които технически бяха предоставени на грижите му – всички същества, които беше познавал преди да тръгне към Етла, бяха вече изписани. Той не гледаше картоните им обаче, понеже в момента изпитваше алергия към абстрактната информация на хартия. Вместо това внимателно, едва ли не алчно, ги разпитваше, независимо от симптомите, състоянието и обстановката. Някои от по-незначителните случаи останаха доволни и поласкани от такова внимание от страна на главния лекар, а някои може и да се бяха отегчили от настойчивостта му. Но Конуей имаше нужда от това. Щеше му се да бъде лекар докато още има пациенти...

Доктор на извънземни...

Галактическата болница се разпаднаше. Огромната сложна структура, посветена на облекчаването на болните и напредъка на ксенологическата наука, умираше, загиваше като терминален пациент с болест твърде силна, за да ѝ се съпротивлява. Утре и следващите дни отделенията щяха постепенно да се изпразват. Пациентите с техните екзотични физиология, метаболизъм и симптоми, щяха да напуснат. В тъмните стаи щяха да останат само странните и изумителни конструкции, въплъщение на чуждоземни представи за удобно легло, да хвърлят сюрреалистични сенки по стените. И със заминаването на извънземните пациенти и персонала щеше да отпадне нуждата да се поддържа околната среда, която ги е приютявала, транслаторите, които са им позволявали да общуват, информационните касети, които правят възможно един вид да лекува друг...

Но най-голямата галактическа болница за извънземни нямаше да умре напълно, поне още няколко дни или седмици. Мониторният корпус нямаше опит в междузвездни войни, това им беше първата, но все пак знаеха какво би трябвало да очакват. Пораженията сред екипажите на междузвездните кораби щяха да бъдат тежки и голяма част от тях – фатални. Все още живите щяха да бъдат вкарвани тук с три типа увреждания; декомпресия, костни фрактури и радиационно отравяне. Очакваше се две или три нива да бъдат достатъчни да поемат ранените, понеже ако атакуващите пристъпеха към атомно оръжие – а нямаше причина да се предполага друго нещо – и декомпресиите и фрактурите щяха да са

счетани с радиационно отравяне... Нямаше опасност да стане претърпкано.

После функционалното разпадане на станцията, започнало с евакуацията ѝ, щеше да продължи на материално ниво с атаката на имперските сили. Конуей не беше военен тактик, но просто не виждаше как може да се защити огромната, почти празна болница. Тя беше жертвено агне и скоро щеше да загине. Да се превърне в гигантска разбита и разкъсана метална гробница...

Мощна вълна чувства заля съзнанието на Конуей – горчивина, тъга и същевременно горещ гняв, които го разтърсиха. Докато се препъваше навън от поредната зала, не знаеше дали му се ще да плаче, да ругае или да пребие някого. Но правото на избор му беше отнето в мига, когато зави в коридора към секция ПХТЙ и се сблъска с Мърчисън.

Ударът не беше болезнен, понеже едното от срещашите се тела беше добре предпазено от поглъщащ сътресенията костюм, но беше достатъчно силен, за да прехвърли мисълта му от определено много мрачните релси в доста по-приятни. Внезапно му се прииска да гледа и говори с Мърчисън толкова силно, колкото му се искаше и да посети пациентите си, и все по същата причина. Това можеше и да е последният път, когато я вижда.

– Съсжелявам – заекна, като отстъпваше. После си спомни последната им среща и каза. – Бях малко пораздрусан в шлюза тази сутрин, направо ми липсваха думи. Дежурна ли си?

– Тъкмо приключвам – отбеляза Мърчисън с неутрален тон.

– О! – кимна Конуей и предложи. – Ами, чудех се... тъй де, дали няма да имаш нищо против да...

– Няма да възразя да поплувам – усмихна се тя.

– Значи решено – отсече той.

Качиха се на възстановителното ниво, преоблякоха се и се срещнаха отново на изкуствения плаж. Докато вървяха към водата, тя внезапно възкликна:

– О, докторе! Когато ми изпращахте онези писма, не се ли сетихте поне да ги сложите в пликове с името ми и номера на стаята на тях?

– И всички да научат, че ти пиша? – изуми се Конуей. – Не мисля, че би искала.

Мърчисън изсумтя тихичко.

– Системата, която приложи, също не беше особено секретна. Торнастър в Патологията има три усти и нито една не успява да държи затворена. Писмата бяха чудесни, но не мисля, че беше най-подходящото

да ги пишеш на гърба на докладите за проби...

– Съжалявам – въздъхна Конуей. – Няма да се повтори.

При тези думи мрачното настроение, което видът на Мърчисън бе изхвърлил от съзнанието му, отново го връхлетя. Със сигурност няма да се повтори, каза си задавено, никога повече! И горещото, изкуствено слънце като че ли не топлеше кожата му така приятно, както помнеше отпреди, а водата не беше вече толкова парещо студена. Дори в условията на половин G плуването беше изморително, а не развеселяващо. Сякаш някаква дълбока бездна на умората поглъщаше тялото му и притъпяваше всичките му усещания. Само след няколко минути той се върна в плиткото и се просна на пясъка. Мърчисън го последва със загрижено изражение.

– Отслабнал си – каза му, когато успя да го догони.

Първият порив на Конуей беше да каже: „А ти не“, но такъв комплимент щеше да бъде превратно възприет, а той и без друго не беше приятна компания, та да рискува и да я обиди. Вместо това му хрумна друго и той каза бързо:

– Забравих, че тъкмо излизаш от дежурство и още не си яла. Да идем до ресторанта?

– Да, моля – каза Мърчисън.

Ресторантът беше кацнал високо на скалите, с изглед към трамплините и представляваше дълга прозрачна стена, която разкриваше разкошна гледка към плажа и същевременно спираше шума. Беше единственото място на възстановителното ниво, където беше възможен тих разговор. Но те направо пилееха тишината, понеже почти не говореха.

Мърчисън стигна до средата на храненето, преди да каже:

– И не ядеш много.

Конуей отвърна:

– Някога да си имала или поне да си управлявала звезден кораб?

– Аз? Не, разбира се!

– Ами ако катастрофираш с кораб, чийто пилот е бил наранен и в безсъзнание – настоя той, – а навигационните устройства са оцелели, би ли могла да въведеш координатите на някоя планета от федерацията?

– Не – отвърна Мърчисън нетърпеливо. – Ще трябва да остана там, докато навигаторът дойде на себе си. Що за загадъчни въпроси са това?

– Задавам ги на всичките си приятели – отвърна мрачно Конуей. – Ако беше отговорила „да“ на поне един от тях, щеше да свалиш камък от плещите ми.

Мърчисън остави вилицата и ножа си и лекичко се намръщи.

Конуей си помисли, че тя изглежда прекрасно когато се сърди или се смее, и въобще когато прави каквото и да е. Особено по бански. Това беше едно от нещата, които харесваше на това ниво: позволено беше да се хранят по бански. И му се искаше да може да се отърве от мрачното си настроение и поне за няколко часа да бъде блестяща компания. В настоящото си състояние се съмняваше, че Мърчисън ще му позволи да я изпрати, да не говорим за близък контакт в продължение на двете минути и четиридесет и осем секунди, необходими на работа да се приближи...

– Нещо те притеснява – прекъсна размислите му сестрата. Поколеба се, но продължи. – Ако ти трябва рамо да си поплачеш, заповядай. Но не забравяй, само за изплакване на мъката и нищо повече.

– Че за какво друго да го използвам? – учуди се Конуей.

– Не знам – отвърна тя с усмивка. – Но сигурно ще открием.

Той не ѝ се усмихна в отговор. Вместо това заговори за онова, което притесняваше него и хората, включително нея. Когато свърши, тя запази мълчание дълго време. Конуей тъжно наблюдаваше малко странната сцена как младо, целеустремено и много красиво момиче по бял бански стига до решение, което най-вероятно ще ѝ коства живота.

– Мисля, че и аз ще остана – каза накрая, както той вече знаеше, че ще стане. – Нали и ти оставаш?

– Още не съм решил – отвърна той предпазливо, – И без друго не мога да тръгна преди да приключи евакуацията. Пък и може да няма смисъл да се остава... – Той за последен път се опита да я накара да промени мнението си. – ...и цялото ти обучение по извънземните ще бъде похабено. Има куп други болници, където ще се радват да те имат...

Мърчисън изправи гръб на стола си. Когато заговори, използваше острия, компетентен и недопускащ глупости тон на сестра, която предписва лечение на вероятно колебаещ се пациент. Заяви:

– От това, което ми каза, излиза, че утре ще имаш тежък ден. Най-добре хубавичко да се напиш. Всъщност, мисля, че трябва да се прибереш в стаята си незабавно – и със съвсем различен тон добави. – Но ако предпочиташ първо да ме изпратиш...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня, след като бяха разпространени инструкциите за евакуация на болницата, всичко вървеше гладко. Пациентите изобщо не създаваха проблеми, понеже естественият ред на нещата според болните е да напускат болницата и в този случай изписването им щеше да бъде само малко по-драматично от обикновено. Освобождаването на медицинския персонал обаче беше нещо съвсем необичайно. За пациентите болницата беше само болезнен или поне не особено приятен епизод в живота им. За персонала на Галактическата болница тя беше целият им живот.

Всичко вървеше гладко през първия ден. Всички правеха каквото им е казано, може би по навик или пък в състояние на шок това им се струваше най-лесно – да следват заповедите. Но на втория ден шокът беше отминал и те започнаха да изтъкват аргументи, а онзи, с когото най им се щеше да поспорят, беше доктор Конуей.

На третият ден той си наложи да се обади на О'Мара.

– Ама какво става! – избухна, когато психологът вдигна отсреща. – Проблемът е да накараш тази... тази тъпа гении да гледа на нещата разумно! И колкото по-блестящ е умът, толкова по-тъпо настоява да действа. Като Приликла, състои се само от крехка черупка и крачета-клучици, по-силен вятър би го издухал – и той иска да остане. И доктор Манън, толкова е близо до Диагностик, че вече все едно е, пък разправя, че лечението предимно на човешки травми щяло да му се види направо като почивка. И причините, които някои други изтъкват, са направо смешни... Накарайте ги да видят истината, сър. Вие сте главен психолог...

– Три четвърти от медицинския персонал и от поддръжката, – каза О'Мара остро, – притежават информация, която вероятно би помогнала на врага, ако ги заловят. Те напускат заради сигурността, все едно дали са диагностични, компютърни специалисти или ординатори нисък клас. В случая нямат избор. Освен изброените, има и немалък брой специалисти-медици, които са задължени да отпътуват, понеже състоянието на пациентите им налага да се грижат за тях по време на прехода. Що се отнася до останалите, почти нищо не мога да направя, те са разумни, интелигентни възрастни същества, способни сами да вземат решения.

Конуей изсумтя.

– Преди да се усъмните в здравия разум на другите хора, – сухо попита О'Мара, – дали не бихте ми отговорили на един въпрос. Вие оставате ли?

– Ами... – започна Конуей.

Психологът прекъсна връзката.

Конуей доста време стоя и се взира в слушалката, без да я пуска. Все още не беше решил какво се кани да каже и какво не. Знаеше, че не е герой по рождение и ужасно му се искаше да замине. Но не възнамеряваше да напуска без приятелите си, понеже ако Мърчисън или Приликла и другите останеха, не би могъл да понесе това, което биха си помислили за него, ако избяга.

Вероятно те на свой ред смятаха, че се кани да остане, но го прикрива, а истината беше, че се страхуваше прекалено много и същевременно беше прекалено горд да им признае, че се страхува...

Острият глас на полковник Скемптън прекъсна самоунищожителните му размисли:

– Докторе, келгианският болничен кораб пристигна. Също и иленсиански товарен. На докове пет и седемнадесет след десет минути.

– Добре – кимна Конуей. Напусна кабинета и почти се затича към Репецията.

Когато пристигна, и трите контролни бюра бяха заети, две от нидиани и третото от лейтенант от Корпуса в готовност. Конуей се настани между и зад нидианите, където можеше да вижда и двата комплекта дублиращи екрани и стисна палци в надежда, че може да се справи, когато нещата неизбежно тръгнат на зле.

Келгианският кораб, вече скачен на док пет, беше голям, един от най-последните модели междузвездни лайнери, по пътя насам частично преустроен в болничен транспорт. Приспособленията не бяха съвсем завършени, но екип от поддръжката и работи вече се товареха заедно със старшия медицински персонал, който щеше да подготви настаняването на пациентите. В същото време болните в отделенията им бяха подготвяни за прехвърляне и нужното за целта оборудване пристигаше бързо и без особено да се държи сметка за нанесените повреди по стените на залите. Някои от по-дребните апарати, натоварени на самоходни болнични колички, вече бяха на път към кораба.

Като цяло това изглеждаше доста проста операция. Атмосферата, налягането и гравитационните изисквания на пациентите бяха точно като тези на кораба, тъй че нямаше нужда от сложно защитно оборудване, а корабът беше достатъчно голям да поеме всички келгиански пациенти

и оставаше свободно място. Щеше да разчисти напълно нивата ГБЛЕ и същевременно да се отърве от няколко тралтани ЕЖЛИ. Но макар че първата операция не беше особено сложна, Конуей прецени, че на кораба ще му трябват шест часа да натовари и да замине. Обърна се към другото контролно бюро.

Тук картинката в много аспекти беше сходна. Обзавеждането на иленсианския кораб идеално съответстваше на това в нивата ПХТЙ, но корабът беше по-малък и, като се има предвид предназначението му, нямаше голям екипаж. По тази причина подготовката за пристигащите пациенти не беше толкова напреднала. Конуси насочи допълнителни екипи от поддръжката към иленсианския товарен, като си мислеше, че ще има късмет, ако успее да разкарат шейсет ПХТЙ с този тук, а в същото време другият кораб стигаше да опразни цели три нива.

Все още се опитваше да намери решения на проблема, когато екранът на лейтенанта светна.

– Тралтанска линейка, докторе – докладва. – Напълно подготвена и заредена да поеме шест ЕСОВ и чалдърит, както и двадесет от собствения им вид. Няма нужда от подготовка от тяхна страна, казват направо да ги качваме.

АФЖЛ от Чалдърскол, четиридесетфутови бронирани рибоподобни същества, бяха воднодишащи, които не можеха да оцелеят в друга среда повече от няколко секунди. От друга страна ЕСОВ бяха едри, ужасно масивни и дебелокожи същества, привикнали към силните гравитация и налягане на Хъдлър. Откровено казано, хъдлъритите въобще не дишаха, тяхната извънредно здрава обвивка им позволяваше да прекарват продължителни периоди в условията на нулеви гравитация и налягане, тъй че водната секция на АФЖЛ не би трябвало да им навреди...

Конуей бързо каза:

– Док 21 за чалдърита. Докато го товарят, прати ЕСОВ през секцията на ЕЛНТ в основния басейн АФЖЛ и ги качи през същия док. После им кажи да се преместят на док 5, другите пациенти ще ги чакат там...

Постепенно евакуацията набираше скорост. На борда на иленсианския товарен кораб бяха приготвени условия за първите болни ПХТЙ и бавният поток пациенти и персонал, който см проправяше път през шумната жълта мъгла на хлорната секция, оредя. Същевременно другият екран показваше дълга, гърчеща се вълна келгианци, напредващи към кораба си, а медиците и персонал от поддръжката се суетяха напред-назад покрай колоната, пренасяйки оборудването.

На някого може и да му се струваше странно да евакуира първо

оздравяващите пациенти, но имаше много добра причина да постъпи така. С тези ходещи бодни напускането на нивата и приближаването към доковете щеше да става по-лесно, което пък позволяваше на сложните рамки и мрежи с по-сериозно болните пациенти да бъдат премествани по-спокойно, а и да им се даде още малко време в оптималните условия по отделенията.

– Още два иленсиански кораба, докторе – обади се внезапно лейтенантът, – малки са, могат да поемат по около двадесет пациенти всеки.

– 17-ти док е още зает – каза Конуей. – Кажете им да изчакат.

Следващ пристигна малък пътнически кораб от земно-човешката колония Грегъри и заедно с него дойдоха подносителите с обяда. В галактическата болница имаше само няколко пациенти-хора, но в случай на нужда грегърианският кораб можеше да поеме произволни топлокръвни кислорододишащи пациенти с размер по-малък от тралтанския. Конуей се справи и с двете пратки едновременно, без да го е грижа дали му се налага да говори или дори да крещи с пълна уста...

После внезапно потното, изкривено лице на полковник Скемптън цъфна на вътрешния екран. Каза остро:

– Докторе, вън на орбита има два иленсиански кораба. Няма ли работа за тях?

– Да! – каза Конуси, раздразнен от тона му. – Но в момента кораб товари хлордишащи на седемнадесети, а няма друг подходящ док на това ниво. Ще трябва да почакаат реда...

– Няма да стане – отрязва го Скемптън грубо. – Докато висят там навън, те са в опасност, ако врагът внезапно атакува. Или почват да ги товарите незабавно, или ги пращаме обратно да се върнат по-късно. Сигурно много по-късно. Съжалявам.

Конуей зина и после затвори уста. Преглътна напирания на езика му пиперлив отговор. Опита се да си съдържи нервите и да помисли.

Знаеше, че изграждането на защитния флот напредва от дни и че навигационните офицери, които отговаряха за разполагането на тези кораби, ще напуснат веднага щом стане възможно – със собствените си разузнавателни кораби или с пациентите, които напускат болницата. Планът, прилаган от мониторинния корпус, не допускаше в съзнанията на защитните сили и онези, които оставаха в болницата, да има и грам информация относно местоположението на федерацията. Защитният флот щеше да отбранява болницата и корабите бяха свързани с нея, а представата за два други съда, които се мотаеха там навън с напълно квалифицирани навигатори на борда, сигурно караше командира на

мониторния флот да си гризе ноктите.

– Много добре, полковник – кимна Конуей, – ще приемем корабите на петнадесети и двадесет и първи. Това ще означава хлордишащите да преминат през родилното на ГБЛЕ и част от АФЖЛ секцията. При все тези усложнения, ще можем да натоварим пациентите до три часа...

Усложнения и то какви! – помисли си мрачно докато даваше нужните нареждания. За щастие и ГБЛЕ, и съответната секция от АФЖЛ щяха да са празни по времето, когато иленсианците с техните надуваеми палатки преминат от там. Но корабът от Грегъри беше в съседен док и товареше ЕЛНТ, които бяха подкарвани нататък от сестри ГБЛЕ в защитни костюми. Имаше и няколко нискогравитационни, птицеподобни МТХК, които се качваха на същия кораб през хлорната секция, която се надяваше да е изпразнил...

Нямаше достатъчно екрани на Рецепцията да го държат както трябва във връзка със ставащото, реши внезапно Конуей. Имаше ужасното чувство, че ще се получи възможно най-кошмарният провал, ако не внимава. Но не можеше да внимава без да знае какво става. Единственият възможен избор беше да иде на място и лично да насочва движението.

Повика О'Мара, обясни му набързо положението и помоли за смяна.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доктор Манън пристигна, изстена сърцераздиращо по посока на батареята екрани и примигващи светлини, после гладко пое работата по насочване на евакуацията. Конуей се успокои – това беше най-добрата възможна замяна. Вече се обръщаше да си тръгне, когато Манън завря лице на около три инча от един от екраните и изсумтя.

Конуей се спря:

– Какво има?

– А, нищо, нищо – Манън дори не се обърна. – Просто започвам да разбирам защо искаш да слезеш там лично.

– Ама нали ти казах защо! – нетърпеливо въздъхна Конуей.

Излезе, като ядосано си мърмореше под носа, че колегата му е виновен в предизвикване на безсмислен разговор по време, когато всички излишни приказки са престъпление. После се зачуди дали остаряващият доктор Манън не е уморен или пък носи в главата си особено объркваща касета и внезапно го заля срам. Не се притесняваше ненужно от това, че се нахвърля на Скемптън и рецепционистите, но не искаше да започне да къса и главите на приятелите си – нищо, че беше изтормозен и уморен, и цялата болница се носеше към Ада като катастрофирал самолет. Но много скоро се оказа прекалено зает, за да се срамува.

Три часа по-късно състоянието на пълна обърканост около него като че ли се беше удвоило, макар че всъщност истината беше, че два пъти повече работа се изпълнява за два пъти по-кратко време. От високата галерия при един от входовете на главната зала АФЖЛ, Конуей наблюдаваше редица ЕЛНТ – шестокраки, ракоподобни същества от Мелф IV – да кретат или да бъдат превозвани по пода на големия басейн. За разлика от пациентите си амфибии, гъсто окосмените и дишащи въздух келгианци, които им помагаша, носеха защитни костюми, които се бяха превърнали в сауни отвътре. Откъслеците от разговори по транслатора, които достигаха до Конуей, макар и лишени от емоции при превода, граничеха с бяло светене. Но работата вървеше и то доста по-бързо, отколкото той се беше надявал.

В коридора зад него напредваше бавна процесия иленсианци, някои в защитни костюми, а по-сериозно болните – в надуваеми палатки, които обгръщаха леглата им. Подпомагаха ги земни и келгиански сестри. Прехвърлянето вървеше гладко сега, но само преди половин час имаше

момент, когато Конуей се беше чудил дали въобще може да стане...

Когато големите надуваеми палатки навлязоха в пълната с вода секция АФЖЛ, те литнаха като гигантски пълни с хлор балони и залепнаха за тавана. Плъзгането им по протежение на горната повърхност обаче беше невъзможно, защото стърчащите тръби можеха да разкъсат тънката им тъкан, а събирането на пет-шест сестри за свалянето им не беше практично. От долното ниво докараха самоходни колички – средства, непредназначени, но теоретично годни за работа под вода – с идеята едновременно да държи супер-водоизместимите си пациенти и същевременно бързо да ги придвижва. След малко захранването на една даде на късо и количката се озова в центъра на въртоп съскаща, кипяща вода, която бързо почерня.

Конуей не беше изненадан да научи, че пациентът на точно тази количка беше получил криза.

В крайна сметка беше разрешил проблема чрез величествен пристъп на вдъхновение който, както си каза отвратено, би трябвало да го сполети две секунди след като беше видял проблема. Бързо беше превключил решетките за изкуствена гравитация в коридора до нулево привличане и в състояние на безтегловност надуваемите палатки бяха изгубили плаваемост. Това значеше, че сестрите ще трябва да плуват, вместо да ходят до пациентите си, но проблемът не беше съществен.

По време на преместването на тези ПХТЙ Конуей разбра и причината за изсумтяването на Манън на Рецепцията – Мърчисън беше една от дежурните сестри. Тя не го беше разпознала, разбира се, но той знаеше, че има само един човек, способен да изглежда точно по този начин в лекия сестрински защитен костюм. Не я заговори обаче – мястото и времето не бяха подходящи.

Денят отлиташе бързо без да възникне друга съществена криза. В док 5 келгианският болничен кораб вече беше готов да потегли, чакаше само някои от старшия персонал на болницата да се качат и мониторен кораб, който да ги изпроводи на безопасно за скок разстояние. Като си спомни кои същества трябва да заминат с този кораб, много от тях му бяха приятели от дълго време, Конуей реши да се възползва от временното спокойствие и бързо да се сбoguва с някои от тях. Повика Манън да му каже къде отива и се насочи към док 5.

Но когато пристигна там, келгианският кораб вече го нямаше. На един от големите панели за пряко наблюдение той го видя да отплува, съпровождан отблизо от кръстосвач на Мониторите; далеч зад тях като новооформили се съзвездия в мрака висяха редиците на защитния флот.

Построяването им около болницата продължаваше по план и значително беше напреднало откакто Конуей ги погледна вчера. С подновена самоувереност, но изобщо без да се изненада от гледката, той побърза назад към секцията АФЖЛ.

И пристигна да види коридорът почти запушен от нарастваща сфера лед.

Корабът от Грегъри имаше специално охладително отделение за същества от класификация СНЛУ. Те бяха крехки, кристални, базирани на основата на метан форми на живот и незабавно биха се изпарили при температура над минус 21 градуса. В Галактическата болница в момента се лекуваха седем от тези свръхстудени същества и те до едно бяха прибрани в десетфутова охладителна сфера за преместването им. Поради трудностите, които се очакваха при прехвърлянето, те бяха последните пациенти за грегърианския кораб.

Ако от студената секция имаше директен вход към открития космос, щяха да ги преместят до кораба по външната обшивка, но понеже това не беше възможно, налагаше се да ги прехвърлят през четиринадесет нива от метановата зала до товарната точка в док 16. Всички други коридори бяха просторни и пълни с въздух или хлор, така че защитната сфера просто се беше заскрежавала и беше охлаждадала околната атмосфера. Но в секцията АФЖЛ тя замръзваше. И то бързо.

Конуей си знаеше, че ще стане така, но не го беше счел за важно, понеже сферата нямаше да остане в пълния с вода коридор достатъчно дълго, за да предизвика проблеми. Само че един от теглените кабели се скъса и закачи сферата за някакъв издаден тръбопровод. След секунди ледът ги беше слепил здраво. Сега сферата беше обкръжена от ледена черупка, дебела четири фута и едва имаше място да се минава под или над нея.

– Докарайте тук резачки – ревна Конуей на Манън. – Бързо!

Три монитори пристигнаха точно преди коридорът да бъде напълно блокиран. С режещите пламъци, включени на максимално разпръскване, те атакуваха ледената маса като я размразяваха от мястото ѝ и същевременно се опитваха да я намалят до по-управляем обем. В ограниченото пространство на коридора от непоносима горещина, хвърлена в битка срещу ледената топка, температурата на водата бързо се вдигна, а присъстващите не бяха облечени в охладителни костюми. Конуей се усети да симпатизира на варените раци. А голямата, трудноподвижна маса лед представляваше опасност за живота и крайниците – опасност да не останеш премазан между нея и стената на коридора, а в мътната,

почти непрозрачна вода беше толкова лесно крак или ръка да се озоват между леда и режещия пламък.

Но в крайна сметка работата приключи. Контейнерът с пациентите СНЛЮ беше прекаран през вътрешния шлюз в друга пълна с въздух секция. Конуей потри с ръка външната страна на шлема си в несъзнателен опит да избърше потта от челото си и се почуди какво ли още може да тръгне на зле.

Отговорът, според доктор Манън от Рецепцията, беше – нищо.

Всички три нива пациенти ГБЛЕ бяха напуснали с келгианския кораб, докладва лекарят ентузиазирано, единствените останали в болницата гъсеници бяха няколко от сестрите. Междувременно три иленсиански спедитора бяха разчистили залите ПХТЙ от хлордишащите, с изключение на няколко изоставачи, които щяха да са на борда след минути. От воднодишащите АФЖЛ и ЕЛНТ вече нямаше никой, а СНЛЮ с техния малък айсберг тъкмо се товареха. Като цяло четиринадесет нива бяха изпразнени – съвсем прилично като за един ден. Доктор Манън предложи доктор Конуей да се възползва от тази възможност и да приложи лечение с възглавница за главата си, както и преминаване в състояние на доброволно безсъзнание като подготовка за също такъв напрегнат ден утре.

Конуей уморено плуваше към вътрешния люк, съзнанието му се въртеше около безкрайно примамливите представи за голям бифтек и продължителен сън, и тогава се случи това.

Нещо, което не беше способен да види, го удари яростно и обезоръжаващо. Ударът беше едновременно в корема, гърдите и краката – места, където костюмът беше най-плътен. В него като червена експлозия се надигна болка и изтормозеното му тяло сякаш едва беше способно да я издържи. Той се сви на кълбо, съзнанието му бавно потъна към черна бездна, искаше му се да умре и отчаяно се мъчеше да повърне. Но малка част от него, неповлияна от болката и гаденето, настоя да не си позволява подобен лукс, понеже да повърнеш вътре в собствения си шлем е гаден начин да умреш...

Постепенно болката намаля и стана поносима. Конуей все още имаше чувството, че тралтан го е ритнал в слабините с все шестте си крака, но започна да забелязва и други неща. Например силните, бълбукащи звуци и извънредно странната гледка на носещ се във водата келгианец без защитен костюм. Повторен оглед му подсказа, че гъсеницата носи костюм, но той е скъсан и пълен с вода.

По-нататък в секцията АФЖЛ още двама келгианци плуваха безволево, а дългите им, меки пухкави тела бяха разпрани от главата до опашката, ужасяващите подробности бяха милостиво прикрити от разширяващата се червена мъгла. А на отсрещната стена на басейна имаше водовъртеж край тъмна, неравна дупка, през която очевидно течността изтичаше.

Конуей изруга. Мислеше, че знае какво е станало. Каквото и да беше причинило тази дупка с ръбати краища, то бе усилило удара поради несвиваемостта на водата за нещастие на намиращите се в басейна АФЖЛ. Но тъй като другият келгианец и той самият бяха в коридора, затова те отърваха най-лошите ефекти от ударната вълна.

Или поне един от двама им ги беше избегнал...

Отне му три минути да изтегли келгианската сестра в шлюза на десет ярда по-нататък по коридора, Щом стигнаха там, той включи помпите, които да изпразнят помещението от вода и същевременно пусна въздушния филтър. С последните капки воля той се пребори да облекне отпуснатото безволево тяло на хълбок до стената. Сребърната козина на съществото се беше превърнала в сплъстени сиви клечки и той не можа да засече пулс или дишане. Бързо легна на хълбок на пода, премести третия и четвърти комплект крачета, за да може да облекне рамо в пространството между тях и със собствените си крака, напъвайки здраво на отсрещната стена, започна да натиска ритмично. Да седиш отгоре и да натискаш с длани надолу, както Конуей знаеше, не беше добър начин да приложиш изкуствено дишане на едно от масивните ГБЛЕ. След няколко секунди от устата на гъсеницата започна да изтича вода.

Той внезапно спря, понеже чу, че някой се опитва да отвори вратата откъм АФЖЛ-коридора отсреща. Конуей пробва радиото си, но или неговият, или и комплектът на другия не работеха. Той бързо си свали шлема, залепи устни на ключалката, присви ръце на фуния и извика:

– Имам кислорододишаш тук вътре и е без костюм, не отваряйте или ще ни удавите! Минете от другата страна!

Няколко минути по-късно ключалката откъм пълната с въздух стена щракна и Мърчисън надникна през вратата. Заекна с изгънял гласец:

– Ддоктор Конуей...

Той здраво изпъна крака, забивайки рамо под корема на келгианеца, възможно най-близо до дробовете. Каза:

– Какво?

– Аз... ти... експлозията... – започна тя. После след краткия фалстарт, овладя тона си до твърд и целенасочен, и продължи. – Имаше

експлозия, докторе. Една от сестрите ГБЛЕ е ранена, няколко разкъсани рани, причинени от парчета подово покритие, които са се забили в нея. Коагулирахме веднага, но не мисля, че ще издържи дълго. И коридорът, в който се намира, е наводнен, експлозията сигурно е отворила дупка към АФЖЛ секцията. Въздушното налягане леко пада, тъй че сигурно имаме и отвор към откритото пространство някъде, а се разнася и мизма на хлор...

Конуей простена и прекрати усилията си върху келгианеца, но преди да заговори, Мърчисън продължи бързо:

– Всички келгиански лекари са евакуирани и единствените останали ГБЛЕ са този и няколко, които са наоколо, но те са просто сестри...

Това си беше истинска бъркотия, помисли си Конуей, докато се изправяше на крака; смесване на атмосферите и заплахата от декомпресия. Раненото същество трябваше да бъде преместено бързо, защото ако налягането паднеше прекомерно, херметичните врати щяха да се затворят и пациентът да остане от Другата им страна, което нямаше да е никак добре. А при отсъствието на квалифицирани ГБЛЕ, щеше да му се наложи да вземе касета по келгианска физиология и сам да свърши работата, което пък означаваше бърз преход до кабинета на О'Мара. Но първо трябваше да погледне пациента.

– Поемете този тук, сестра, моля – каза, като посочи на киснатата купчина на пода. – Мисля, че започва да диша сам, но продължете още десетина минути... – проследи, как Мърчисън ляга на хълбок, свива колелене и с два крака се опира на отсрещната стена. Това определено не беше подходящото време и място, но така както си лежеше там в деморализиращо прилепнал костюм, тя превръщаше спешни проблеми като пациенти, евакуации и физиологични касети в незначителен въпрос поне за мъничко. После стегнатият, противоводен костюм му напомни, че и Мърчисън е била в басейна АФЖЛ, само няколко минути преди експлозията и му се привидя ужасното видение как любимото му тяло е разпрано досущ като онези нещастни ГБЛЕ...

– Между третия и четвъртия чифт крачета, не петия и шестия! – рязко каза Конуей и се обърна да си тръгне.

Всъщност, изобщо не искаше да каже това.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По неясна причина съзнанието на Конуей оценяваше по-скоро ефектите от експлозията, отколкото нейната причина. Или може би отчаяно се мъчеше да не мисли точно за това, като се опитва да се измами, че е някакъв инцидент, а не че болницата е била атакувана. Но ревящите високоговорители му напомняха истината на всяка пресечка и по пътя към кабинета на О'Мара всички напредваха двойно по-бързо от обичайното и все в посока обратна на неговото движение. Чудеше се, дали и те се чувстват като него – изплашени, незащитени, непрестанно очакващи втора експлозия да разкъса пода под търчащите им крака. Но би било и глупаво да се бърза, понеже можеше да се насочваш към следващото място, където ще удари експлозия...

Положи доста усилия, за да влезе бавно в кабинета на главния психолог, да изложи изискването си и да попита спокойно какво се е случило.

– Седем кораба – отвърна О'Мара и насочи Конуей към кушетката, където нагласи информационния шлем на мястото му. – Всичките бяха стари корита, без видими признаци за сериозно въоръжение или защита. На практика, бяха боклук. Три се измъкнаха и един от четирите, които не бяха пуснали ракети срещу нас преди това, беше разбит. Ракетата беше малка, с химическа бойна глава. Което е много странно – продължи психологът замислено, – понеже ако беше атомна ракета, болницата вече да я няма. Не ги очаквахме толкова скоро и ни хванаха в крачка. Налага ли се да поемете този пациент?

– А? О, да – отвърна Конуей. – Нали ги знаете ГЪЛЕ. Всяка порезна рана е спешен случай. Докато друг лекар види пациента и дойде дотук за касета, може и да е прекалено късно.

О'Мара изсумтя. Здравите му, масивни, странно нежни ръце провериха дали шлемът приляга добре, после притиснаха доктора назад към облегалката. Продължи:

– Те се опитаха да направят точно попадение, което е доста подозрително. Ясно показание е, бих казал, за чувствата им към нас. Но при все това използваша химическа бойна глава, след като можеха да ни разрушат изцяло. Странно. Полезно беше обаче поне от една гледна точка – стресна колебаещите се. Всеки, който иска да остане, сега вече наистина го иска и онези, които си заминават, ще тръгнат бързо, което е

идеалният вариант от гледна точка на Дърмод...

Дърмод беше главнокомандващият на флота.

– ...а сега си изпразнете съзнанието – завърши кисело, – или поне го изпразнете повече от обикновено.

На Конуей не му трябваше да изпразва съзнанието си, процес, който улеснява възприемането на чуждите информационни касети. Кушетката на О'Мара беше прекрасно мека и удобна. Никога преди не беше оценявал качествата ѝ, но сега направо потъваше в нея...

Здраво потупване по рамото го накара да скочи. О'Мара каза отровно:

– Не заспивайте! И когато приключите с пациента си, марш в леглото. Манън ще оправя работата в Рецепцията, а болницата няма да се разпадне, освен ако не ни ударят с атомна бомба...

Когато първите признаци на раздвоение на съзнанието започнаха да се проявяват, Конуей напусна кабинета. По принцип касетата представляваше мозъчен запис на един от най-великите медицински специалисти от съответната раса на пациента. Но докторът който приемаше такава касета, съвсем буквално трябваше да дели съзнанието си с напълно извънземна личност. Така се получаваше, понеже в приемащия мозък се запечатваха не само подбрани медицински данни, а всички спомени и преживявания на съществото, което беше записало касетата. Информационните касети не подлежах на редакция.

Но ГБЛЕ не бяха толкова чужди, колкото някои от съществата, с които Конуей беше споделял мозъка си. Макар и физически да напомняха гигантски сребърни гъсеници, те имаха много общо с хората от Земята. Емоционалните им реакции на такива стимули като музика, сценично величие или ГБЛЕ от противоположния пол бяха почти еднакви. Това тук дори обичаше месо, тъй че на Конуей нямаше да му се наложи да се изхранва със салата, ако потрябва да задържи касетата по-дълго.

Проблемът беше, че се чувства несигурен да върви на само два крака или пък открива, че по време на движение гърчи гърба си ритмично. Или дори, когато стигна до изпразнената секция ГБЛЕ и малката операциялна, където бяха поставили пациента, че част от мозъка му смята Мърчисън за просто още едно от онези вретеновидни ГБГЖ от Земята...

Макар че Мърчисън беше подготвила вече всичко, Конуей не започна веднага. Поради съзнанието и личността на великия келгиански доктор, който споделяше мозъка му, той наистина съчувстваше на пациента. Оценяваше сериозността на състоянието му и знаеше, че му предстоят няколко часа деликатна изтощителна работа. В същото време

знаеше, че е много уморен и едва държи очите си отворени. Костваше му големи усилия да помръдне крак и докато проверяваше инструментите, му се стори, че има на ръцете не пръсти, а дебели, уморени кренирши. Знаеше, че не би могъл да работи в това състояние, ако не иска да убие пациента.

– Дай ми една стимулираща инжекция, ако обичаш – каза, като потисна една прозявка.

За момент Мърчисън сякаш се канеше да спори с него. Стимулаторите не бяха на почит в болницата – употребата им се допускаше само в случаи от най-голяма спешност и по извънредно сериозни причини. Но тя приготви спринцовката и го инжектира без да каже нищо, като използва тъпа игла и доста ненужно усилие, за да му я вкара. Макар че само половината от съзнанието му си беше негова, Конуей ясно виждаше, че тя му е бясна.

После, внезапно, инжекцията даде ефект. Като се изключи лекото гъделичкащо усещане в краката и побледнялото му лице, което само Мърчисън можеше да види, той се чувстваше с ясна глава, нащрек и физически освежен все едно тъкмо беше излязъл изпод душа след десетчасов сън.

– Как е другият? – попита внезапно. Потънал в безбрежната си умора, беше забравил келгианеца, който остави под грижите на сестрата в шлюза.

– Изкуственото дишане даде резултат – отвърна тя и добави с повече ентузиазъм. – Но още е в шок. Пратих го в тралтанската секция, където още има няколко от докторите...

– Добре – кимна Конуей топло. Искаше да каже нещо повече, да даде по-личен коментар, но знаеше, че няма време да стоят и да си приказват. – Да започваме...

Като се изключи крехкият, тесен череп, в който се съхраняваше мозъкът, ГБЛЕ не притежаваха костна структура. Техните тела бяха съставени от вътрешни мускулни пръстени, които, освен че бяха основно средство за придвижване, служеха и да защитават жизненоважните вътрешни органи. За същество, далеч по-добре подкрепяно от кости, тази защита не изглеждаше достатъчна. Друг сериозен проблем в случай на нараняване представляваше сложната и извънредно уязвима кръвоносна система; мрежата кръвоносни съдове, които охраняваха дебелите мускулни намотки, обхващащи тялото, минаваше близо до кожата. Дебелата козина даваше някаква защита, но не и срещу заострени, летящи метални парчета.

Нараняване, което голям брой други видове биха счели за дракостина, можеше за броени минути да усмърти ГБЛЕ поради загуба на кръв.

Конуей работеше бавно и внимателно, като разтваряше приложението набързо от Мърчисън коагулант, зашиваше или частично заменяше наранените главни кръвоносни съдове и затваряше малките капиляри, които бяха прекалено фини, за да може да направи нещо за тях. Тази част от операцията го притесняваше – не защото заплашваше живота на пациента, а защото той знаеше, че прекрасната сребърна козина вече няма да израсне както трябва в тези области и ако изобщо расте, ще бъде жълтеникава и визуално отблъскваща за мъжките келгианци. Наранената сестра беше извънредно красива млада женска и такъв дефект щеше да бъде истинска трагедия. Конуей се надяваше, че тя няма да прояви прекомерна гордост и ще държи белега покрит с изкуствена козина. Разбира се, тя нямаше богатия, дълбок блясък на живия косъм и веднага можеше да бъде разпозната като това, което е, но поне не беше визуално неприятна...

Около час по-късно това щеше да е просто още една гъсеница, помисли си сухо Конуей, същество, към което ще чувства само клинична загриженост. Но сега беше стигнал до степен да се притеснява за евентуалните брачни проблеми на пациента, физиологичните касети определено те караха да се чувстваш като някой от извънземните си пациенти.

Когато приключи, той се обади на Рецепцията. описа състоянието на пациента и настоя да бъде евакуиран колкото се може по-бързо. Манън му каза, че има към половин дузина малки кораби, които се товарят в момента, повечето от тях годни да поемат кислорододишачи, и му даде да си избира между два дока в близост. Додаде, че с изключение на няколко пациенти в списъка на критично болните, всички от класификации А до Ж включително или са изпроводени вече, или в момента напускат, заедно с онези от персонала, които са със същата класификация и О'Мара им е наредил да се оттеглят по съображения за сигурност.

Някои от тях бяха показали крайно нежелание да заминат. Един от тях, упорит стар тралтански Диагностик, който имаше нещастие да притежава лична звездна яхта – в нормални условия това съвсем не беше нещастие! – трябваше да бъде официално обвинен в опит за предателство, нарушаване на реда и подбуждане към бунт, и да бъде арестуван, понеже това било единственият начин да го качат на кораб.

Когато прекъсна връзката, Конуей си помисли, че с него не биха имали чак такива проблеми да го накарат да напусне болницата.

Поклати глава, ядосан и засрамен на себе си и даде на Мърчисън инструкции за прехвърлянето на пациента на кораба.

Раненият келгианец трябваше да бъде поставен в надуваема палатка за началното си пътуване през секцията АФЖЛ, която сега гледаше към открития космос. Нямаше останали вододишащи в големия басейн, нито пък вода, а съществуваха куп по-важни дейности от ремонта и пълненето на секция, която най-вероятно няма да бъде използвана никога повече. Видът на грамадния басейн, празен вече, с изсушени от вакуума стени и буйната, подводна растителност, предназначена да превърне залата в подобие на родния дом за пациентите, висяща като парчета карамелизиран, обезцветен пергамент, накара Конуей да се почувства ужасно потиснат. Депресията му се усилваше докато преминаваха през три празни хлорни нива под това и стигнаха до следващата пълна с въздух секция.

ТУК трябваше да изчакат, за да може да премине процесия ТЛТУ. Конуей се радваше на възможността да отдъхне малко, понеже макар стимулиращата инжекция все още да го преизпълваше с изкуствена бодрост, Мърчисън вече беше на ръба. Веднага щом качаха пациента на кораба, помисли си той, щеше да я прати в леглото.

Седемте ТЛТУ бавничко преминаха покрай тях. Защитните им сфери, прикрепени към самоходни колички, бяха подкарвани от потни ординатори с изпънати лица. За разлика от „костюмите“ на метановите същества, тези сфери не се заскрежаваха. Точно обратното, излъчваха висок, напрегнат писък докато генераторите им се бореха да запазят вътрешната температура до приятните за обитаващите ги същества петстотин градуса. Всяко от тях преминаваше, обгърнато от вълна горещина, която Конуей можеше да усети от шест ярда разстояние.

Ако друга бойна глава удареше тук и сега, ако една от сферите се разтвореше... Не мислеше, че има по-неприятен начин да умреш от това да ти сварят плътта направо върху костите чрез струя свръхпрегрята пара.

По времето, когато предадоха пациента на корабния медик в дока, Конуей вече трудно фокусираше погледа си и определено чувстваше краката си гумени. Предписвам си или легло, помисли си той, или още една стимулираща инжекция. Тъкмо беше решил, че първия тип лечение е за предпочитане, когато любезно му козирува офицер-монитор в костюм за тежка защита, от който все още се излъчваше студът на открития космос.

– Пострадалите са тук, сър – каза настоятелно офицерът, –

докарахме ги на снабдителен кораб, понеже Рецепцията е заета с евакуацията. Скачени сме със секция ГБЛЕ, но там е пусто и вие сте първият лекар, който виждам. Ще се погрижите ли за тях?

Конуей за малко да попита какви пострадали, но навреме се усети. Беше имало атака, спомни си внезапно, атаката беше отбита и съответните пострадали, все едно сериозно или не, бяха очевидно главна грижа на този офицер. Ако знаеше, че този доктор тук е бил прекалено зает да мисли за битката и последствията й...

– Къде сте ги сложили? – попита Конуей.

– Все още са на кораба – отвърна офицерът и видимо се поотпусна. – Решихме, че е по-добре някой да ги прегледа, преди да ги местим. Някои от тях... искам да кажа... Тъъ, ще ме последват ли, сър?

Бяха единадесет, останки от хора, събрани от останките на кораб, костюмите им още бяха ледени при допир. Бяха им свалени само шлемовете, за да се удостовери дали са още живи. Конуей преброи трима с декомпресии, останалите бяха с фрактури в различна степен на усложнение, а един определено имаше сериозна фрактура на черепа. Нямах радиационни поражения. Поне засега войната беше чиста, ако коя да е война може да бъде описана като „чиста“...

Усети, че се ядосва и се постара да потисне това усещане. Нямах време за емоционални излияния над натрошените, кървящи и страдащи от асфиксия пациенти, само защото са изпаднали в такова състояние. Той се отърси и се обърна към Мърчисън.

– Ще взема още една стимулираща инжекция – каза рязко, – това ще е продължителна сесия. Но първо искам да изтрия касетата ГБЛЕ и да се опитам да подбера някаква помощ. Докато ме няма се постарайте да извадите тези хора от костюмите им и ги преместете в пета операционна зала ГБЛЕ, после идете да се наспите. И... благодаря – добави несръчно, не му се искаше да каже повече, понеже мониторът още стоеше край него. Ако се опиташе да обясни онова, което искаше да изрази пред Мърчисън, както единадесетте пострадали лежат в краката им, офицерът сигурно щеше да бъде скандализиран и Конуей не би го обвинил. Но проклетият монитор не беше работил редом с точно тази сестра последните три часа, със стимулираща инжекция да подсилва всичките му сетива...

– Ако ще помогне – каза внезапно Мърчисън, – и аз бих искала стимулираща инжекция.

Конуей благодарно кимна:

– Ти си много отнесено момиче, но все пак се надявах да го

кажеш...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Към осмия ден всички извънземни пациенти бяха евакуирани и с тях заминаха близо четири пети от болничния персонал. Прекратено беше захранването на нивата, където се поддържаха крайни температури, налягане или гравитация. Свръхстудените кристали се бяха разтопили и газифицирали, а гъстите или пренагряти атмосфери кондензираха в мътна течност по подовете. Същевременно, с напредването на времето пристигаха все повече и повече монитори от инженерната дивизия и превръщаха досегашните болнични стаи в казарми, откъсваха големи части от външната обшивка, за да могат да монтират лъчеви преси и стартови платформи. Представата на Дърмод беше, че Галактическата болница трябвало да се защитава сама, а не да разчита напълно на флота, който вече беше доказал, че не всичко може да предотврати. Към двадесет и петия ден космическата конструкция приключи преобразяването си от беззащитна болница в нещо подобно на тежко въоръжена военна база.

Поради титаничните ѝ размери и огромните резерви енергия – няколко пъти по-големи от тези на защитаващите я мобилни сили – оръжията бяха много и наистина превъзходни. Което беше добре, понеже на двадесет и деветия ден те бяха изпробвани до край в първата голяма вражеска атака.

Тя продължи три дни.

Конуей знаеше, че има смислена, логическа причина Корпусът да укрепва болницата както бяха постъпили, но това не му харесваше. Дори след жестоката тридневна атака, по време на която болницата беше улучена четири пъти – за щастие отново с химически бойни глави – все още това му се струваше нередно. Всеки път, когато си помислеше, че огромната конструкция е посветена на най-възвишените идеи на човечеството и медицината, а е превърната в машина за разрушение, снабдена с адска и неестествена екология и с нея сама си произвежда пациенти, Конуей се ядосваше и натъжаваше и му се гадеше от цялата противна бъркотия. Понякога даже имаше възможност да даде воля на мнението си...

Случи се пет седмици след началото на евакуацията. Обядваше заедно с Манън и Приликла. Главната столова вече не беше препълнена по време на хранене и зелените униформи на мониторите доста

надминаваха по брой извънземните на масите, но все още имаше към двеста представители на чужди раси в болницата и точно срещу това Конуей протестираше в момента.

– ...все още си мисля, че това е хабене – каза гневно, – хабим животи, медицински таланти, всичко! Всички случаи са и ще продължат да бъдат травми на монитори. Всички до един са хора-земяни. Тъй че няма сочни извънземни случаи, по които да работят. Извънземните в персонала трябва да бъдат пратени по домовете си! Включително присъстващите – добави, като стрелна с поглед Приликла преди да се обърне към Манън.

Доктор Манън прецизно разреза бифтека си и набоде голямо парче на вилицата. Тъй като вече нямаше никакви пациенти от приспособените към лека гравитация видове, той беше изтрил касетите си ЛТХО и МТХК, тъй че диетата му не страдаше от ментални ограничения. През петте седмици от началото на евакуацията той забележимо беше наддал.

– За другите раси – каза логично, – ние сме сочни извънземни случаи.

– Шегуваш се, – отвърна Конуей, – а аз възразявам срещу безсмисления героизъм.

Манън вдигна вежди.

– Героизмът почти винаги е безсмислен – заяви сухо, – и при това е силно заразен. В този случай бих казал, че Корпусът даде пример с желанието си да защитава това място и поради това се почувствахме задължени да останем, за да се грижим за ранените. Поне някои от нас се чувстват така, или си мислим, че някои така мислят.

Сдвъка хапката си и продължи, без да гледа конкретно Конуей.

– Смисленият, логичен избор би бил да се махнем докато е възможно и на онези, които си тръгнаха, никой и дума не каза. Но пък тези разумни, логични хора си имат колеги или, тъ, приятели, които подозират, че са в истинската категория герои и те не биха си тръгнали заради онава, което биха си въобразили приятелите им, ако избягат. Тъй че по-скоро биха умрели, отколкото да оставят колегите си да ги мислят за страхливци. Те остават.

Конуей почувства как по лицето му плъзва червенина, но не каза нищо.

Манън внезапно се ухили и продължи:

– Но и това е форма на героизъм. Случай на Смърт пред Безчестие, може да се каже. И ето на – всички се оказват герои от един или друг вид. И без съмнение извънземните... – той стрелна с поглед Приликла...

– остават по същите причини. А подозирам, и защото не искат да оставят на земяците ГБГЖ монопол върху героизма.

– Ясно – кимна Конуей. Знаеше, че се е изчервил като дошат. Вече беше съвсем очевидно: Манън знаеше, че той е останал в болницата само заради Мърчисън, О'Мара и него, защото биха се разочаровали, ако си тръгне. А от другата страна на масата седеше Приликла, чувствителен към емоциите и сигурно го четеше като отворена книга. Конуей си помисли, че никога през живота си не се е чувствал по-зле.

– Толкова си прав – намеси се внезапно емпатът, пъкна вилицата си в чинията със спагети пред себе си и с помощта на два манипулатора я завъртя. – Ако не беше героичният пример на ГБГЖ-тата като вас, сигурно щях да съм се качил на втория заминаващ кораб.

– Втория ли? – полюбопитства Манън.

– Не съм – Приликла размаха спагетите, за да подчертае думите си, – напълно лишен от доблест.

Вслушан в тази размяна на реплики, Конуей си помисли, че най-честно би било и той да признае страхливостта си пред тях, но знаеше също и че така би предизвикал всеобщо объркване. Беше очевидно, че го признават за страхливецът какъвто е и всеки по собствения си начин му обяснява, че това е без значение. И, като се замислиш обективно, наистина беше без значение, защото вече нямаше кораби, които да напускат Галактическата болница и останалите от персонала щяха да станат герои, независимо дали го искат или не. Но Конуей все още не мислеше, че е редно да му отдават чест като смел, вдъхновен и отдаден на медицината човек, а той не беше такъв.

Преди да успее да каже нещо обаче, Манън решително смени темата. Искаше да знае къде Конуей и Мърчисън са били по време на четвъртия, петия и шестия ден от евакуацията. Каза, че било съвсем очевидно, че и двамата са били извън обръщение точно по едно и също време и започна да изрежда някои предположения, които му били хрумнали – бяха ярки, поразяващи и почти физически невъзможни. Скоро и Приликла се присъедини, макар че сексуалните увлечения на двама човеци ГБГЖ представляват практически само академичен интерес за безполовото ЖЛНО. Конуей трябваше яростно да се защитава атакуван от две страни.

И Приликла, и Манън знаех, че Мърчисън и той, заедно с още към четиридесет души от персонала, са се поддържали в будно състояние близо шестдесет часа с помощта на стимулиращи инжекции. Изкуствената бодрост не се дава безплатно, тъй че Конуей и другите бяха

принудени да заемат хоризонтално положение на пациенти за три дни, докато се възстановят от тежкото състояние на изтощение. Някои от тях буквално бяха рухнали в движение и трябваше спешно да ги реанимират, понеже мускулните движения на сърцето и дробовете им заплашваха да спрат заедно с всичко друго. Бяха закарани в специални зали, където изкуствена апаратура управляваше сърцата им, получаваха изкуствено дишане и ги хранеха венозно.

И все пак, изглеждаше сякаш Конуей и Мърчисън не са били забелязвани из болницата – заедно или поотделно – цели три дни и...

Алармената сирена спаси Конуей точно преди двамата прокурори от обвинението да изкажат заключенията си. Той се изстреля от стола и се хвърли към вратата, Манън тичаше край него, а Приликла, с не съвсем атрофиралите си криле, подпомагани от антигравитационни устройства, бръмчеше далеч пред тях.

Все едно – ад, наводнение или междузвездна война, мислеше си топло Конуей, докато се насочваше към залите си, има ли репутация за зачерняне или глава за откъсване, Манън ще цъфне наблизко, снабден с най-пресния скандал и готов да продължава с въпросната хирургическа операция докато не се стигне до прерязването на гръбнака. Преди тези предъзвквания на скандали бяха дразнили Конуей, но после беше започнал да осъзнава благодарение именно на Манън, че светът все още не е свършил, а и това си е все същата Галактическа болница – по-скоро начин на мислене, а не определено място – и ще продължи да си бъде същата, докато и последният от целеустремения и често смахнат персонал не изчезне.

Когато стигна залата си, сирената – постоянно напомняне за най-вероятния начин на изчезването им – беше млъкнала.

Надуваемите палатки висяха отпуснати над всички двадесет и осем заети в момента легла, вече запечатани, а самоподдържащите се въздушни акумулатори работеха за всеки случай – например ако внезапно залата се отвори към космоса. Дежурните сестри – тралтан, нидианка и четири земянки – навличаха костюмите си. Конуей направи същото, запечатвайки като другите всичко освен шлема си. Бързо обиколи пациентите, изрази одобрението си пред тралтанската старша сестра, после изключи решетките за изкуствена гравитация.

Прекъсванията в захранването не бяха рядкост. Когато болничните защитни екрани биваха подлагани на обстрел или оръжията влизаха в действие, се появяваха колебания в решетките между половин и две G, което не беше най-ползното нещо, ако пациентите ти са главно с

фрактури на костите. Беше по-удобно изобщо да няма гравитация.

След като болните и персоналът бяха защитени доколкото е възможно, нямаше какво друго да правят, освен да чакат. За да откъсне съзнанието си от това, което става навън, Конуей се вълече в спор с тралтанската сестра и една от нидианките с червена козина – обсъждаха модификациите, които се правеха в момента на големия транслаторен компютър. Този огромен електронен мозък – транслаторните пакети, които всички носеха, бяха само негови терминали, просто приемо-предавателни комплекти – който управляваше всички преводи от извънземни езици в болницата, след края на евакуацията работеше само с малка част от пълния си потенциал. Като чу за това, Дърмод, командирът на флота, нареди неизползваните части да бъдат препрограмирани за тактически и снабдителни задачи. Но при все уверенията на Корпуса, че са оставили достатъчно място за транслаторната програма, двете сестри не се радваха много-много. Ами ако, казаха те, се случи така, че всички извънземни заговорят едновременно?

Конуей искаше да им каже, че по негово мнение извънземните, и особено сестрите, винаги са в режим на говорене, тъй че всъщност не би имало проблем, но не се сети за тактичен начин да го изрази.

Мина час, без да се случи нищо, поне що се отнася до болницата; нямаше попадения или признаци, че се използва тежкото ѝ въоръжение. Дежурните сестри бяха освободени от следващата смяна, три тралтанки и три земянки този път, старша сестра беше Мърчисън. Конуей тъкмо се беше приготвил за много приятен разговор, когато сирената изпищя с непрекъснат, нисък, леко дрезгав тон. Атаката беше приключила.

Той помагаше на Мърчисън да си свали костюма, когато интеркомът оживя.

– Внимание, моля – разнесе се настоятелен глас. – Доктор Конуей да се придвижи до пети док веднага, моля...

Вероятно травма, помисли си Конуей, и то такава, каквато не се сигурни как да преместят...

– Доктор Манън и майор О'Мара да се придвижат незабавно до пети док, моля...

Какво, зачуди се той, е станало в док пет, та да изисква присъствието на двама старши лекари и на главния психолог? Започваше да се притеснява.

О'Мара и Манън бяха по-близо до пети и бяха пристигнали няколко секунди преди него. В шлюза на дока имаше и трети човек, навлечен с костюм за тежка защита и с отнет назад шлем. Новодошлият имаше

посивяла коса, слабо, бледо лице и уста, свита като уморена сива линия, но цялостният суров ефект беше смекчен от най-топлите кафяви очи, които Конуей някога беше виждал у човек. Петлиците на яката му бяха по-сложни, отколкото докторът беше срещал, понеже досега не бе работил с по-висш офицер от полковник, но веднага отгатна, че това трябва да е Дърмод – главнокомандващият флота.

О'Мара отдаде чест и Дърмод му върна жеста също толкова стриктно, а Манън и Конуей получиха ръкостискане с извинение за ръкавиците, които пречеха на нормалния контакт. После Дърмод мина направо на темата.

– Не вярвам в секретността, ако не става дума за важна цел – каза той решително. – Щом сте избрали да останете тук и да се грижите за пострадалите, значи имате право да знаете какво става, все едно добра или лоша е новината. Понеже сте най-старшите земяни от медицинския персонал, останал в болницата, сигурно разбирате как би се държал подчиненият ви при различни обстоятелства, затова ще ви оставя да прецените дали тази информация може или пък не бива да бъде направена публично достояние.

Той гледаше О'Мара. Бързо отмести поглед към Манън и Конуей, после обратно към психолога и продължи:

– Имаше атака, напълно изненадваща, макар и не неочаквана. Не загубихме нито един човек и вражеските сили бяха унищожени изцяло. Те май не знаят първото правило за нападение или... ами, каквото и да е. Очаквахме обичайната атака, яростна, с цел попадение независимо на каква цена, съвсем като предишните, които едва успяхме да спрем, включвайки всички резерви. Този път беше клане...

Конуей отбеляза, че гласът и очите на Дърмод не отразяват и капка радост от победата.

– ...поради това успяхме бързо да проучим останките от вражеските кораби и да потърсим оцелели. Обикновено по това време сме прекалено заети да ближем собствените си рани. Не открихме живи хора, обаче...

Той прекъсна, понеже двама монитори влязоха във вътрешния шлюз, помъкнали покрита количка. Дърмод гледаше право в Конуей, когато продължи. Каза:

– Били сте на Етла, докторе, и ще видите какви са възможните усложнения. А в същото време може и да си помислите, че сме атакувани от враг, който отказва и да комуникира, и да преговаря, бие се като подтикван от фанатична омраза и все пак използва само ограничен огън

срещу нас. Но първо най-добре погледнете това.

След като покритието беше свалено от количката, дълго никой не продума. Това бяха разкъсаните, страховити останки на някога живяло, мислило и чувствало същество, което вече беше прекалено увредено за сигурно класифициране. Но беше останало достатъчно, за да покаже, че това не е и никога не е било човешко същество.

Войната се разраства – помисли с болка Конуей.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дърмод обобщи накратко:

– Откакто „Веспасиан“ напусна Етла, ние се опитваме да инфилтрираме в Империята наши агенти и досега сме вкарали успешно осем групи, включително една на самия централен свят. Разузнаването ни по отношение на мнението на гражданите и чрез него на пропагандната машина, използвана да го ръководи, е доста зависимо от обстановката на световете. Знаем, че заради случилото се на Етла отношението към нас е лошо... по-скоро заради онова, което се предполага, че сме сторили на етланците, но до това ще стигна по-късно. Последният развой на събитията прави положението още по-плачевно за нас...

Според имперското правителство, обясни Дърмод, Етла е била нападната от Мониторния корпус. Под прикритието на предложена медицинска помощ местните са били преднамерено използвани като морски свинчета за тестване на различни видове бактериологично оръжие. Доказателство за това? Нима етланците не са пострадали от серия унищожителни чуми, започнали дни, след като мониторите си тръгнали? Такова хладнокървно и нечовешко поведение не можело да мине безнаказано и императорът бил сигурен, че всички граждани са съгласни с решението, което е взел.

Чрез заловен агент на нашествениците обаче – отново според имперските източници – била получена информация, от която станало ясно, че постъпката им на Етла не била изолиран пример на злонамерена бруталност. На тази нещастна планета нашествениците били предшествани от извънземно – глупаво, безопасно същество, пратено да изпробва планетарните защити, преди те самите да се приземят, просто оръдие, на което му били отказани даже връзка или сведения, когато по-късно господарите му се свързали с етланските власти. Сега ставало ясно, че те използват широко извънземните форми на живот като слуги, експериментални животни и вероятно като храна...

Съществувала огромна структура, поддържана от нашествениците, комбинация от военна база и лаборатория, където се провеждали най-разнообразни опити от типа, приложен и на Етла. Вражеският агент, който бил измамен да даде звездните координати на тази база, признал за онова, което става на нея. Очевидно нашествениците господствали над голям брой различни извънземни раси и чрез прилаганите от тях

методи и оръжия ги държали в подчинение.

Императорът подчертал, че има голямо желание, даже смята за свое задължение, да използва силите си да свали тази глупава тирания. Чувствал също, че трябва да използва само Имперските сили, понеже трябва със срам да признае, че връзките на Империята и извънземните в сферата ѝ на влияние не винаги са били така топли, както би трябвало да бъдат. Но ако някоя от тези раси, които може и да са били обиждани в миналото, склони да предложи помощ, не биха я отказали...

– ...и това обяснява много от озадачаващите аспекти на вражеските атаки – допълни Дърмод. – Те се ограничават до вибрационни и химически оръжия и що се отнася до нашата защитна ивица, ние трябва да прибегнем до същото, понеже това място трябва да бъде окупирано, а не разрушено. Императорът трябва да разубеди позицията на федеративните планети, за да поддържа войната, фактът, че те се бият яростно и до смърт, може да бъде обяснен със страха им от залавяне, понеже за тях болницата е само междузвездна зала за изтезания. Що се отнася до напълно неефективната последна атака, – продължи, – сигурно е започната от някои от най-наточените извънземни приятелчета на империята, на които вероятно са им позволили да дойдат насам, без да ги снабдят с подходящо обучение или информация за защитите ни. Те са били пометени и това ще накара доста други извънземни, които още се колебаят, да минат на тяхна страна. Да подкрепят Империята – завърши горчиво.

Когато командващият флота спря да говори, Конуей запази мълчание; беше имал достъп до имперските доклади, превръщани на Уилямсън и знаеше, че Дърмод не преувеличава положението. О'Мара имаше същата информация и потъна в същото мрачно мълчание. Но доктор Манън не беше свикнал да си затваря устата.

– Но това е смешно! – избухна. – Те изкривяват всичко! Това е болница, не инквизиция! И ни обвиняват в неща, които самите те са сторили!

Дърмод пренебрегна това избухване, но така, че да не го обиди. Каза печално:

– Империята е нестабилна политически. Ако имаме достатъчно време, бихме могли да подменим настоящото им правителство с по-поносимо. Имперските граждани сами ще го сторят, всъщност. Но ни трябва време. Трябва също и да попречим на войната да се разрасне, за да не се объркат нещата съвсем! Ако прекомерно много извънземни раси се присъединят към Империята и застанат срещу нас, положението ще стане прекалено трудно за контролиране, а първопричините за конфликта,

както и истината или опровергаването на тези обвинения, ще изгубят значение. Можем да печелим време, като ги държим тук колкото се може повече – завърши сухо, – но не можем да сторим кой знае какво за ограничаване на войната. Освен да се надяваме.

Той намести шлема си и започна да го закопчава, макар че забрало-то му още беше вдигнато за разговор. Точно тогава Манън зададе въпрос, който отдавна се въртеше на езика на Конуей, но не беше изказан на глас, понеже се боеше да не го обявят за страхливец.

– Имаме ли всъщност някакъв шанс да удържим?

Дърмод се поколеба за момент, очевидно се чудеше дали да ги обнадежди или да каже истината. После се реши:

– Добре подкрепена и снабдявана защитна сфера е идеалната тактическа позиция. Но тя може също така, ако врагът ни надминава значително по брой, да се превърне в идеален капан...

Когато Дърмод си тръгна, докараният от него труп беше предаден на Торнастър, тралтанският отговорен диагностик в Патологията, който без съмнение с дни щеше да му се радва. О'Мара се върна към задачата си да пази здравия разум на своите подчинените, а Манън и Конуей се упътиха към работните си места. Реакцията на персонала относно възможността извънземни да ги атакуват, беше общо взето поравно разделена между загриженост от разширяването на войната и интерес относно възможните методи за лечение на пострадали, принадлежащи към съвършено нови видове.

Но отминаха две седмици без очакваното развитие на атаките. Продължаваха да пристигат военни кораби на мониторите, катапултираха обратно навигаторите си в спасителни капсули и заемаха позиции. От екраните за пряко наблюдение в болницата те като че ли покриваха небето, сякаш Галактическата болница се намираше в средата на огромен, плътен звезден куп и всяка звезда представляваше военен кораб. Беше внушителна и много успокоителна гледка, затова Конуей се стареше да посещава някоя от рампите за пряко наблюдение поне веднъж дневно.

Веднъж, когато се връщаше от подобна разходка, се натъкна на келгианско парти.

За момент не можа да повярва на очите си. Всички келгианци ГБЛЕ бяха евакуирани, лично беше наблюдавал товаренето на последните, но пред себе си имаше двадесетина от грамадните гъсеници, притиснати в плътна купчина. По-близък оглед му показа че не носят обичайните инженерни или медицински емблеми – вместо това сребърната им козина беше боядисана в кръгли и ромбоидни мотиви в червено, синьо и черно.

Това бяха келгиански военни обозначения. Конуей хукна да атакува О'Мара.

– И аз се канех да задам същия въпрос, докторе – отвърна рязко главният психолог и посочи наблюдателния си екран, – макар и на полюбезен език. Опитвам се да се добера до командващия флота; така че спри да крещиш и сядай.

Лицето на Дърмод се появи минути по-късно. Тонът му беше любезен, но бързаше, когато каза:

– Тук не сме империята, господа. Ние сме задължени да информираме федеративните правителства и чрез тях хората за развитието на действията както ги виждаме, макар въпросът за нападението от извънземни да не е публично оповестен още. Но трябва да признаете на партньорите ни във федерацията правото да чувстват същото като вас – допълни. – Извънземните останаха в Галактическата болница, а на техните разнообразни родни светове приятелите им искат да дойдат тук и да помогнат да ги защитим. Това е всичко.

– Нали казахте, че не искате войната да се разпростира? – възрази Конуей.

– Не съм ги молил да идват, докторе – остро каза Дърмод, – но след като вече са тук, определено мога да ги използвам. Последните доклади на разузнаването посочват, че следващата атака може да е решителната...

По-късно на обяд Манън прие доста тъжно новината за извънземните защитници. Беше започнал да се наслаждава на възможността да бъде самият себе си и да похапва пържолка на вечеря, каза унило на Конуей, а сега, след като имаше вероятност и за пострадали от други раси, май пак щяха да го натоварят с касети. Приликла, докато ядеше неизменните спагети, отбеляза колко добре било, че извънземният персонал все пак не е напуснал изцяло болницата, като се постара да не гледа към докторите, докато го казва. Самият Конуей премълча.

Следващата атака, беше казал Дърмод, може да е решителната...

Започна три седмици по-късно, период, през който не се случи нищо, с изключение на пристигането на доброволци от Тралта и един самотен кораб с екипаж от планета, за която Конуей не беше чувал никога, класификацията им беше СЛКЛ. Научи, че Галактическата болница никога преди не се е срещала с тези същества „по работа“, понеже те бяха скорошни и много ентузиазирани членове на федерацията. Той приготви едно малко отделение за възможните пострадали от тази раса, като го напълни с ужасно корозивната мъгла, която те използваша за

дишане и усили светлината до мощното, актиниево синьо, което СЛКЛ смятаха за най-удобно.

Атаката започна по възможно най-нормалния начин. Конуей си го мислеше, докато гледаше през наблюдателния панел. Главният защитен глобус изглеждаше почти необезпокоен от трите слаби атаки, упражнени върху отдалечени точки от повърхността му. Виждаха се само малки, смесени въртопи дейност – местещите се точки светлина бяха кораби, ракети, контраракети и експлозии – които изглеждаха твърде бавни, за да са опасни. Но така беше само на вид; понеже корабите маневрираха при минимум 5G, автоматичните антигравитационни устройства предпазваха екипажите им от сплескване при чудовищните ускорения, които използваша, а ракетите се движеха с почти петдесетина G. Широко разворените отблъскващи екрани които понякога отклоняваха ракетите, не се виждаха – а също и пресите и тласкачите, които почти винаги спираха онези, които екраните пропускаха. Дори и така това беше само първоначалното изпробване на болничните защиты, серия от разпознавателни рейдове, повдигане на завесата...

Конуей обърна гръб на наблюдателния екран и тръгна към поста си. Дори маловажните сблъсъци водеха до пострадали и наистина не му беше работата да зяпа събитията. Освен това долу в залите щеше да получи много по-вярна картина как върви битката.

През следващите дванадесет часа пострадалите пристигаха на стабилен поток, сетне пробните атаки се смениха с тежки отвличащи удари и ранените заприиждаха на нередовни партиди. А после започна истинската атака и последва наводнение.

Беше загубил усещането си за време, за това кои му асистират и за броя на случаите, които му минаваха през ръцете. Много пъти копнееше за стимулираща инжекция, която да разчисти изтощението от съзнанието и ръцете му, но сега стимулантите бяха забранени независимо от обстоятелствата – медицинският персонал имаше прекалено много работа, за да позволи да се превръщат и някои от членовете му в пациенти. Така че вместо инжекция работеше уморен, като знаеше, че не влага всичките си сили в лечението на пациентите си и ядеше и спеше когато от изтощение не бе способен да държи здраво инструментите. Понякога до него заставаше огромно туловище на тралтан, друг път корпусен медицински ординатор, понякога Мърчисън. Най-често беше Мърчисън, помисли си той. Тя или не се нуждаеше от сън, или успяваше да дремне по същото време като него, или пък просто беше предразположен да й обръща повече внимание. Обикновено Мърчисън поднасяше храна към

вцепенените му устни и му казваше кога вече наистина се налага той да полегне.

На четвъртия ден атаката все още не показваше признаци на отслабване. Лъчевите оръдия на външната обшивка работеха почти постоянно и захранването им караше лампите да премигват.

Същият закон, който захранваше изкуствената гравитация на пода и компенсираше убийствените ускорения, използвани от корабите, беше залегнал и в основата на оръжията и от двете страни – отблъскващи екрани, първоначално устройство за метеоритна защита, тракционни и пресиращи лъчи и тласкачите, които бяха комбинация от двете. Тласкачът буташе и дърпаше – вибрираше – с амплитуда до осемдесет G в зависимост от това колко тясно бе фокусиран. Тласък с осемдесет пъти земното притегляне и после отблъскване със същото ускорение, няколко пъти в минута. Естествено, не винаги беше точно фокусиран върху целта, понеже корабите се движеха и взимаха защитни мерки, но едно попадение беше достатъчно да откъсне парче от обшивката или, в случаите когато корабът беше малък, да го разтърсва, докато хората вътре не загинат.

Тласкачите развиваха активна дейност в момента. Имперските сили атакуваха неуморно, притискаха мониторинния защитен глобус към болничната обшивка. Боевете се водеха главно с помощта на тласкачи, пространството беше прекалено малко, за да се изстрелват точно прицелени ракети. Това обаче важеше само за сплетените в двубой кораби – все още имаше ракети, насочени към болницата, вероятно стотици; някои успяваха да пробият. Поне пет пъти Конуей усети ударната вълна да разтърсва подметките на обувките му, залепени за пода на операционната.

За лечението на „тласнатите“ не бяха нужни особени диагностични умения. И без друго беше очевидно, че страдат от множествени усложнени фрактури, в някои случаи бяха счупени почти всички кости в телата им. Често, когато се налагаше да изрязва някое от размазаните тела от защитния му костюм, Конуей искаше да се разкрещи на хората, които са го донесли:

– Какво очаквате да направя с това?!

Но „това“ беше живо и като доктор се предполагаше, че трябва да направи всичко възможно, за да го съхрани в това състояние.

Тъкмо беше приключил един особено ужасен случай – асистираха му Мърчисън и тралтанската сестра. Конуей усети, че в стаята влиза едно ГБЛЕ. Вече беше опознал цветните ивици, които келгианските

военни използваша да отбелязват ранга си и позна, че този носи допълнителен символ, който го идентифицираше като лекар.

– Дойдох да ви сменя, докторе – каза ГБЛЕ с равен, транслиран, но забързан глас. – Имам опит в лечението на същества от вашия вид. Майор О'Мара иска да идете незабавно на дванадесети док.

Конуей бързо му представи Мърчисън и тралтанката – имаше друг пострадал, когото внасяха и върху когото щяха да работят след минути, и каза:

– Защо?

– Доктор Торнастър е бил поразен, когато последната ракета ни удари – отвърна келгианецът и напръска манипулаторите си с пластмасата, която расата му използваше вместо ръкавици. – Нужен е някой с опит върху извънземните, за да поеме пациентите на Торнастър и ЕЖЛИ, които пристигат в дванадесети док. Майор О'Мара предложи да ги прегледате веднага щом можете, за да решите какви касети са ви необходими.

Когато Конуей се обърна да излезе, ГБЛЕ добави:

– И си вземете костюм, докторе. Горното ниво губи налягане...

От евакуацията насам Патологията няма много работа, помисли си Конуей, докато се насочваше по коридорите към 12-ти. Но отговорният за този департамент Диагностик беше демонстрирал многостранните си таланти, поемайки най-голямата секция за пострадали. В допълнение към всички ЕЖЛИ от собствения си вид, Торнастър се грижеше за земяни и ГБЛЕ, а пациентите, които си имаха за личен лекар грамадни, спривав, но брилянтен тралтан, наистина бяха късметлии. Конуей се чудеше колко ли зле е ранен, келгианският доктор не му беше обяснил.

Подминавайки един наблюдателен панел, той бързешком надникна навън. Гледката приличаше на облак раздразнени светулки. Ръкохватката потръпна в ръката му и подсказа, че недалеч е ударила нова ракета.

Когато Конуей пристигна, в преддверието на входния люк имаше двама тралтани, нидианин и облечен в защитен костюм КСКЛ. Присъстваха и неизменните монитори. Нидианинът обясни, че тралтанският кораб е бил едва ли не разкъсан на части от вражеските тласкачи, но мнозина от екипажа са оцелели. Тракционните лъчи, прикрепени към самата Галактическа болница, бяха изтеглили поразения кораб до дока и...

Нидианинът започна да лае по него.

– Спри веднага! – каза Конуей раздразнено. Нидианинът изглеждаше изумен, после започна да лае отново. Няколко секунди по-късно тралтанската сестра се приближи и се зае да го оглушава с

модулираните си тръбни писъци, а КСКЛ свистеше към него през радиото на костюма си. Мониторите, заети да прекарват пострадалите през входния коридор, просто изглеждаха озадачени. Внезапно Конуей се изпоти. Пак ги бяха ударили, но не беше усетил, понеже не се държеше за нищо. Знаеше обаче къде точно е било попадението. Конуей се помъчи с транслятора си, удари го яко с юмрук – напълно безполезен жест – и се хвърли към интеркома.

На всички честоти, които опита, се чуваха вой, тръбене, стенания и гърдни лаещи звуци – ужасна какафония, от която го заболяха зъбите. Пред погледа му изникна картина от операционната, която тъкмо беше напуснал, с Мърчисън, тралтанката и келгианският лекар, които работят върху пострадалия и нито един от тях не разбира какво казват останалите. Инструкции, жизненоважни решения, молба за инструмент или информация за състоянието на пациента – всичко би било получавано във вид на извънземно дърдорене, неразбираемо за персонала в залата. Видя същата картина навсякъде в болницата. Само съществата от един и същ вид биха могли да се разбират, и дори това не беше вярно винаги и навсякъде. Имаше земяни, които не говорят универсален език, употребяват родните за планетите си езици и трябва да разчитат на трансраторите дори за да говорят с други земяни и...

Ушите на Конуей започнаха да пишат от извънземните бърборения, но той успя да изолира думи, които можеше да разбере. Беше глас, борещ се със силния фонов шум, но изведнъж ушите сякаш се настроиха на тази вълна и той чуваше само него. Глас който казваше:

– ...три торпеда едно след друго, сър. Пробиха си път право навътре. Не можем да разглобим транслятора, просто не е останало нищо от него. Последното торпедо се взриви в компютърната зала...

Пред нишата на интеркома извънземните сестри свистяха, ръмжаха и стенеха към него и една към друга. Той би трябвало да дава инструкции за предварителен преглед на пострадалите, да урежда настаняването им, да проверява готовността на операционната ЕЖЛИ. Но не можеше да се заеме с това, понеже сестрите му нямаше да разберат какво им казва.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Конуей имаше чувството, че доста дълго – макар вероятно да бяха минали само няколко секунди – не успява да се насили да излезе от нишата на интеркома и главният психолог сигурно би се притеснил от мислите, които минаваха през мозъка му в този миг. Но все пак успя да потисне паниката, която го караше да хукне без посока и да се скрие някъде в миша дупка. Безмилостно си напомни, че няма накъде да бяга и се принуди да погледне към точечните се през шлюза ЕЖЛИ. Наоколо буквално гъмжеше от тях.

Конуей знаеше само рудиментарна тралтанска физиология, но това му беше последно притеснение, понеже лесно можеше да вземе касета ЕЖЛИ. Това, което му трябваше, бе да задвижи нещата сега. Беше трудно обаче да се мисли за каквото и да е, понеже мониторите крещяха да узнаят какъв е проблемът, а пострадалите, мнозина от тях – в съзнание, издаваха жалостиви, гръмки звуци, съвсем слабо приглушавани от въздушните им костюми.

– Сержант! – изрева Конуей по посока на старшия ординатор, който насочваше пострадалите. – Зала четири Б, на двеста и седемнадесето ниво. Знаете ли я?

Офицерът поклати глава и Конуей се обърна към сестрите. Не стигна до никъде с нидианката и КСКЛ при все усилията си с езика на знаците, но когато уви крака около един от предните крайници на ЕЖЛИ и направо с ръце обърна израстъците с зрителните му органи, докато групичката очи се насочи в посоката, накъдето са тръгнали пострадалите, все пак постигна нещо. Най-сетне накара тралтанката да разбере – надяваше се – че те трябва да съпроводят ранените и какво да направят, когато пристигнат.

Четири Б беше отделена почти изцяло за пострадали ЕЖЛИ и повечето от персонала също бяха тралтани, което означаваше, че някои пациенти могат да бъдат успокоени от сестри, които говорят техния език. Конуей не искаше и да си мисли за пострадалите, които нямат такъв късмет. Бяха го пратили във владенията на Торнастър. Всяко нещо по реда си.

Когато стигна кабинета на О'Мара, майорът не беше там. Карингтън, един от асистентите му, обясни, че О'Мара е зает и се опитвал да разделя пациенти и персонал по видове, доколкото изобщо било

възможно, и че искал да види Конуей веднага щом той приключи с тралтанското отделение. Карингтън добави, че комуникациите или не работели, или били заети с нечленоразделно пиращи извънземни и дали не би приел или да докладва пак тук, или да си остане където ще ходи, за да може майорът да го намери. Десет минути по-късно Конуей получи необходимата му касетата и беше обратно на път към Четири Б.

Беше приемал ЕЖЛИ касети и по-рано, но никога не бяха толкова ужасни. Винаги се чувстваше странно, че трябва да върви само на два крака вместо на шест и му се искаше да мести глава и врат, за да проследи движещите се обекти, вместо просто да върти очи. Но едва когато стигна отделението, осъзна колко пълно се е настанило съзнанието на тралтанския му партньор.

Редиците тралтански пациенти станаха главната му и най-важна грижа, а само малка част от съзнанието му се занимаваше с проблема, че тралтанските сестри са очевидно близо до паника и чиито думи, по някакви странни причини, не можеше да разбира. Към земните човешки сестри – смешни, безформени и неприятни торби с тесто – изпитваше само нетърпение.

Конуей се приближи до групата безформени и неприятни торби, макар че за човешката част от мозъка му две от тях изглеждаха даже много добре оформени, и каза:

– Обърнете ми внимание, моля. Вкарал съм си тралтанска касета, която ми позволява да лекувам тези ЕЖЛИ, но повредата в транслятора означава, че не мога да говоря с тях или с тралтаните. Вие, момичета, ще трябва да ми помогнете с началния преглед в операционната.

Те всички го зяпнаха и видимо се успокоиха, понеже някой от началството отново им е казал какво да правят, макар че им нареждаха определено невъзможни работи. В отделението имаше четиридесет и седем пациенти ЕЖЛИ, включително осем новопристигнали, които изискваха незабавно внимание. Земните човешки сестри бяха само три.

– Персоналът ЕЖЛИ и вие също няма как да си говорите – продължи той след кратко колебание, – но използвате една и съща система медицински бележки. Все някакъв начин за връзка може да бъде изработен. Ще е бавен и обиколен, разбира се, но трябва да ги накарате да разберат какво правите и да ви помогнат. Махайте с ръце, – заключи, – рисувайте им картинки. И най-вече, използвайте хубавите си главички.

Празни приказки, когато трябва да се направи нещо – помисли си засрамено. Но само за това се сещаше в момента, нямаше подготовка за психолог като О'Мара...

Беше приключил с четирите най-тежки случая, когато Манън пристигна с още един ЕЖЛИ в количка, придържана към пода с магнити. Пациентът беше Торнастър и веднага ставаше ясно, че диагностикът ще бъде обездвижен за доста продължително време.

Манън поясни подробности от нараняванията на Торнастър и какво е направил за тях, после продължи:

– ...като видях, че имате монопол върху тралтаните, най-добре да се занимаете с постоперационния му престой. Това е най-нормалното и тихо отделение в болницата, мътните го взели. Каква ви е тайната? Момчешки чар, гениална идея или имате достъп до скрит транслатор?

Конуей обясни какво се опитва да направи със сестрите от различните видове.

– По принцип нямам навик сестрите и докторите да си предават пиямца по време на операция – каза Манън. Лицето му беше посивяло от умора, опитът му да се пошегува не беше нищо повече от дълбоко вкоренен рефлекс. – Но май при вас работи. Ще предам идеята нататък.

Те наместиха огромното тяло на Торнастър в една от заплетените мрежи, използвани от ЕЖЛИ вместо легла при безтегловност, и Манън добави:

– И аз си вкарах касета ЕЖЛИ. Трябваше ми за Торни. Сега ми предстоят две КСКЛ. До днес не бях чувал за такива чудовища, но О'Мара има касета. Голям кошмар. Онази супа, дето я дишат, би убила всичко на два и повече крака, пълзящо и летящо, с изключение на тях. И двамата са в съзнание, слава богу, а аз не мога да говоря с тях. Да-а, виждам, че ще ми е много забавно.

Внезапно раменете му се отпуснаха и мускулите, които придържаха зъглчетата на устата му, увиснаха. Каза мрачно:

– Ще ми се да измислиш нещо, Конуей. В отделения като това, където пациентите и някои сестри са от една и съща класификация, не е толкова зле. Поне относително. Но на други места, където пострадали и екип са напълно смесени, и където отделни екземпляри от извънземния персонал са станали пациенти след бомбардировка, нещата са много зле.

Конуей беше чул бомбардировката, продължителна и на нередовни серии удари, които се предаваха през метала на болницата сякаш някой бие на ненастроен орган. Беше чул и се опитваше да не мисли за това, защото знаеше, че персоналът става пациент и пациентите, за които се грижи такъв персонал, минават в категорията на още по-тежко пострадалите.

– Мога да си представя – отвърна мрачно. – Но и с отделението на Торнастър си имам предостатъчно...

– Всеки си има предостатъчно работа! – остро отвърна Манън. – Но някой трябва да измисли нещо и то бързо.

Конуей изпита болезнено желание гневно да кресне „Какво точно искаш от мен!“ към отдалечаващия се гръб на колегата си, но вместо това се обърна към следващия пациент.

През последните няколко часа в съзнанието на Конуей ставаше нещо извънредно странно. Беше започнал да изпитва усилващо се усещане, че почти разбира какво си говорят тралтанските сестри в отделението. Това той отнесе към факта, че касетата ЕЖЛИ, която беше възприел – пълен набор спомени на изтъкнат физиолог от тази раса – му е дала много данни за тралтанските изражения, жестове и тон на гласа. Никога не беше забелязвал подобен ефект – вероятно, предположи, понеже не беше работил с толкова много тралтани за толкова кратко време преди, пък и винаги беше ползвал транслатор. Но като работеше главно с тралтански пациенти, беше накарал личността на ЕЖЛИ да вземе доста по-голям от обичайното дял в главата му за сметка на човешката личност.

Нямаше битка за овладяване на съзнанието, никакъв конфликт не възникна. Ставаше естествено, понеже и без друго му се налагаше да извършва доста мисловна дейност по ЕЖЛИ начин. Когато пристъпеше към разговор със земна сестра или пациент, трябваше здраво да се съсредоточава върху първите няколко думи, които му казваха – звучеше като пълна неразбория.

А сега започваше да чува и разбира тралтанския говор.

Беше далеч от идеалното, разбира се. Например, еленското тръбене и смъркане се филтрираха през човешки, а не през тралтански уши и влизаха в ЕЖЛИ през неговия мозък, поради което страдаха от съответстващи непълноти и промени. Думите бяха приглушени и нискочестотни, но той долавяше някои от тях, което означаваше, че притежава един вид транслатор. Беше обаче еднопосочен, определено. Или, може би...?

Когато се приготвяше за следващия случай в операционната, той реши да се опита да им отговори.

Неговото ЕЖЛИ алтер его знаеше как трябва да звучат думите, той пък знаеше как да действа със собствените си гласни струни, а за човешкия глас на земяните се твърди, че е един от най-разностранныте инструменти в Галактиката. Конуей дълбоко си пое дъх и се впусна в атака.

Първият му опит беше кошмарен. Завърши с неовладяем пристъп кашлица от негова страна и навсякъде из отделението възцари тревога и

притеснение. Но на третия опит се получи – една от тралтанските сестри му отговори! След това беше само въпрос на време да успее да даде няколко важни инструкции и последващата операция премина по-бързо, по-гладко и шансовете на пациента нараснаха многократно.

Земните човешки сестри бяха много впечатлени от странните звуци, които издаваше изтощеното гърло на Конуей. В същото време виждаха и смешната страна на ситуацията...

– Добре, добре – каза познат, подигравателен глас зад гърба му, – отделение пълно с весели усмихнати пациенти, а Добрият Доктор поддържа морала висок като се преструва на животно. Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

О'Мара, помисли си Конуей стреснат, наистина е бесен – не че просто се преструва, както обикновено, надянал раздражителната си маска. При тези обстоятелства щеше да е най-добре да отговори на въпроса и да прескочи обидата.

– Занимавам се с пациентите на Торнастър, плюс някои новопостъпили – отвърна кротко Конуей. – Мониторите и пациентите ЕЖЛИ вече са добре, а се канех да ви помоля за ГЪЛЪЕ касета заради келгианците, които тъкмо пристигат.

О'Мара изсумтя:

– Ще пратя един келгиански доктор да се оправя с тях – каза гневно, – а вашите сестри могат да се погрижат за останалите. Вие май не осъзнавате, че това е само едно ниво от триста осемдесет и четири, доктор Конуей! Има пациенти в отделенията, които спешно се нуждаят от най-просто лечение и лекарства, а няма да ги получат, понеже съответния персонал свирука вместо да скърца. Ранени пристигат по доковете, някои от тях са в коридори, които са отворени към космоса. Въздушните палатки няма да ги снабдяват с въздух вечно, нали знаете, а хората в тях не може да са много весели...

– Какво искате да направя? – попита Конуей. По някаква причина това ядоса О'Мара още повече. Той отвърна хапливо:

– Не знам, докторе. Аз съм психолог. Вече не мога да действам ефективно, понеже пациентите ми не говорят един и същи език. Онези, които го правят, съм хванал да мислят как да ни изкарат от тази бъркотия. Но те и без друго са прекалено заети, понеже лекуват болните от собствените си отделения, за да мислят за болницата като цяло. Искат с другото да се занимава Големият мозък...

– При тези обстоятелства – вметна Конуей, – като че ли ще е най-логично Диагностик да е онзи, който би излязъл с блестяща идея.

Гневът на О'Мара е обясним, помисли си. Сигурно за един психолог е крайно разочароващо да не може нито да изслушва, нито да говори с пациентите си. Но гневът изглеждаше съвсем личностен, сякаш самият Конуей е провалил задачата си по някаква причина.

– Торнастър е въвн от играта – каза О'Мара като понижи леко глас. – Сигурно сте бил прекалено зает, за да знаете, че и другите двама диагностици, останали тук, бяха убити вчера. Що се отнася до старшите лекари – Харкнес, Иркултис, Манън...

– Манън! Той...

– Мислех, че сте чули за него – каза О'Мара почти меко. – Понеже стана само на две нива встрани. Работел с двама КСКЛ, когато залата избухнала. Парче метал му разрязало костюма. Декомпресиран е, а преди да се разсее отровата, която използват за въздух, вдишал малко от нея. Но ще оживее.

Конуей откри, че е затаил дъх. Каза:

– Радвам се.

– Аз също – отвърна сковано О'Мара. – Но това, което исках да кажа, е че не са останали диагностици и старши доктори, освен вас самия, а наоколо е пълна бъркотия. Като най-старши оцелял лекар в болницата, какво смятате да правите?

Стоеше втренчен в Конуей и чакаше.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Конуей си бе мислил, че нищо не би могло да го накара да се почувства по-зле от онзи момент, в който няколко часа по-рано беше осъзнал, че транслаторната система е повредена. Не искаше такава отговорност, самата идея за нея го плашеше до смърт. Но все пак имаше моменти, когато бе бленувал да стане директор на Галактическата болница и да добие абсолютен контрол над всички медицински събития в гигантската организация. В тези мечти обаче болницата не беше умиращ, разкъсан от войната хипопотам, не и буквално парализирана от разрива в комуникациите между отделните ѝ жизненоважни органи, нито пък беше обстрелвана със смъртоносни оръжия, не страдаше от престъпна липса на персонал и в никой случай не беше ужасно претъпкана с пациенти.

Вероятно само това бяха обстоятелствата, при които някой като него би могъл да оглави болница като тази, помисли си тъжно Конуей. Не беше най-добрият на разположение, но пък беше единствен на крака. Самата мисъл го накара да потрепери от смесица на неопишуемо усещане, съставено от страх, гняв и гордост, понеже все пак щеше да бъде ръководител през оставащите дни или седмици от живота си.

Конуей бързо огледа отделението си – нестройните редици тралтански и човешки легла и тихия ефикасен персонал. Беше го постигнал сам. Но започваше да вижда, че се е криел тук долу, че е бягал от отговорността си.

– Имам идея – каза внезапно на О'Мара. – Не е добра, но мисля, че трябва да идем до кабинета ви да поговорим за нея, защото сигурно ще възразите и то шумно, а това може да притесни пациентите.

О'Мара го погледна внимателно. Когато заговори, гневът бе утихнал в гласа му и звучеше пак нормално саркастично. Каза:

– Всичките ви идеи подлежат на възражения, докторе. Така е, понеже умът ми е толкова обикновен.

По пътя към кабинета на О'Мара те подминаха група високопоставени мониторинжни офицери и майорът му каза, че са част от екипа на Дърмод, който се приготвя да премести тактическия щаб в болницата. В момента Дърмод командваше от борда на „Веспасиан“. Но дори главните кораби вече бяха атакувани и неотдавна командирът беше изгубил „Домициан“ буквално изпод себе си...

Когато пристигнаха, Конуей каза:

– Идеята не е много приятна, а когато видях онези монитори по пътя насам, ми дойде по-добра. Да предположим, че помолим Дърмод да ни позволи да използваме корабните му транслатори...?

О'Мара поклати глава.

– Няма да стане. И аз се сетих за същото. Изглежда обаче, че единствените транслаторни компютри се намират на големите кораби и са такава важна част от структурата, че практически ще съсипе кораба, ако се опитаме да ги свалим. Освен това, за абсолютно минималните ни нужди ни трябва двадесет компютъра от главните кораби. Не са ни останали двадесет големи кораба, а за онова, с което разполагаме, Дърмод смята, че може да намери и по-добро приложение. А каква беше другата не много добра идея?

Конуей му каза.

Когато приключи, О'Мара го изгледа немигащо в продължение на поне минута. Накрая заяви:

– Сметнете идеята си за обсипана с възражения и то силни. Сметнете даже, ако искате, че съм подскачал нагоре-надолу и съм удрял по бюрото, понеже точно това бих сторил, ако не бях толкова дяволски уморен. Не осъзнавате ли в какво се забърквате?

Някъде далеч под тях се чу раздиращ трясък със смешни, подобни на гонг обертонове. Конуей неволно подскочи, после каза:

– Така мисля. Ще има голямо умствено объркване и неудобства, но се надявам да избегна повечето от тях като оставя съществуването в касетата да вземе почти напълно контрол, докато свърша каквото трябва, а после да го подтисна и да направя превода. Така работех с тралтанската касета и няма причина да не стане и с ГБЛЕ и останалите. Езикът на ГБЛЕ е лесна работа, много по-лесно е да стенеш като келгианец, отколкото да тръбиш като тралтан...

Не трябваше да остава на едно и също място много дълго, надяваше се Конуей – достатъчно беше само да оправи местните проблеми с превода. Някои от извънземните звуци щяха да са трудни за гласово възпроизвеждане, но имаше идея как да модифицира определени музикални инструменти, които да оправят това. А и нямаше да е единственият ходещ транслатор, имаше други извънземни доктори и хора, които можеха да помогнат, като поемат по една-две касети. Някои от тях може и да го бяха направили вече, но да не са се сетили да ги използват за превод. Докато говореше, Конуей едва успяваше да накара думите да следват препускащите му мисли.

– Само момент – прекъсна го О'Мара веднъж. – Продължаваш да намекваш за изтикването напред на една личност, после потискането ѝ, после изваждането на две други и тъй нататък. Може да откриеш, че нямаш такъв контрол върху процеса. Множествената психология на касетите е проблематична, а и ти никога преди не си поемал повече от две едновременно. Имам ти картоната.

Психологът се поколеба за момент, после продължи сериозно:

– Това, което получаваш, са записаните спомени на извънземни светили в медицинската професия на родната си планета. Не е извънземно същество, борещо се за управление върху съзнанието ти, просто понеже спомените и личността му са впечатани заедно с твоите, ти можеш да се паникьосаш и да мислиш, че се опитва да превземе тялото ти. Някои от нашите касети са свалени от много агресивни индивиди, нали така. Странни работи се случват с докторите, които са принудени да държат много касети за пръв път. Болки, кожни усложнения, развиват дори органични смущения. Всички са на психосоматична основа, разбира се, но що се отнася до засегнатия човек, боли колкото и истинското заболяване. Тези разстройства могат да бъдат контролирани и дори пренебрегнати от едно силно съзнание. Но дори и сам по себе си силният ум ще се пречупи под тях след време. Нужна е гъвкавост, свързана със силата, а също и нещо да действа като умствена котва, нещо, което откривате за себе си... Да речем, че се съглася, – смени темата, – колко касети ви трябват?

Конуей бързо преброи наум. Тралтанска, келгианска, мелфианска, нидианска, някои от ААЦП растенията, които беше срещнал преди да замине за Етла, също бяха останали тук, а и съществата, с които Манън се беше оправял, когато пострада. Каза:

– ЕЖЛИ, ГЪЛЕ, ЕЛНТ, нидианската ГЪГЖ, ААЦП и КСКЛ. Шест. О'Мара стисна устни.

– Не бих възразил, ако Диагностик се беше заел с това – заяви, – понеже са свикнали да си делят на шест съзнанието. Но вие сте просто...

– Най-старшият медицински офицер в болницата – завърши Конуей вместо него и се ухили.

– Хм – изсумтя О'Мара.

В настъпилата тишина те чуваха човешки гласове и странно, извънземно бърборене да подминават по коридора отвън. Който и да издаваше тези звуци трябваше да е много шумен, понеже кабинетът на майора уж беше звуконепроницаем.

– Добре – каза О'Мара внезапно. – Може да опитате. Но не искам да се занимавам с вас в професионално отношение, а вероятността за това е доста по-голяма, отколкото предполагате. Твърде много ни липсват доктори, за да ви пъхаме в усмирителна риза, тъй че ще ви пратя един пазач. Ще добавим ЖЛНО в списъка ви.

– Приликла!

– Да. Понеже е емпат, има големи проблеми с емоционалните излъчвания, които се въртят наоколо напоследък и трябваше да го държа упоен. Но ще може да ви хвърля по едно умствено око, а вероятно и да ви помогне. Сега легнете.

Конуей пристъпи към кушетката и О'Мара му нагласи шлема. После майорът заговори меко, понякога задаваше въпроси, понякога просто си приказваше. Конуей трябвало да бъде в безсъзнание за множествоното прехвърляне, каза, на практика трябвало да спи поне четири часа, пък и бездруго му трябвало сън. Вероятно, каза О'Мара, е измислил тази цялата косонастръхваща схема само за да получи смислено извинение, за да се наспи. Предстояла му важна работа, добави психологът тихо, и наистина щяло да се наложи хем да е на седем места едновременно, хем да е седем души изведнъж, тъй че сънят би му бил полезен...

– Няма да е толкова зле – промърмори Конуей като се бореше да запази очите си отворени, – Ще оставам на едно място само колкото да науча няколко основни думи и фрази, които да преподам на сестрите Достатъчно, за да могат да разбират, когато извънземният хирург каже: „Скалпел“ или „Форцепс“, или „Спри да ми дишаш във врата, сестра!“ и...

Последните думи, които Конуей ясно чу, бяха на О'Мара:

– Дръж се за чувството си за хумор, друже. Ще ти трябва...

Събуди се в стая, която хем беше прекалено голяма, хем прекалено малка, чужда по шест различни извънземни начина и в същото време добре позната. Не се чувстваше отпочинал. Залепналото с шест вендузести крака за тавана същество беше мъничко, грамадно, крехко, прекрасно, отвратително насекомоподобно, което му напомняше най-лошите му кошмари за амфибиите клел, които беше преследвал на дъното на личното си езеро за закуска и множество други неща, наред с които съвсем нормално ЖЛНО – цинрусиец съвсем като него. То започваше да се тресе неудържимо под емоционалното излъчване, което той създаваше. Всички те знаеха, че ЖЛНО от Цинрус са емпати.

Като се бореше да изплува на повърхността на въртопа от чужди мисли, спомени и впечатления, Конуей реши, че е време да потегля за

работа. Приликла и без друго му беше под ръка за първата проба на идеята му. Започна да търси и изведе нагоре спомените и опита на ЖЛНО, превключвайки купища чужди сведения за тип информация, която не се помни съзнателно, а е постоянно в употреба – сведенията за цинруския език.

Не, не цинруския език, напомни си остро – неговият език. Трябваше да чувства, и мисли, и слуша като ЖЛНО. Постепенно го направи...

Не беше приятно.

Беше цинрусиец, член на крехка, свикнала на ниска гравитация, насекомоподобна раса емпати.

Прекрасният, изящно нашарен екзоскелет и младежкото, ярко излъчване на не съвсем атрофиралите крила на Приликла сега бяха нещо достойно за възхищение, забелязваше и начина, по който мандибулите на Приликла треперят в реакция на неговото притеснение. Понеже Конуей беше член на емпатична раса всички спомени и опит от неговия живот на ЖЛНО бяха на нормално щастлив и здрав емпат, а сега вече не притежаваше такива способности. Виждаше Приликла, но възприятието, която би му позволило да споделя емоциите на другите и леко оцветяваше всяка дума, жест или израз поне доколкото двама цинрусийци са в обсега на визуалните си сетива, доставящо невероятно удоволствие и на двамата, го нямаше. Спомняше си как осъществява емпатичен контакт, спомняше си да го е притежавал през целия си живот, но сега беше буквално оглушал.

Човешкият му мозък не притежаваше емпатични сетива и не беше естествено да пълни паметта си със спомени, че ги е имал.

Приликла издаде поредица щракащи и жужащи звуци. Конуей, който никога не беше говорил с ЖЛНО освен чрез лишения от тон и емоции филтриращ процес на транслятора, го чу да казва с преизпълнен с загриженост и жал глас:

– Съжалявам.

В отговор Конуей се опита да издаде меко чирикане и щракване, които бяха името на Приликла и на които човешката земна дума „Приликла“ беше само грубо приближение. На петия опит успя да създаде нещо, което наподобяваше желанието от него звук.

– Много добре, приятелю Конуей – каза топло Приликла. – Не мислех, че тази ваша идея ще проработи. Разбирате ли ме?

Конуей потърси думите-звуци, които му трябваша, после внимателно започна да ги оформя.

– Благодаря – каза. – И да.

Те опитаха и по-сложни фрази, технически думи, които да предадат сложни медицински и физиологични подробности. Понякога Конуей успяваше да се справи, друг път не. Говореше в най-добрия случай възможно най-приблизителен пиджин цинруски, но продължи да опитва. После, внезапно, го прекъснаха.

– О'Мара е тук – разнесе се глас от комуникатора на стаята му. – Вече трябваше да сте се събудил, докторе. Все още сме атакувани, но положението поелекна, понеже още доста извънземни доброволци се присъединиха към нас. Има мелфианци, още няколко тралтани и цяла група иленсиански хлордишащи. Тъй че ще трябва да се тревожите също така и за ПХТЙ. После, в самата болница...

Последва подробно описание на пострадалите и наличния персонал по видове, места и брой, плюс допълнителни данни за специфичните за всяка секция проблеми и степен на спешност.

– ...така че вие решавате откъде да започнете – продължи О'Мара – и колкото по-скоро, толкова по-добре. Но в случай, че все още се чувствате объркан, повтарям...

– Няма нужда – каза Конуей. – Разбрах вече.

– Добре. Как се чувствате?

– Ужасно. Кошмарно. И много странно.

– Това – отвърна О'Мара сухо – са си във всяко отношение нормални реакции. Край.

Конуей освободи ремъците, които го придържаха към леглото, и спусна крака на пода. Незабавно се стегна, неспособен да се раздвижи. Повечето от съществата, които обитаваха мозъка му, се бояха до смърт от липсата на гравитация и реакцията им беше инстинктивна. Поради това беше и трудно да се овладее, за момент го обзе чиста паника, когато откри, че краката му не залепват за тавана като тези на Приликла. А когато отпусна хватката си на ръба на леглото, откри, че го е стиснал с израстък, който беше бледен, размекнат и ужасно се различаваше от чистите, строги линии на мандибулата, която очакваше да види. Но някак успя да прекоси стаята си до коридора и да измине цели петдесет ярда.

После го спряха.

Някакъв разлютен медицински ординатор в зелена униформа на Корпуса искаше да знае защо не си е в леглото и от кое отделение идва. Езикът на монитора беше цветист и в никакъв случай уважителен.

Конуей едва тогава осъзна голямото си, масивно, крехко, тежкоподвижно розово тяло. Съвсем добро тяло, настоя част от съзнанието му,

макар и малко поотслабнало. И това безформено, мекичко, чудовищно нещо беше обвито, там където се съединяваха двата му долни израстъка, с парче бял плат, който не служеше на очевидна цел. Тялото изглеждаше колкото смешно, толкова и чуждо.

– О, по дяволите – промърмори Конуей, борейки се да успокои чуждите впечатления, – забравих да се облека!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Първата работа на Конуей беше да сложи по един представител от всеки вид в комуникационната зала. Вече беше постигнато някакво подобие на ред в мрежата с настаняването на монитор във всяка ниша на интеркома, с цел да се забрани използването им от извънземните – освен ако потенциалният потребител не се окажеше твърде настоятелен и мускулно по-силен. Това означаваше, че земният човешки персонал можеше да си говори един с друг. Но с извънземни на контролния панел, повикванията на други видове можеха да получават отговор и да бъдат пренасочвани. Конуей прекара почти два часа – повече време, отколкото където и да е другаде – като се постави на услугите на извънземните оператори и създаде списък синоними, който можеше да им позволи да предават прости – много прости – съобщения едни на други. Заедно с него над задачата залегнаха двама мониторни експерти-лингвисти и тъкмо те му предложиха да направи запис на този седемстранен розетски камък и да накара другите да го „нагласят“ според условията, които ще намери в отделенията.

Където и да идеше след това Приликла, лингвистите и корпусен радио-техник се влачеха зад него, а освен това от време на време подбирала със себе си някои сестри. Беше впечатляваща процесия, но Конуей точно тогава не беше в състояние да оцени великолепието ѝ.

Земният човешки медицински персонал съставляваше повече от половината от настоящото население, но земните човешки пострадали сред Мониторите превъзхождаха другите раси тридесет към едно. На някои нива една сестра отговаряше за цяло отделение монитори, като неколцина тралтани и келгиани се опитваха да ѝ асистират. В такива случаи работата на Конуей се състоеше само в уреждането на минимума комуникации между земната и извънземните сестри. Но в други случаи персоналят беше съставен от ЕЛНТ и ЕЖЛИ, а пациентите им бяха ГБЛЕ, КСКЛ и земни хора, или земни хора отговаряха за ЕЛНТ, или растениеподобните ААЦП следяха за смесена групичка от практически всички. Простият начин би бил да се преместят пациентите под грижите на представители на собствения им вид – само дето не можеха да бъдат местени поради това, че са твърде зле, нямаше персонал, който да ги премести или пък нямаше сестри от конкретния вид. В такива случаи работата на Конуей неимоверно се усложняваше.

Липсата на сестрински персонал от всички видове беше хронична. Що се отнася до наличните лекари, положението беше отчайващо. Той се обади на О'Мара.

– Нямаме достатъчно лекари – каза. – Мисля, че на сестрите трябва да им се разреши по-голяма свобода при поставянето на диагнозите и лечението на пострадалите. Трябва да постъпват както намерят за добре, без да изчакват позволение от лекар, който и без друго е прекалено зает да ги ръководи. Пострадалите продължават да приизждат и не виждам друг начин да...

– Действай, ти си шефа – отвърна О'Мара грубо.

– Ясно – успокои се Конуей. – И още нещо. Получих от доста лекари предложения да вземат по две-три касети за целите на превода в допълнение към касетата, която ползват за сегашните си пациенти. И някои от момичетата са доброволки за същото...

– Не! – възрази мигом О'Мара. – Някои от доброволците ти вече са тук и не са подходящи. Останали са ни само съвсем младши интернисти или корпусни медицински офицери и извънземни, които са пристигнали с доброволческите сили. Никой от тях няма опит с множествени информационни касети. Още през първия час ще се побъркат напълно. Що се отнася до момичетата, – продължи със сардонична нотка в гласа, – сигурно вече сте забелязал, че земните човешки ГБГЖ имат доста особено съзнание. Една от странностите им е дълбоката, полово базирана умствена закостенялост. Без значение какво казват или не казват, те няма, повтарям, няма да позволят на чужди същества, както ще им се стори, да превземат хубавите им малки мозъчета. Ако нещо такова се случи, ще доведе до тежки мозъчни поражения. Така че – не. Край.

Конуей поднови обиколката си. Вече започваше да се уморява. Дори чрез неговата техника за подобряване на превода, усилията бяха неимоверни. А през относително спокойните периоди между преводите се чувстваше, все едно седем съвсем различни същества се карат и крещат едновременно в главата му, при това собственият му глас много рядко беше най-силният. Гърлото го заболя от издаване на звуци, за каквито въобще не беше предназначено и, освен това, беше гладен.

Всичките седмина личности имаха различни представи за задоволяването на този глад, ужасно различни представи. Тъй като болничната кухня беше пострадала също толкова зле, колкото и всички останали, нямаше голямо меню, от което да може да си избере неутрални ястия, които да не го отвращават или поне да не действат напълно разболяващо на неговите алтер его. Наложил се да яде сандвичи със затворени очи,

в случай че би могъл да открие какво има вътре, и да пие вода с глюкоза. Никой от него не възрази срещу водата.

В крайна сметка организацията на рецепцията и лечението на пострадалите започна да действа отново на всички обитаеми нива – беше бавно, но действаше. И сега, след като имаше кой да се оправя с това следващата работа на Конуей беше да премести пациентите, които в момента запречваха всички подстъпи до шлюзовете. В действителност, казах му, имаше дори надуваеми палатки, закрепени към външната обшивка.

Приликла възрази.

Няколко минути той се опитваше да разбере защо. Едно от възраженията на Приликла беше, че Конуей е уморен, на което той се противопостави, че всички в болницата, включително самия Приликла, са уморени. Другите възражения бяха или прекалено слаби, или прекалено сложни за ограничените достъпни комуникации. Конуей ги пренебрегна и се насочи към най-близкия шлюз.

Проблемът тук беше доста сходен с този вътре в самата болницата – най-големият се оказа радиото на защитния му костюм, което значително затрудняваше преводите. Но пък по този начин можеше да се движи наоколо доста по-бързо. Операторите на лъчеви преси, които придържаха останките и разбитите кораби около болницата, можеха да прехвърлят целия му антураж от място на място буквално за секунди.

Да, но той откри, че мелфианската част от съзнанието му, която и без друго беше сериозно притеснена от липсата на гравитация в болницата, направо се ужасява да остане отвън. Мелфианецът ЕЛНТ, донор на касетата, беше амфибия, ракоподобно същество, живеещо главно под водата и нямаше никакъв опит в космоса. Конуей трябваше да се пребори с паниката, която предизвика то в целия му многоличностен мозък, както и със страха, който всички изпитваха от тази битка, водеща се точно над главата му.

О'Мара му каза, че атаката отслабвала, но Конуей не можа да си представи нищо по-страховито от това, което виждаше в момента.

Воюващите кораби не използваха торпеда помежду си – атакуващите и защитниците бяха прекалено сближени, твърде сложно сплетени помежду си. Като малки бързоподвижни моделчета, толкова ясно очертани, че му се струваше, че може да посегне и да сграбчи някое, корабите маневрираха в див хаотичен танц. Поотделно и на групи те се гмуркаха, въртяха се, впускаха се бясно напред-назад, разпръсваха формации или пък техните формации биваха разпръсквани, реформираха се и

атакуваха отново. Беше безспирен, неразбираем и почти хипнотичен танц. Разбира се, не се чуваше и звук. Единствените изстрелвани ракети бяха насочени към болницата, мишена прекалено голяма, за да бъде пропусната, а човек по-скоро ги усещаше, вместо да ги чува.

Между корабите шареха като невидими, но твърди пръсти тракционни и пресиращи лъчи, те забавяха или отразяваха кораба-мишена, за да фокусират тласкача. Понякога три или повече кораби се сближаваха срещу една обща мишена и за секунди тя биваше разкъсана. Някои от добре насочените тласкачи откъсваха системата за изкуствена гравитация секунди преди да повредят двигателя. Когато екипажът биваше сплескан от високото ускорение, корабът се понасяше безконтролно извън зрителното поле, освен ако някой не подложеше друг тласкач или пък тракционен оператор от Галактическата болница не го издърпаше, за да потърсят оцелели.

Все едно имаше ли оцелели или не, останките можеха да бъдат използвани...

Навремето гладка и лъскава, сега обшивката представляваше хаос от дълбоки назъбени кратери и изкривени плочи. А понеже ракети удряха два или дори три пъти на едно и също място – точно така бяха успели да разрушат транслаторния компютър – бранителите на болницата запълваха пробойните с останки от кораби в отчаяно усилие ракетите да не проникват и избухват вътре в станцията, За целта ставаха всякакви корабокрушения, тракционните оператори не бяха особено придилични.

Конуей беше покачен на една лъчева преса, когато притеглиха катастрофирал кораб. Видя спасителния екип да се изстрелва от укритието на люка, внимателно да обикаля черупката, после да влиза. След десет минути излязоха навън, влачейки... нещо.

– Докторе – каза офицерът, дежурен по комуникациите – мисля, че сбърках. Хората ми казват, че зверището, което са извадили от останките, е ново за тях и искат да погледнете. Съжалявам, но една останка е както всички други. Не мисля, че е от нашите...

Шест части от различните личности в главата на Конуей, чиито спомени не съдържаха спомени за войната, не мислеха и че има значение. Що се отнася до малцинството, представяно от самия Конуей, и той не смяташе, че има значение, но знаеше, че нито сержантът, нито самият той имат време да водят етични спорове. Огледа бързо, после каза:

– Вкарайте го вътре. Ниво двеста и четиридесет, отделение седмо.

Откакто беше поел касетите, Конуей трябваше бездейно да наблюдава как пациентите – пострадали, чието състояние налагаше

присъствието най-малкото на старши лекар да проведе операцията – бяха оперирани от уморени, изтощени, но добронамерени същества, които нямаха нужните умения. Вършеха си работата колкото се може по-добре просто защото нямаше кой друг да я свърши. Много пъти на Конуей му се искаше да се намеси, но си напомняше сам или пък Приликла и останалите в антуража му напомняха, че трябва да гледа общата картина. Реорганизирането на болницата беше много по-важно от кой да е отделен пациент. Но сега чувстваше, че може да спре с организирането и да се върне към лекарското си битие.

Това беше нов за болницата вид. О'Мара не би могъл да има касета с физиологията му, и дори ако пациентът си възвърнеше съзнанието, не би могъл да съдейства, понеже транслаторите не работеха. Конуей трябваше да го поеме и никой не би могъл да го разубеди.

Зала седма беше съседна на секцията, където келгианският военен доктор и Мърчисън правеха чудеса със смесена групичка ЕЖЛИ, КСКЛ и земни човешки пациенти, тъй че ги помоли и двамата да му асистират. Конуей определи класификацията на новопристигналия като ТРЛХ, подпомагаше го фактът, че защитният костюм на пациента бе и прозрачен, и мек. Ако не беше толкова гъвкав, нараняванията на съществото нямаше да са толкова ужасни, но пък самият костюм щеше да се е спускал вместо да се огъва под влияние на въздействалите му сили.

Конуей проби мъничка дупчица в костюма, изтегли проба на вътрешната атмосфера и отново херметизира отвора. Постави пробата в анализатора.

– А аз си мислех, че КСКЛ диша гадости – каза Мърчисън, когато той ѝ показа резултата. – Но можем да я възпроизведем. Ще трябва да замениш въздуха тук, предполагам?

Конуей кимна:

– Да, моля.

Облякоха операционните си костюми – стандарти лек защитен модел, като се изключи факта, че ръкавите завършваха с плътно прилепващи като втора кожа ръкавици. Атмосферата в залата беше заменена с дихателната газова смес на пациента и те започнаха да го вадят от костюма му.

ТРЛХ имаше тънка черупка, която покриваше гърба му и се извиваше надолу и навътре, за да защити централната част на долната му страна. Четири дебели, едноставни крака стърчаха от непокритите части и една голяма, но също леко защитена глава съдържаше четири манипулаторни израстъка, две в момента хлътнали телескопични очи и две усти,

от една от които течеше кръв. Съществото сигурно беше паднало върху няколко метални прегради. Черупката му беше счупена на шест места и в една област беше буквално на парчета, те пък бяха проникнали дълбоко навътре в плътта. В този участък извънземният бързо губеше кръв. Конуей започна да схематизира вътрешните наранявания с рентгенов скенер, а няколко минути по-късно даде сигнал, че е готов да започва.

Не беше готов, но пациентът щеше да изкърви до смърт.

Вътрешното устройство на органите беше по-различно от всичко, с което се беше сблъсквал преди, и се различаваше и от онова, което бяха виждали шестте личности, които дележа съзнанието му. Но от КСКЛ беше получил примери за вероятния метаболизъм на същества, които дишат такъв корозивен въздух, от мелфианците взе данни за вероятните методи за проучване на повредената черупка, а от ЕЖЛИ, ГБЛЕ, ЖЛНО и ААЦП – просто богатия им опит. Това не винаги му помагаше – на всеки етап те буквално му крещяха предупреждения да внимава, дотам, че за по няколко секунди Конуей стоеше с разтреперани ръце, неспособен да продължи. Сега претърсваше записаните спомени по-дълбоко, отколкото преди само за данни по езика и всичко изплуваше нагоре.

Личните кошмари и неврози на индивидите, задействани от факта, че са толкова плътно смесени, сходните им фобии и всичкото натоварване влошаваха непрестанно състоянието на доктора. Съществата, дали материал за касетите, нямаха опит в болница за извънземни и не бяха свикнали с чужди гледни точки. Най-правилно би било да си напомня, че те не са отделни личности, каза си Конуей, а само куп чужди данни от различни касети. Но беше ужасно, до смърт уморен и започваше да губи контрол над онова, което ставаше в главата му. А спомените продължаваха да бликат като тъмно, бясно наводнение. Внезапно откри, че се е превил, запотен, сякаш му тежи някакъв безумен товар.

Почувства, че Мърчисън го хваща за ръката.

– Какво не е наред, докторе? – каза му тя настоятелно. – Мога ли да помогна?

Той поклати глава, понеже за секунда не знаеше как да формира думи на собствения си език, но продължи да я гледа цели десет секунди. Когато се обърна, вече пазеше в съзнанието си образа, който тя представлява за него – не както тралтаните, мелфианците или келгианците я виждаха. Загрижеността в очите ѝ беше предназначена само за него. От време на време Конуей си беше имал собствени тайни помисли относно Мърчисън, но те бяха нормални, човешки мисли. Плътно се покри с тях и за известно време отново получи контрол над себе си. Беше

достатъчно, за да довърши работата с пациента.

После внезапно мозъкът му се разпадна на седем парчета и той пропадна в най-дълбоките, тъмни ями на седем различни ада. Не знаеше дали крайниците му са се вкочанили или пък се гърчат сякаш нещо чуждо е получило отделен контрол над всеки от тях. Или пък, че Мърчисън го издърпва и го държи, докато Приликла, с голяма опасност за живота и крехките си паешки крайници, му слага инжекция, която да го приспи.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Конуей се събуди от бръмченето на интеркома – рязко, но без да се чувства объркан, в приятната, позната, претрупана обстановка на собствената му стая. Чувстваше се отпочинал и нащрек, готов за закуска, а ръката, която използва да отмести чаршафите имаше пет розови пръста и това му се струваше съвсем правилно. После осъзна още нещо, което го накара да се стресне за момент. Беше толкова тихо...!

– За да ти спестя обичайния въпрос къде-съм-колко-е-часа, – обади се О'Мара уморено, – беше ни напуснал за цели два дни. По това време, вчера рано сутринта, за да съм точен, атаката спря и още не са я подновили, и имам куп работа за теб. За твое собствено добро ти беше подложен на хипнолечение, за да забравиш всичко, тъй че няма да ми бъдеш вечно благодарен за онова, което съм ти сторил. Как се чувстваш?

– Добре – каза Конуей ентусиазирано. – Не чувствам никой... исках да кажа, като че ли има достатъчно място в главата ми...

О'Мара изсумтя.

– Очевидното заключение е, че главата ти е празна, но няма да го направя.

Главният психолог, при все опита си да запази обичайния си сух, сардоничен начин на говорене, звучеше ужасно уморен – направо завалваше думите от изтощение. Но О'Мара, както Конуей знаеше, не беше от онези, които падат при преумора – би могъл, ако прекалено дълго и настоятелно е подложен на това, да пострада от умствено изтощение...

– Командирът на флота иска да се срещне с нас след четири часа – продължи О'Мара, – тъй че не се заемай с никакви случаи междуременно, значи, поиграй си на безработен. Аз отивам да спя. Край.

Както Конуей откри, беше много трудно да изкараш четири часа без да правиш нищо. Главната столова беше претъпкана с монитори – оператори на лъчеви оръдия, ангажирани със защитата на обшивката, сменни екипажи на защитните кораби, хора от поддръжката и медицинската дивизия, които съставляваха цивилния медицински персонал. Разговорите бяха на висок глас, нервни или прекалено весели и се въртяха около предишните и вероятните бъдещи аспекти на атаката.

Очевидно мониторингите сили на практика са били изблъскани чак до обшивката, когато изведнъж от хиперпространството точно зад вражеската сфера изникнали доброволчески сили на иленсианците.

Иленсианските кораби бяха големи и с ужасен дизайн, приличаха на бомбардировачи, макар да носеха само въоръжение на леки кръстосвачи, а самият вид на десет такива изникващи от нищото крайцери беше прогонил врага от пътя им. Атакуващите сили бяха временно изтеглени да се прегрупират и мониторите, които нямаха с какво да се прегрупират, се съсредоточаваха върху подсилването на последната си защитна линия, самата болница. Но макар че това го интересуваше толкова живо, колкото и всички останали в залата, Конуей нямаше никакво намерение да се присъединява към веселяшки мъртвешките разговори.

Тъй като О'Мара беше изтрил всички физиологични касети и беше вкарал малко лечебно мислене в главата му, кошмарите отпреди два дни и данните по извънземни езици, които беше придобил, бяха избледнели, тъй че не можеше да влезе в учтив разговор с разпръснатите тук-там извънземни. А земните човешки сестри бяха монополизирани от мониторите, обикновено в съотношение десет или дванадесет към едно, с резултат от очевидно подобряване на морала и в двете посоки. Конуей бързо се нахрани и си тръгна, понеже чувстваше, че и собственият му морал се нуждае от повдигане.

Когато внезапно го накара да се зачуди дали Мърчисън е дежурна, почива или пък спи. Ако спеше, нищо не би могло да се направи, но ако беше дежурна, би могъл да я свали от дежурство, а когато...

Странно, но чувстваше само леки убождания на съвестта си при тази безсрамна идея да използва високопоставеното си положение за свои собствени егоистични цели. По време на война, помисли си, хората губят връзка с професионалните и моралните си кодове. Етически в тях се събужда маймуната.

Но Мърчисън тъкмо излизаше от дежурство, когато стигна до отделението ѝ, тъй че не се наложи открито да извърши престъплението, което си беше намислил. Със същия висок и твърде веселяшки тон, който в столовата беше сметнал за прекалено изкуствен, той я попита дали има някакви други ангажменти, предложи ѝ среща и промърмори нещо ужасно банално за „цялата тази работа и никакви забавления...“

– Друг ангаж... забавле...! Но аз просто искам да спя! – възрази тя, после с по-овладян тон продължи. – Не можеш... Искам да кажа, къде да отидем, какво да направим? Цялата болница се разпада. Трябва ли да се преобличам?

– Възстановителното ниво още си е на мястото – каза Конуей – а ти и така изглеждаш чудесно.

Обичайната сестринска униформа – синя, скроена по тялото туника

и панталони – прилепваше плътно с цел да улеснява обличането и събличането на защитните костюми и много подхождаше на Мърчисън, но тя изглеждаше направо съсипана от умора. Докато откопчаваше широкия бял колан и чантичката с инструменти, и сваляше касинката си и мрежичката за коса, Конуей изръмжа дълбоко в гърлото си и незабавно се разкашля, понеже и без друго едва говореше след продължителното издаване на извънземни звуци.

Мърчисън се засмя, тръсна косата си и потри бузите си, за да им придаде малко цвят. Каза весело:

– Нали няма да ме държиш до много късно...?

По пътя към възстановителното ниво се оказа трудно да не говорят за работа. Множество секции на болницата бяха изгубили налягане и на обитаемите нива беше ужасно претъпкано – почти нямаше пълен с въздух коридор, където да не лежат пострадали. Такова положение никой от тях не беше предвиждал. Не бяха очаквали врагът да използва само ограничен огън върху тях. Ако в действие бяха влезли атомни оръжия, нямаше да има такива тълпи – а всъщност, вероятно нямаше да има и болница. Повечето време Конуей дори не слушаше Мърчисън, но тя май не го и забеляза. Може би защото и тя не го слушаше.

Възстановителното ниво изглеждаше същото, каквото си го спомняха на вид, но самите подробности бяха драматично променени. Гравитационният център на болницата се намираще над това ниво, затова колкото и малко притегляне да беше останало, то бе насочено нагоре, тъй че всичият пясък, който по принцип лежеше на пода, а и водата в залива, се бяха събрали на тавана, където чертаеха истински хаос от влажни пясъчинки, въздушни джобове и масивни водни сфери, през които изкуственото слънце сияеше в ярко, наситено червено.

– О, та това е прекрасно! – възкликна Мърчисън. – И отпочиващо, донякъде...

Светлината придаваше на кожата ѝ топъл, мътен цвят, като цяло неописуем, помисли си Конуей, но приятен. Устните ѝ – нежно пурпурно, украсено с черно – бяха леко разтворени и разкриваха зъбите ѝ, станали почти прозрачни, а очите ѝ бяха големи, загадъчни и сияеха.

– Точната дума – поправи я той – е романтично.

Те внимателно се насочиха през огромната зала към ресторанта. Под тях върховете на дърветата се точеха бавно и не след дълго преминаха през струя мъгла – прохладен поток, създаден от топлото подводно слънце – който покри лицата и ръцете им с капчици. Конуей я хвана за дланта и внимателно я задържа, но ускоренията им не съвпадаха съвсем

и те започнаха да се въртят около гравитационния си център. Конуей внимателно сви лакът, придърпа я към себе си и скоростта им на въртене нарасна. После той плъзна другата си ръка около кръста ѝ и я придърпа още по-близо.

Тя започна да протестира, но после внезапно, прекрасно, вече го целуваше и се притискаше към него така яростно, както и той към нея, а празният залив, скалите и пурпурното воднисто небе, се въртяха бясно около тях.

В едно спокойно, безлично ъгълче на съзнанието си Конуей отбеляза, че дори и тялото му да не се въртеше, главата му със сигурност щеше да се завърти след подобна целувка. После те се довъртяха плавно до върха на скалите от другата страна на залива и се разделиха, смеейки се.

Използваха изкуствената зеленина да се придърпат към някогашния ресторант. Вътре беше сумрачно и по време на бавното си падане към тавана доста вода се беше събрала под прозрачния покрив и между крачетата на масите. Висеше на гроздове като някакви крехки извънземни плодове, а при преминаването им стотици малки сребристи топчета се пръснаха, когато се блъснаха в една от масите. При снишения таван и слабото осветление беше трудно да не се натъкваш на разни предмети и скоро около тях гъмжеше от топчета течност, които сякаш ги притискаха, хвърляйки стотици дребни, изкривени отражения на Мърчисън и Конуей. Все едно е като някой от извънземните сънища, помисли си той, но е плодотворен сън. Тъмният прелестен силует на сестрата се рееше близо до него и това беше най-важното.

Седнаха на една от масите, много внимателно за да не разместят водата в нишата над тях. Конуей стисна ръката ѝ, с другата трябваше да се държат за столовете. Каза:

– Искам да поговорим.

Тя му се усмихна, малко притеснено. Честна дума, опита се да ѝ говори. Опита се да каже всичко онова, което много пъти си беше повтарял наум, но успя да ѝ наговори само объркани глупости. Тя е прекрасна, каза ѝ, а той не иска просто да са приятели, и тя е малко глупаче, задето е останала. Обича я и я желае, и щеше да е на върха на щастието да прекара месеци – не, твърде много месеци, може би – да я притиска в ъгъла, докато тя най-сетне не му даде положителен отговор. Но сега не е времето да се правят нещата както трябва. Той мисли за нея през цялото време и дори по време на операцията на ТРЛХ беше мислил за нея и това му беше позволило да издържи до края. А по време на бомбардировките се беше притеснявал, че...

– И аз се притеснявах за теб – намеси се меко Мърчисън. – Ти ходеше навсякъде и всеки път, когато ни удряха... А ти винаги знаеше какво точно да направиш и... и аз се страхувах, че накрая ще те убият.

Лицето ѝ беше в сенките, униформата ѝ прилепваше мокра. Конуей усети, че устата му пресъхва.

Тя каза топло:

– Беше прекрасен онзи път с ТРЛХ. Беше като да работиш с Диагностик. Седем касети, каза О'Мара.

– Аз... още преди това го попитах дали няма да ми даде една, просто да ти помогна. Той ми отказа, понеже... – тя се поколеба и отклони поглед. – Понеже момичетата били много придирчиви кой ги владее. Съзнанията им, имам предвид...

– Колко придирчиви? – попита Конуей лукаво. – Дали изборът изключва... приятелите?

Наведе се неволно напред докато говореше, пушна се от креслото. Полека се понесе над масата, удари се в нишата и докосна един от плуващите над главата си глобуси. След като му наруши повърхностното напрежение, водата се разтече по цялото му лице. Разсеяно я блъсна, превръщайки я в облак дребни светещи перлички. И после го видя...

Това беше единствената груба подробност в този свят на сънищата – куп незаредени ракети, подредени в един тъмен ъгъл на залата. Бяха прихванати към пода с ремъчна мрежа и допълнително подсигурени в случай, че ги скъса експлозия. Имаше предостатъчно свободно място под нея. Все още хванат за Мърчисън, той се насочи към купчината, потърси докато не намери края на мрежата и я издърпа от пода.

– Не можем да си говорим както трябва, ако все плуваме във въздуха – каза тихо. – Ела в моята гостна...

Може би мрежата прекалено много приличаше на паяжина или пък гласът му твърде ѝ напомни за хищен паяк. Почувства я, че се колебае. Ръката ѝ трепереше.

– Аз... знам как се чувстваш – каза тя бързо, без да го гледа. – И аз те харесвам. Може би и нещо повече. Но така не е правилно. Знам, че нямаме време, но да се промъкваме тук по този начин и... егоистично е. Продължавам да си мисля за всички онези в коридорите, и за другите пострадали, които ще дойдат, Знам, че звучи глупаво, но се предполага първо да мислим за другите хора. Ето защо...

– Благодаря ти – каза Конуей бесен. – Благодаря, задето ми напомни за задълженията ми.

– О, моля те! – изплака тя и внезапно отново се притисна към него,

облегнала глава на гърдите му. – Не исках да те наранявам или да те накарам да ме мразиш! Не мислех, че войната ще бъде толкова ужасна. Страх ме е. Не искам да те убият и да ме оставиш сама. О, моля те, прегърни ме силно и... и ми кажи какво да правя...

Очите ѝ сияеха и едва когато една от дребните точки светлина отплува встрани от тях, той осъзна, че тя плаче безмълвно. Кой знае защо, никога не си беше представял, че Мърчисън може да плаче. Дълго време я притискаше към себе си, после нежно я отблъсна встрани.

Каза приблизително следното:

– Не те мразя, но и не искам да обсъждаме точните ми чувства в момента. Хайде, ще те изпратя до вас.

Но не я изпрати. Само няколко минути по-късно се разнесе алармената сирена и когато спря, глас от високоговорителя молеше доктор Коуей да се яви при най-близкия интерком.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Навремето това беше представлявало Рецепция – тук три бързоговорещи нидиани трябваше понякога да се оправят с много сложния проблем за свалянето на пациентите от линейките и вкарването им в болницата.

Сега тук беше Команден щаб и двадесет монитори-офицери мърмореха напрегнато в микрофоните си, очите им бяха залепнали за екраните, които показваха врага във всякаква степен на увеличение от нула до петстотин. Два от трите главни екрана демонстрираха фрагменти от вражеския флот, изображенията бяха частично замъглени от призрачни линии и геометрични фигури, с които тактическите офицери се опитваха да предскажат какво ще стане след малко. Другият екран даваше широкомащабен образ на външната обшивка на станцията.

Една ракета се стрелна като далечна падаща звезда, избухна като миниатюрна светкавичка и малко по-късно се вдигна фонтан отпадъци. Разкъсващата, металическа вибрация, която се предаваше през залата, беше непропорционална на образа.

Дърмод каза:

– Те излизат от обсега на монтираните в болницата тежки оръжия и ни обстрелват с ракети. С това целят да ни изтощят преди главната атака. Контраатака на мобилните ни сили ще доведе до унищожаването им, понеже противникът така ги превъзхожда по брой, че могат да действат ефективно само докато са подкрепени от защитите на болницата. Тъй че нямаме избор, освен да се пазим на този етап колкото се може по-добре и да пестим сили за...

– Какви сили? – попита ядосано Конуей. До него О'Мара издаде неодобрителен звук, а от другата страна на бюрото си, командирът на флота студено го погледна. Когато Дърмод заговори отново, говореше на Конуей, но не отвърна на въпроса му.

– Можем да очакваме и кратки нападения от бързи, маневрени кораби, предназначени допълнително да ни притеснят – продължи. – Пострадалите ви идват от заетите със отбраната на обшивката монитори, от персонала на защитните кораби и вероятно вражески пострадали. Което ме довежда до мисълта, която искам да си изясним. Като че ли имате доста ранени врагове, докторе, а ми казахте, че възможностите ви вече са отвъд границата...

– Че как, мътните го взели, можете да разберете? – каза Конуей.

Изражението на Дърмод се стегна още повече и този път той отговори на въпроса.

– Понеже получавам доклади от пациенти, които лежат заедно и откриват, че съседът им не говори познат човешки език, а пациентите са видимо от един и същ вид, тъй де. Какво ще предприемете да...

– Не! – възрази Конуей, толкова бесен, че внезапно му се прииска да стисне за гърлото тази студена, безчувствена марионетка и да я разтърсва, докато не ѝ дойде малко човечност.

В началото беше харесал Дърмод. Беше го мислил за разумен и чувствителен, а също и за компетентен командир на флота, но през последните няколко дни той се беше превърнал във възмущение на слепи, студено-неизбежни сили, които държаха в капан Конуей и останалите в болницата. От началото на последната атака се провеждаха ежедневни конференции между военните и медицински началници в болницата и на всичките три Конуей откриваше, че все по-често се нахвърля на командира на флота.

Но когато го хапеше, командирът на флота не му отвръщаше. Дърмод просто го поглеждаше и очите му бяха толкова безизразни и далечни, че Конуей чувстваше, че той въобще не гледа него. И не му беше от полза, когато О'Мара тихо го посъветва да си сдържа езика и да не бъде толкова дяволски докачлив – че Дърмод има война да води и прави възможно най-доброто, и че натоварването, на което е подложен, определено извинява липсата на чар в личността му.

– Разбира се – каза Дърмод студено тъкмо когато Конуей беше решил, че наистина трябва да бъде по-гърпелив с това студенокръвно военно същество, – не лекуват противниковите пострадали по същия начин както нашите...

– Трудно е – обясни Конуей и говореше толкова тихо, че О'Мара внезапно се притесни, – да се различи кой кой е. Дребните разлики в защитните костюми не говорят нищо на сестрите и на мен самия. А когато, както често се случва, костюмът и униформата под него се разрязват, цветът ѝ обикновено не личи от кръвта. Между инжекцията на обезболяващо и безсъзнанието оралните звуци, които те издават, не са лесно проводими. И ако има някакъв начин да се направи разлика между крещящ монитор и крещящ вражески войник, не искам и да знам за това...

Беше започнал кротко, но към края вече почти крещеше.

– ...няма да правя такава разлика между пострадалите, нито пък екипът ми! Това е болница, мътните ви взели! Е, не е ли?

– Полека, синко. Все още е болница – каза меко О'Мара.

– Но е – отряза Дърмод, – и военна база.

– Това, което не ми е ясно, – вметна психологът бързо, като отчаяно се опитваше да успокои положението, – е защо по дяволите не ни довършат с атомни бойни глави?

Още едно попадение, по-далечно този път, прати тихи отзвучи през стаята.

– Причината да не ни ударят с атомни бомби, майоре – отвърна Дърмод, все още втрепен в Конуей, – е че искат да ни завладеят. Въвлечените в това политически сили го настояват. Империята трябва да превземе и окупира този преден пост на омразния враг, генералът на императора трябва да добие триумф, не пирова победа, а победата над врага и превземането на негови територии, все едно колко малки по размер, ще изглеждат истински триумф на гражданите на империята.

След малко главнокомандващият продължи студено.

– Собствените ни пострадали са в тежко състояние. Само десет процента от ранените в звездна битка оживяват да бъдат хоспитализирани и имаме голям късмет хем да разполагаме с достъпна медицинска помощ, хем да притежаваме силна защитна позиция. Броят на пострадалите сред противника е много по-голям от нашия, преценката ми е около двадесет към едно, тъй че ако ни ударят с атомна ракета сега, когато можеха да сторят същото още в началото и да не изгубят нито един войник, там в Империята ще се задават някои много неприятни въпроси. И ако императорът не може да им отговори, ще открие, че войната и целият патриотичен жар, който е разпалил, ще му се върнат горещо и тъпкано...

– Защо не се свържете с тях тогава? – прекъсна го рязко Конуей. – Кажете им истината за нас, кажете им за ранените. Очевидно не очакват да спечелите битката веднага. Защо не се предадем...?

– Не можем да се свържем с тях, докторе – каза командирът уморено, – понеже те не искат да ни слушат. Или дори и да ни чуват, не вярват на онова, което им казваме. Знаят – или поне мислят, че знаят – какво сме направили на Етла и какво се предполага, че правим тук. Да им се каже, че всъщност сме помагали на етланците и сега сме принудени да защитаваме собствената си болница, няма смисъл. Серията от чуми помете Етла скоро след напускането ни и, всъщност, тази наша станция тук вече не се държи като болница. Какво им казваме няма значение, брой се какво правим. А ние правим точно онова, което императорът ги е накарал да очакват от нас. Ако наистина можеха да мислят, –

продължи неспокойно, – биха се зачудили, защо е толкова голям броят на извънземните, които ни помагат. Според тях извънземните са потиснати, подчинени раси, които са ни горе-долу като роби. Доброволците, които са се притекли в наша защита, не се бият като роби, но на дадения етап това е оттенък твърде тънък, за да оставя впечатление. Те мислят емоционално вместо логично...

– И аз мисля емоционално! – отново се намеси Конуей. – Мисля за пациентите си. Отделенията са пълни. Лежат по всякакви ъгълчета и по коридорите навсякъде, без адекватна защита срещу загуба на налягане...

– Изгубили сте способността си да мислите за каквото и да е друго, освен за пациентите си, докторе! – изръмжа Дърмод. – Може и да ви изненада да разберете, че и аз мисля за тях, но се опитвам да не мисля само за това. Ако действах по друг начин, щях да започна да се ядосвам, да мразя врага. И преди дори да го осъзная, ще започна да търся отмъщение...

Ново попадение отекна като висок, нестроен гонг през болницата. Командирът повиши глас и продължи да го повишава.

– ...трябва да знаете, че Мониторният корпус е полицейската сила на по-голямата част от обитаемата Галактика и поддържа мира във федерацията с постоянно приложение на психологически и социални науки. Накратко, води и моделира мнението и на индивидуално, и на планетарно ниво. Тъй че ситуацията, която имаме тук, галантна групичка монитори и лекари, които се държат смело срещу безумните непрестанни атаки на превъзходящ ги по численост противник, е много полезна в момента. Дори и ако на федерацията ѝ отнеме доста време да се ядоса и да се мобилизира за война, ако това продължи повече, отколкото на нас лично би ни било от полза, поне си помислете как ще отмъстят за нас, докторе!

Гласът му вече трепереше, лицето му беше побеляло и стегнато от гняв. Крещеше.

– В една междувъзвездна война планетите не падат в плен, докторе. Тях ги взривяват! Тази малка смрадлива империя с четиридесетте ѝ планетки ще бъде размазана, разрушена, напълно ликвидирана!

О'Мара не заговори. Конуей не би и могъл, нито пък можеше да отклони очи от Дърмод и да види как психологът реагира на това избухване. Не си и беше помислял, че е възможно командирът да избухне така и внезапно се уплаши. Самоконтролът и здравият разум на Дърмод, също както и на О'Мара, бяха нещо, от което Конуей зависеше, макар и да го

мразеше.

– Но корпусът е полицейска сила, нали? – продължи командващият. – Опитваме се да мислим за това като за вълнение, малък бунт по междувъздушната скала, където както винаги загубите на бунтовниците надминават по брой тези на полицията. Лично аз мисля, че мина времето, когато нещо можеше да ги накара да видят истината и че една истинска война е неизбежна, но не искам да ги мразя. Това е разликата, докторе, между запазването на мира и разпалването на война. И не искам разни подсмърчащи, тесногръди докторчета, които нямат за какво да се притесняват освен за пациентите си, да ми напомнят за всичките ужасни начини, по които умират хората ми. Да ме карат да губя перспектива, да мразя хората, които не са толкова различни от нас, само дете им дават погрешна информация. И не ме е грижа, – изкрещя, но постепенно успокои гласа си, – дали лекувате агресора и защитниците по един и същ начин, стига да слушате заповедите ми по този повод. Това е военна база и те са врагове. Онези, които са в състояние да се движат трябва да бъдат пазени, понеже е възможно да се опитат да извършат саботажаж. Сега ясно ли е, докторе?

– Да, сър – каза тихичко Конуей.

Когато напусна рецепцията няколко минути по-късно заедно с О'Мара, имаше чувството, че е бил премазан с нещо тежко. Вече беше ясно, че ужасно е подценил командира на флота и че трябва да му се извини за кошмарните неща, които си беше мислил за него. Под ледената си маска той беше добър човек.

Зад него О'Мара внезапно се обади:

– Доволен съм да видя такива студени, владеещи се хора да изпускат парата от време на време. Желателно е в психологическо отношение, като се има предвид на какво е подложен напоследък. Радвам се, че най-сетне го ядосахте.

– Ами аз? – попита Конуей.

– Вие, докторе, изобщо не се владеете – отвърна остро О'Мара. – Въпреки новите ви отговорности, които би трябвало да ви превърнат в пример за толерантност или поне добро поведение, бързо се превръщате в злонравен шеф. По-полека, докторе.

Конуей търсеше симпатия за конското, което Дърмод му беше изчел, малко съчувствие за напрежението, на което самият той е подложен, а не допълнителна критика. Когато О'Мара се обърна към кабинета си няколко минути по-късно, Конуей все още беше прекалено бесен да говори.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващия ден Конуей нямаше възможност да се извини на командира на флота – бунтовниците развихриха най-мощната си атака до момента и съответно инспекторът на станцията и полицейският хирург бяха прекалено заети да си говорят. Но като наричаш битката бунт, помисли си Конуей цинично, не променяш с нищо природата и броя на пострадалите, които ги заливаха внезапно, понеже сражението започна почти катастрофално и за двете страни.

Вражеските сили приближаваха, ожесточавайки бомбардировката до фантастична степен и обгръщайки болницата толкова плътно, че на моменти достигаха на няколко фута от външната обшивка. Корабите на Дърмод – „Веспасиан“, тралтански крайцери и други по-дребни единици, които му бяха останали – се закотвиха с тракционни лъчи за болницата, понеже нямаха място за маневриране, без да повредят тежките въоръжения по обшивката. Те стояха и с по-леките си оръдия подкрепяха местната защита, доколкото бе възможно.

Но тази стъпка сигурно беше тъкмо онова, което командирът на противниковия флот очакваше. С възможна само за добро планиране бързина редиците на атакувания глобус изтъняха, разпиляха се и се концентрираха над малък участък от обшивката. Три четвърти от вражеските сили съсредоточиха цялата си огнева мощ върху този район.

Ураган от ракети се вряза в дебелия обшивка, издухвайки развалините, останали от предишни крушения и прониквайки във все по-крехката вътрешност на огромната галактическа станция. Тракционни лъчи и тласкачи спираха все още падащите останки и ги раздробяваха яростно, изтегляха ги, за да могат ракетите да влизат още по-навътре. Мониторната защита успя да откъсне огромен дял от плътни състените кораби, но само за минути. Чудовищната гъстота на огъня ги сплескваше, размазваше ги, късаше ги и ги унищожаваше, докато не се смесиха в едно разкъсани хора и метал. Изведнъж този сектор на външната обшивка остана напълно незащитен и внезапно стана ясно, че това не е толкова атака, колкото инвазия.

Под прикриващия огън на скупчените нападатели, три гигантски невъоръжени кораба решително се насочваха към незащитената секция. Бяха транспортни...

Изведнъж „Веспасиан“ се насочи да запълни празнината в

отбраната. Той се изстреля към точката, където първият транспортник трябваше да кацне, пресече както вражеския, така и мониторния огън и хвърли всичко, с което разполагаше, веднага щом мишената се появи зад извивката на станцията...

Имаше няколко версии за случилото се след това. Грешка в преценката на пилота, удар от някой от враговете или дори от собствените си хора, ракети, отклонили се от курса точно в най-неподходящ момент. Но така и не бе предложен вариантът, че капитан Уилямсън в отчаянието си е взел на таран вражеския транспорт, понеже Уилямсън беше известен като здравомислещ и компетентен офицер, а ръкопашен двубой, дори и в този етап на битката, беше тактическа глупост като се има предвид численото превъзходство на противника.

„Веспасиан“ удари по-големия, но по-леко брониран кораб близо до кила и като че ли буквално премина през него преди безшумно да спре. Единична малка експлозия запаля в останките мъглата изпускан въздух, но двата кораба останаха скачени един за друг и бавно се завъртяха.

Като че всичко спря за секунда. После стационарните установки на мониторите се включиха, игнорирайки всички други цели, ако излъчвателите им можеха да стигнат до втория транспорт. След минути тласкачите бяха разкъсали обшивката му на три места и се забиваха все по-навътре. Корабът се оттегли спешно, губейки въздух. Третият вече отстъпваше. Бомбардировката продължи, съвсем леко отслабнала по интензивност.

Надали човек би могъл да го нарече победа на мониторния корпус. Врагът просто беше направил грешна преценка, беше поизбързал. Болничната отбрана изискваше допълнително изтощаване.

Тракционните лъчи се протегнаха и полека спряха въртящите се останки, след което ги снижиха върху повредената обшивка. Мониторите се изстреляха да търсят оцелели и скоро започнаха да пристигат ранени. Носеха ги по обиколни пътища, понеже под повредените кораби се простираха истински руини и долу действаха други спасителни екипи, които освобождаваха пострадали за втори и трети път пациенти...

Доктор Приликла беше със спасителните екипи. ЖЛНО-формата на живот беше най-крехката известна на федерацията, страхливостта им беше призната като главна характеристика на инстинкта им за оцеляване. Но Приликла направляваше тънкия си защитен мехур над назъбени плочи и през останки, които видимо се местеха навсякъде около него, търсейки живот. Живите съзнания излъчваха дори в безсъзнание и

дребният ЖЛНО лесно ги различаваше от мъртвите. Когато пострадали-те кървят ужасно в костюмите си или пък самите костюми губят налягане, само емпатичната идентификация насочваше усилията там, където биха били най-полезни и Приликла спаси много, много животи. Но за един емпат, чувствителен към емоциите, това беше адска работа в целия ужасен и болезнен смисъл на думата...

Майор О'Мара бе навсякъде. Ако нямаше безтегловност, главният психолог би се влачил от място на място, но в момента изключителното му изтощение проличаваше само по начина, по който грешно изчислява разстоянията и се блъска във врати и хора. Когато говореше на земяни – пациенти, сестри и монитори – гласът му бе бодър. Самото му присъствие имаше успокоителен ефект и върху извънземния персонал, защото макар и да не го разбираха, те чудесно си спомняха какъв е бил с транслатор и можеше да им намества мозъците само с по няколко добре насочени думи.

Извънземният персонал – масивните, тромави тралтани ЕЖЛИ, ракоподобните мелфианци ЕЛНТ и останалите – също бяха навсякъде, на някои нива насочваха земните човеци, на други помагаха на сестрите и ординаторите от корпуса. Бяха уморени и притеснени, и твърде често не знаеха какво точно им се говори, но и те успяха да спасят множество животи.

И всеки път, когато ракета удряше болницата, губеха още малко почва...

Доктор Конусей така и не напусна столовата. Разполагаше с връзка с повечето други нива, но коридорите, които водеха към тях, в много случаи бяха лишени от въздух или блокирани от останки и всеобщото мнение бе, че единственият оцелял старши лекар трябва да стои на що-годе безопасно място. Имаше да надзирава предостатъчно пострадали, както и трудните извънземни случаи, все едно бойци или ранени от собствения му персонал, които също му бяха препращани.

В определен смисъл му беше поверено най-голямото и плътно наблъскано отделение в болницата. Тъй като никой вече нямаше време да готви, разчиташе се на пакетираната храна, препращана в отделенията, затова главната столова беше преобразена. Легла и операционно оборудване бяха прикрепени към пода, стените и тавана на голямата зала, а пациентите, понеже бяха космонавти, и без друго не се притесняваха от безтегловността или от вида на другите пациенти, увиснали на няколко ярда от тях. Беше успокоително за ранените да имат с кого да поговорят.

Конуей беше достигнал онзи етап на умора, когато вече не се чувстваше уморен. Малките удари и тътенът от ракетните взривове се бяха превърнали в монотонен фонов шум. Знаеше, че бомбардировката продължава равномерно да прояжда външната и вътрешна обшивки, смъртоносна ерозия, която скоро щеше да отвори към космоса всеки коридор и зала, но съзнанието му беше престанало да реагира на звука. Когато пристигаха пострадалите, правеше каквото е необходимо, но реакциите му бяха просто добре заучен лекарски инстинкт. Беше изгубил голяма част от способността си да мисли, чувства и помни, и когато си спомняше, му липсваше усещането за време. Последният извънземен случай – който му наложи да приеме четири информационни касети – изпъкваше в тази уморена, кървава, шумна монотония, както и пристигането на пострадалите от „Веспасиан“. Но Конуей вече нямаше представа преди три дни или преди три седмици е било, или пък кое от двете е било първо.

Често си спомняше „Веспасиан“ и ранените от екипажа. Как изрязва майор Стилман от скъсания му костюм, как откъсва и избутва парчетата, които упорито се въртяха около леглото. Стилман имаше две пукнати ребра, разбита ключица и дребни декомпресии, временно засегнало зрението му. Докато упойката действа, той непрекъснато питаше за капитана.

И капитан Уилямсън питаше за хората си. Беше в гипс от краката до главата, почти не го болеше и веднага разпозна Конуей. Екипажът беше доста голям, но той сигурно ги знаеше до един по имена. Конуей – не.

– Стилман е на три легла от вас вдясно – каза му Конуей – и останалите са пръснати наоколо.

Уилямсън премести поглед по увисналите над него пациенти. Нищо друго, освен очите си, не можеше да движи.

– Някои от тях не познавам – каза.

Втрънен в разкошните синини под дясното око на Уилямсън, на слепоочието и по протежение на челюстта, където се беше ударил в шлема, Конуей изтегли устни в подобие на усмивка и каза:

– Някои от тях няма да разпознаят вас...

Спомняше си втория ТРЛХ.

Беше пристигнал закопчан в надуваема палатка, чийто двигател вече я беше напълнил с отровата, която съществото наричаше въздух. През двойните прегради на количката и костюма на ТРЛХ нараняванията се виждаха ясно – голяма, мащабна фрактура на черупката, която

беше прекъснала лежащите отдолу кръвоносни съдове. Нямаше време за касетите, които беше използвал за предишния ТРЛХ, понеже пациентът очевидно губеше кръв. Конуей кимна количката да бъде качена в разчистената област в центъра на пода и бързо смени ръкавиците на костюма си с тези на количката. Откъм окачените на тавана легла пострададалите наблюдаваха всеки негов ход.

Смени ръкавиците и пхна ръце в меката, прозрачна стена на палатката. Незабавно тънкият, нежен материал стана гумен и гъвкав без да губи здравината си. Притискаше се към ръкавиците му почти като втори чифт ръкавици. Внимателно, за да не разкъса тъканта, която разделяше двете равно отровни атмосфери, Конуей свали костюма на пациента с инструментите, прикрепени към вътрешността на количката.

При операции в надуваема палатка бяха възможни доста сложни процедури – Конуей имаше няколко ПХТЙ и КСКЛ наблизо, за да го докаже – но все пак ги ограничаваха инструментариумът и лекарствата в палатката, както и леко изкривяващият ефект на тъканта.

Беше се заел да премахва парчета от черупката от поразената област, когато една ракета, ударила наблизо, накара пода да подскочи. Аларменият звънец, който сигнализираше за падане на налягането, прозвуча няколко минути по-късно и Мърчисън и келгианският военен лекар – всичкият персонал в отделението – побързаха да проверят херметичността на палатките, които пациентите не бяха в състояние да проверят сами. Спадът беше лек, вероятно малка дупка, предизвикана от пукнатата пластина, но за пациента на Конуей в палатката можеше да е смъртоносно. Той започна да работи с фанатична бързина.

Но докато се бореше да прекъсне няколко поразени кръвоносни съда, тънкият гъвкав материал на надуваемата палатка започна да се издува навън. Стана по-трудно да удържи инструментите, на практика невъзможно бе да ги направлява както трябва и ръцете му буквално биваха избутвани от операционното поле. Разликата в наляганята на палатката и залата беше само няколко паунда на квадратен инч в най-лошия случай, ушите на Конуей дори не писнаха, но тъканта на покритието продължи да се издува. Той се оттегли безпомощно и половин час по-късно, когато изтичането беше запечатано и нормалното налягане възстановено, започна отново. Само дето беше прекалено късно.

Спомняше си внезапното замъгляване на видимостта тогава и шокът на изненадата, когато осъзна, че се е разплакал. Сълзите не бяха добре заучен лекарски рефлекс, знаеше, понеже докторите просто не плачат за пациентите си. Вероятно беше комбинация от гняв да загубиш

пациент – който всъщност нямаше защо да бъде губен – и изключителната му умора. А когато видя израженията на всички пациенти, които го гледаха, Конуей се почувства ужасно притеснен.

Сега събитията около него бяха придобили странен, хаотичен оттенък. Очите му продължаваха да се затварят и няколко секунди или минути минаваха преди да успее да ги отвори отново, макар за самия него да не беше минало никакво време. Ходещите болни – пациенти с наранявания, които им позволяваха да се движат из отделението и бързо да се връщат в палатките си при пробив – се движеха от легло на легло, извършвайки дребни полезни дейности или приказвайки с пациентите, които не можеха да се движат, или пък стояха, увиснали като странни чирози, когато говореха един с друг. Но Конуей винаги беше прекалено зает с новопристигналите си пациенти или пък прекалено объркан от множеството касети, за да говори с по-старите случаи. В повечето случаи обаче очите му се отклоняваха към спящите силуети на Мърчисън и келгианеца, които плуваха близо до входа на залата.

Келгианецът висеше като голям, рошав въпросителен знак, от време на време издаваше тихите стенещи звуци, които при някои ГБЛЕ минаваха за хъркане по време на сън. Мърчисън плуваше на края на змиеподобно, десетфутово осигурително въже и полека се въртеше. Странно, как спящите в условия на безтегловност заемаха ембрионално положение, нежно си помисли Конуей, докато гледеше прекрасното възрастно бебе-жена да се върти на края на невъзможно тънката си пъпна връв. Отчаяно му се искаше и той да дремне, но сега беше дежурен и нямаше да го сменят дълго време – пет минути може би, или пет часа, все едно, цяла вечност. Трябваше да се заеме с нещо.

Без да осъзнава, че е взел решение, откри че напредва към празния килер, в който държаха терминалните и вероятно-терминални случаи. Само там Конуей си позволяваше време да поговори или, ако говореното не беше възможно, да прави важните, но и едновременно безполезни неща, които помагат да се успокои умирацията. При външните раси можеше само да стои и да се надява, че натрошената, кървава останка от тралтан или мелфианин, или който е там, ще получат мъничък дял от емпатичните способности на Приликла, та да знаят, че той е приятел и как се чувства.

Чак след време Конуей осъзна, че ходещите болни са го последвали в стаята заедно с пациентите, чиято работа не бе да са извън палатките си и които бяха бутани от други. Бавно се събираха около и над него, с мрачни, целеустремени и уважителни изражения. Майор Стилман си

проправи път до най-отпред, несръчно, понеже в единствената си здрава ръка стискаше оръжие.

– Това убийство трябва да се спре, докторе – каза той тихо. – И трябва да го спрем незабавно. Поговорихме си и ето какво решихме. – Той внезапно завъртя оръжието и го предложи на Конуей. – Може да ви потрябва, за да го насочите към Дърмод и да го предпазите от глупави постъпки, докато му казваме какво да прави...

Плътно зад Стилман висеше омотания като мумия капитан Уилямсън и човекът, който го беше избутал. Говореха си един друг тихичко и езикът беше хем чужд, хем познат за Конуей. Преди да може да се ориентира, пациентите отново се раздвижиха и той забеляза, че мнозина от тях са въоръжени. Оръжията бяха част от скафандрите, които носеха, и Конуей изобщо не беше и помислял за тях, докато трупаше костюмите в килера на отделението. Дърмод, помисли си, щеше да е много недоволен от него. После последва пациентите си към изхода на залата и по коридора, който водеше към рецепцията.

Стилман говореше почти през цялото време, като му казваше какво е станало всъщност, Когато почти пристигнаха, добави притеснено:

– Нали не мислите, че... съм предател, задето го правя, докторе?

В главата на Конуей се блъскаха толкова много чувства, че едва съумя да промърмори:

– Не!

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Чувстваше се доста глупаво, насочил пистолет към главнокомандувания флота, но това май беше единственият възможен начин да постигнат нещо, Конуей беше влязъл в рецепцията, беше си проправил път през офицерите около контролните панели докато стигне до Дърмод, после беше вдигнал пистолета и го беше насочил към командира, докато влизат останалите. Беше се опитал и да обясни, но явно не беше успял да направи нищо.

– ...значи искате да се предам, докторе – каза уморено Дърмод, без да гледа към дулото. Местеше очи от лицето на Конуей към тези на пациентите монитори, които все още плуваха из залата. Изглеждаше наранен и разочарован, сякаш негов приятел беше извършил много срамна постъпка.

Конуей опита отново:

– Не да се предадем, сър – каза, посочвайки човека, който все още насочваше количката на Уилямсън. – Ние... тъй де, този човек тук му трябва комуникатор. Иска да нареди прекратяване на огъня...

Заеквайки в желанието си да обясни случилото се, Конуей започна с потока пострадали от сблъсъка на „Веспасиан“ и вражеския транспорт. Вътрешността и на двата кораба беше в руини, и макар да се знаеше, че сред ранените има както врагове, така и свои, персоналът така и не беше успял да ги раздели. По-късно, когато по-слабо ранените бяха тръгнали да се движат насам-натам, да говорят с останалите пациенти или да помагат на сестрите, стана очевидно, че половината пострадали са от отсрещната страна. Странно, но това май нямаше такова значение за пациентите, а персоналът беше прекалено зает да го забелязва. Тъй че ранените се заеха да вършат по-простите, нужни, но не особено приятни дейности един за друг – дейности, които трябва да се вършат в така драматично обезлюдено отделение, и да говорят...

Защото мониторите бяха от „Веспасиан“, а „Веспасиан“ беше кацал на Етла. Което означаваше, че екипажът е поизучил в различна степен етлански, а етланците говореха същия език, използван и в другите краища на империята – един общ език, използван със същата цел, както и универсалния на федерацията. Те си бяха говорили един с друг доста и едно от нещата, които бяха научили, след като бяха превъзмогнали първоначалната предпазливост и отвращение, беше че вражеският

транспорт носел някои много важни офицери. Един от оцелелите след сблъсъка беше третият в командването на имперските сили около Галактическата болница...

– ...и последните няколко дни пациентите са провеждали мирни преговори – заключи задъхан Конуей. – Неофициални, може би, но мисля, че капитан Уилямсън и Хералтнор тук са достатъчно високопоставени, за да ги сключат.

Хералтнор, вражеският офицер, заговори кратко и разпалено на Уилямсън на етлански, после нежно наклони омотаната в пластмаса фигура на капитана, за да може той да гледа в очите командира на флота. Хералтнор също гледаше Дърмод. Загрижено.

– Всичко е точно, сър – каза Уилямсън измъчено. – От звука на бомбардировките и онова, което вижда на екраните, той знае, че защитата ни се разпада. Казва, че собствените му хора вече могат да кацнат и нищо не би могло да ги спре. Вярно е, сър, и двамата го знаем. Казва, че предводителят им най-вероятно ще нареди десант след броени часове, но Хералтнор все още иска да спре огъня, сър, не да се предаваме. Не иска неговите хора да спечелят. Просто иска сражението да спре. Има някои неща, които са му обяснени за тази война и които трябва да си изясним, казва...

– Много говори – гневно отвърна Дърмод. Лицето му беше добило измъчено изражение, сякаш отчаяно му се искаше да се надява, но не смееше да си го позволи. Продължи. – Пък и вашите хора доста са се разприказвали! Защо не ме осведомихте за това?

– Въпросът не е в онова, което казваме – обади се Стилман рязко, – а в това, което правим. В началото не повярвах на нито една наша дума. Но тук въобще не беше онова, което им е казано да очакват, повече приличате на болница, а не на зала за изтезания. Възприятата могат да подвеждат, а те са извънредно подозрителни хорица, но после видяха човешки и извънземни доктори и сестри да се съсипват до смърт заради тях, и видяха Конуей. Казаното беше без значение, поне доскоро. Това, което правехме, което той правеше...

Конуей почувства, че се изчервява. Възрази:

– Ама същото става във всички отделения в болницата!

– Млъкни, докторе – отрязва го Стилман уважително и продължи. – Той сякаш никога не спеше. Даже почти не говореше с нас, щом вече бяхме извън опасност, но никога не изостави пациентите в допълнителната зала, макар че там бяха безнадеждните случаи. А неколцина от тях се оказаха не толкова безнадеждни и той ги премести в главната зала.

Нямаше значение на чия страна са, той работеше еднакво усърдно за всички...

– Стилман – прекъсна го Конуей остро, – драматизираш!

– ...даже тогава те се колебаеха – продължи майорът без да му обръща внимание. – Но именно случаят с ТРЛХ наклони везните. ТРЛХ са от вражеските извънземни доброволци и по принцип хората на Империята не ги е грижа кой знае колко за съдружниците им, и очакваха и ние да сторим същото. Особено когато това извънземно е на другата страна. Но той работеше също толкова упорито и с него, и продължи операцията, и чудовището умря, а те видяха реакцията му...

– Стилман! – гневно се обади Конуей. Но мониторът не навлезе в подробности. Замълча, притеснено втренчен в Дърмод. Всички гледаха Дърмод.

Освен Конуей, който пък гледаше Хералтнор. Точно в момента имперският офицер никак не изглежда впечатляващо, помисли си докторът. Съвсем обикновен мъж на средна възраст с прошарена коса, волева брадичка и врязани между очите бръчки. В сравнение със спретнатата зелена униформа на Дърмод и доста внушителните му пагони, безформената бяла дреха, използвана за пациентите ГБГЖ поставяше Хералтнор в малко неудобно положение. Докато тишината се точеше, Конуей се почуди дали ще си отдадат чест един на друг или просто ще си кимнат.

Но не сториха нито едното от двете – стиснаха си ръцете.

* * *

Имаше първоначален период на подозрения и недоверие, разбира се. Главкомандващият имперските сили беше убеден, че Хералтнор е бил хипнотизиран, но после проучвателна група имперски офицери се приземи на Галактическата болница след спирането на огъня и недоверието бързо изчезна. Лично според Конуей единственото преимущество беше, че вече не се притеснява отделенията да зейнат към космоса. Все още имаше твърде много работа за него и екипите му, макар че инженерите и медицинските офицери от имперския флот правеха каквото можеха, за да построят Галактическата болница отново. Докато те работеха, започнаха да се връщат първите кораби с евакуираните от персонала, транслаторният компютър отново влезе в действие. Пет седмици и шест дни след края на огъня имперският флот напусна околностите на болницата. Оставиха ранените си тук, тъй като получаваха възможно най-доброто лечение където са си, а и можеше да се наложи флотът да повоюва

още малко.

При една от ежедневните срещи на властите в болницата – все още това бяха О'Мара и Конуей, понеже с последните рейсове не беше пристигнал никой по-старши – Дърмод се опита да опише твърде сложната ситуация по много прост начин.

– ...сега, когато имперските граждани знаят истината за Етла и всичко останало, – каза сериозно, – императорът и администрацията му са на практика извън играта. Но положението в някои сектори все още е много объркано и малко силова подкрепа ще му помогне да се стабилизира. Бих искал да бъде само силова подкрепа, заради което накарах техния командир да вземе със себе си хора от „Културни контакти“ и социолози. Искаме да се освободим от императора, но не с цената на гражданска война. Хералтнор искаше и вие да заминете, докторе. Но му казах, че...

Зад гърба му О'Мара простена.

– Освен спасяването на стотици животи – изръмжа главният психолог, – и прекратяването на галактическа война, нашият чудотворец, брилянтният ни млад доктор, е призван и да...

– Стига си го дъвкал, О'Мара! – остро се обади Дърмод. – Това си е чиста истина или поне е близо до нея. Ако не беше той...

– Просто по навик, сър – каза невъзмутимо О'Мара. – Като главен мозъкодерач, смятам за свое задължение да го предпазя от надуване на мозъка.

В този момент главният екран зад бюрото на Дърмод, ръководен от нидиански рецепционист вместо от мониторен офицер, светна с изображение на пухкава келгианска глава. Както изглеждаше, пристигаше голям ГБЛЕ-транспорт заедно с персонал ЕЖЛИ и ЕЛНТ на борда, освен това с келгианци, осемнадесет от които – старши лекари. Като се има предвид ужасното състояние на болницата и че са останали само три действащи дока, келгианецът на екрана искаше да обсъди с отговорния Диагностик настаняването и работните места преди кацането...

– Торнастър още не е добре и няма друг... – започна Конуей, когато О'Мара посегна и го хвана за ръката.

– Седем касети, нали така? – каза психологът сковано. – Да не спорим, докторе.

Конуей изгледа психолога продължително и прямо, поглед, който минаваше отвън грубите, сковани черти и саркастичния, подигравателен тон. Не беше Диагностик – стореното преди два месеца му беше наложено и едва не го беше убило. Но това, което О'Мара казваше – чрез

допира на ръката си и израза в очите си, а не чрез сарказма на лицето и тона на гласа – беше, че всичко е само въпрос на време.

Изчервен от удоволствие, което Дърмод сигурно отдаде на притеснението от сръчкването на О'Мара, той бързо се справи с разпределението и задълженията на персонала на келтанския кораб, после им се извини. Имаше среща с Мърчисън на възстановителното ниво след десет минути, тя го беше предложила...

Докато напускаше, чу О'Мара да казва вледеняващо:

– ...и в допълнение към спасяването на безброй милиарди от ужасите на войната, обзалагам се, че е спечелил и момичето...

КРАЙ

© 1963 Джеймс Уайт
© 2001 Елена Павлова, превод от английски

James White
Star Surgeon, 1963

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

КОСМИЧЕСКИ ЛЕЧИТЕЛИ. 2001. Изд. Квазар, София. Кристална библиотека.
Фантастика, No.27. Роман. Превод: от англ. Елена ПАВЛОВА [Star Surgeon / James
WHITE]. Печат: София, Експреспринт ООД. Формат: 20 см. Страници: 224. Цена: 5.99
лв. ISBN: 954-8826-09-7.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/425>]